

Zpěnění

David Nadrchal

Část 1.

Příběh Tankerenův

Kapitola 1

Už je to přes třiatřicet let, co básník (tehdy jsem to ještě nebyl já, ale ubohý ufňukaný melancholik) seděl na břehu řeky Xiliao, psal si úvahy do deníku a pozoroval nedávno postavená panelová města. Tušil, že až dokončí vojnu, bude právě v jednom z těchto šeredných panelových měst jakožto zcela průměrný občan bydlet.

Básník svůj život považoval za tak průměrný, že dokonce slovem Průměrnost pojmenoval vlastní deník, do něhož pravidelně škrábal své stesky. Nikdy ničím nevyniknul. Narodil se do průměrné rodiny, chodil do průměrné školy, patřil mezi průměrné studenty a obecně nijak nevyčníval.

Na samém konci tlustého sešitu, který každodenně obohatil o nějakou svou úvahu, měl ovšem velikými znaky napsané jiné slovo, které považoval za dokonalý opak „Průměrnosti“, to slovo bylo „Zpěnění“. Básník si pod ním nedokázal představit nic konkrétního a právě ten jeho potenciál znamenat cokoliv, ho na něm uchvacoval. Doufal, že konec svého životního příběhu bude moct pojmenovat právě „Zpěnění“.

Nyní při pohledu na odporné domy, které pro lidi jako on čínská vláda budovala, pocítíl vztek. ,V tom nechci bydlet! Takhle nechci žít! Proč mi pod souváte zrovna tuto cestu? Já chci Zpěnění! Raději umru, než abych se dál topil v průměrnosti. A ještě raději umru v boji za Zpěnění!

Takové záchravy nespokojenosti, způsobené většinou představou toho, čím vším by mohl být, a čím vším ho komunistický režim mít nechtěl, prožil již mnohokrát, tentokrát se ovšem rozhodl bezprostředně jednat. Ani nedokončil zrovna rozepsanou větu a začal pracovat na své poslední básni, manifestu Zpěnění.

Pustil se do díla tak zhurta, že se mu zlomila tužka. Jeho vůle začít hned a naplno však byla tak silná, že vytáhl svou služební kudlu a rízl se do tváře.

Když se pak sklonil nad sešit, aby začal psát, „inkoust“ mu docela sám kapal pod špičku nože, který využil jako perko.

Na této písni, ódě na vzdor a touhu přetrhat veškerá pouta, pracoval několik měsíců, ale stále to nebylo ono. A právě tehdy si přiznal, co předtím sám sobě roky zatajoval snůškou lží; že nechtěl být básníkem, jelikož by ho skládání versů nějak těšilo, nýbrž proto, že si na nic náročnějšího nevěřil.

Nebyl to příjemný pocit. Básník pochopil, že jako básník nebude stát za nic. Stále byl mladý a své budoucí zaměření si mohl vybrat, rozhodl se tedy, že se

stane narušitelem a podvratným elementem, o kterého si i totalitní režim Číny se vší svou brutalitou vyláme zuby.

Nejprve se však vrátil na břeh řeky Xiliao, aby se zde rozloučil s minulostí. Klekl si k vodě, vytáhl ze své aktovky čtyři listy papíru, na kterých byla úhledným písmem zaznamenána poslední podoba jeho básně, a poslal je po proudu.

Ambičízní mladík byl možná znechucen nedokonalostí svého díla, ale matku světa i života, bohyni Eu, zaujalo odhodlání a vůle, které z něj číšely. Celá její péče o svět spočívala právě v tom, že podobné lidí podporovala. Jak dlouhé byly dějiny lidského druhu, ohýbala realitu tak, aby nejsilnější vůle sklidila nejvíce ovoce.

Básník se však ke své minulosti otočil zády, a tak si vstřícného gesta bohyně nevšiml. A právě proto se jí mimořádně zalíbil. Takových lidí, odhodlaných, chtějících a bojujících, si cenila. Neudržela se a svého nového oblíbence pohladila.

Co krásnějšího člověk může zažít než pohlazení od bohyně? A co jiného je život, než marná snaha vrátit se do toho nejkrásnějšího, co jsme zažili? Veškerá básníkova vůle se bít a jít si vlastní cestou v tu chvíli zintenzívnila na desetinásobek. Už to nebyl ubohý uplakaný básník.

Byl jsem to já.

I já jsem byl po svém zrození velmi průměrný. Čína konce osmdesátých let byla plná mladých lidí, kteří si uvědomovali, že jsou pouhými vojáky, studenty, inženýry atd. a kteří by raději byli sami sebou.

Komunistická strana zrovna sesazením svého nejvyššího tajemníka Chu Jao-panga, prozápadního reformisty, ukončila období liberalizace a nás, mladé lidi, tak proti sobě poštvala.

Doufali jsme, že se jedná o konec pouze dočasný a nadále velkou naději spatřovali, kde to jen šlo. Třeba v Gorbačovovi a to aniž bychom si uvědomovali, že naše země už dávno přitakává kapitalismu a má blíž k USA než Sovětskému svazu. Anebo v Reganovi, nevěda, že tomu šlo hlavně o uchránění světa před jaderným konfliktem, kterým Čína nikomu nehrzoza.

Zkrátka, naivně jsme doufali v brzký nový začátek. Stal jsem se aktivním členem Pekingské studentské autonomní federace, trávil mnoho času se sobě podobnými a aktivně usiloval o to, aby se naše řady rozrostly.

V té době také začal můj náboženský život. Ve studentských kruzích bylo velmi populární se v rámci revolty proti ubíjejícímu maoismu vracet k tomu, co ho předcházelo, například tradičnímu čínskému náboženství konfucianismu. Tak jako mnoho jiných studentů i já si sehnal jsem knihy jak od Konfucia, tak i od jeho žáků a téměř fanaticky přitakával všemu, co kdy dávný učitel byť jen naznačil.

Myslím, že v oddanosti svému mistru jsem se vyrovnal prvním křesťanům. Právě nad jeho Hovory jsem čínský režim začal vnímat nejen jako nepříjemně omezující nýbrž také jako zcela zvrácený. Zvláště Mao Ce-tung se přinejmenším z perspektivy tradičního čínského náboženství jevil jako potměšilec ve vsech

ohledech.

Konfucius zdůrazňoval, že fungování světa je postaveno na mnoha hierarchických vztazích, ve kterých ten vyšší, mistr, vládce či otec, pečeje o nižšího, žáka, poddaného, syna, který se mu odvídčuje úctou a poslušností.

Komunisté svým důrazem na dokonalou rovnost a likvidaci mezilidských rozdílů, nesměřovali k ničemu méně strašnému než vybudování pekla na zemi! Ač sám Konfucius před žádnou d'ábelskou silou tohoto formátu nevaroval a metafyzičně omezil na vzdálená Nebesa, já jsem si byl zcela jist, že Mao Ce-tung a všichni, kteří stejně jako on usilovali o vyhlazení a rozbití nepostradatelných společenských struktur, představovali zmocněnce nějaké hrozné avšak vědomé síly chtějící zvrátit svět do tupého chaosu. A stejně tak jsem pochopil, že mé rozhodnutí vzdorovat komunistické stránce komunistického režimu ze mě udělá taktéž bojovníka proti této nebezpečné síle.

Povzbuzen svatostí svého poslání, podnikl jsem několik cest po Číně a při každé mluvil s lidmi z venkova a menších měst o tom, proč bychom měli maximálně podporovat každé liberalizující rozhodnutí současného vedení a naopak se zuřivě bránit veškerému omezování naší svobody

Nezdá se to jako velké hrdinství. Dělal jsem to, co tehdy mnoho mladých lidí po celém světě a přesto jsem cítil, že právě toto si po mně Nebesa žádají.

Mnohokrát jsem si připadal, jak by se nade mnou rozevřela a na mě, klidně v domě mezi svými kamarády z fakulty a uprostřed noci, dopadla zář pradávného bezvadného císařství.

Měl jsem však velké štěstí, že na mě ve společenských místnostech svobodomyslných studentů dopadlo ještě něco dalšího - pohled Mei, sličné mladé a hlavně nezadané studentky.

I ona byla ještě hodně naivní, a tak se nechala učarovat antikomunismem mého filosoficko-náboženského žvatlání. Lhal bych, kdybych to nazýval vznešeněji.

Strávili jsme spolu mnoho skvělých hodin ve studentské komunitě a ještě víc na společných agitačních cestách. Nejdůležitější však, jak už to v životě bývá, nebyly krásné květy našeho vztahu, nýbrž jeho plody.

Mezi ty krom mnoha nyní už hlavně nostalgických vzpomínek patřilo i jedno dítě – Jie.

Kapitola 2

15. 4. 1989 Chu Jao-pang zemřel. Smrt reformního komunisty byla pro mě, pro Mei i pro miliardy dalších lidí po celé Číně zároveň smrtí naděje na změnu shora.

Začalo přituhovat. Tak jako mnoho jiných i já si byl vědom toho, že pokud režimu neřekneme: „Ne!“, může zase přijít totalitní maoistické peklo, ve kterém se po nás bude akorát chtít, abychom si krom vymytí mozků nechali sedřít kůži z těla ve firmách prominentních podnikatelů.

Když se na jaře roku 1989 začali Pekingu shromažďovat protestující studenti a dělníci, samozřejmě jsme u toho nechyběli. S malým dítětem jsme ale sotva mohli trávit na náměstí tolik času jako studenti, které dosud rodina nesvazovala, a tak byla naše účast všelijaká, z čehož jsem měl hodně špatný pocit.

Ne že bych začal litovat svého rozhodnutí založit rodinu, ale bohyně Mars nebyla spokojená s tím, jak málo toho pro dosažení svého snu o svobodě dělám, a dávala mi to skrže mé svědomí najevo.

Musel jsem pracovat. Má cesta vedla kolem náměstí Nebeského klidu, v jehož blízkosti jsem seděl za bankovní přepážkou. Vždy, když jsem procházel kolem studentských davů shromážděných na náměstí, píchla mě bohyně Mars do srdce a připomněla mi tak, že já, který jsem se rozhodl být režimu nepřítelem, sedím v jedné z jeho bank.

Neviděl jsem ovšem východiska. Jít místo práce protestovat, být vyhozen nejprve z ní a pak i z domu? To by mi asi Mei nikdy neodpustila (režim nesnášela, ale její antipatie měly svůj základ v přesvědčení, že ve svobodě by se mohla mít mnohem lépe) a kdo ví, jak by na to doplatilo naše dítě.

Můj vnitřní konflikt byl tím vyhrocenější, čím hlušší se komunistická vláda jeví. Cítil jsem, že je potřeba, abych se přidal a studentská masa už byla neprehlédnutelná a neignorovatelná.

Začal jsem se tedy demonstrací pravidelně účastnit alespoň každý večer po práci. Přicházel jsem kvůli tomu domů až pozdě, ale tuto míru aktivismu Mei stále ještě podporovala. Ani protesty mě však nenaplňovaly. Chyběla na nich totiž přítomnost bohyně Mars. Skoro všem demonstrantům totiž vadilo především to, že museli žít ve stálém strachu, zda nerekli či neudělali něco protirežimního, což bylo nepohodlné. Bohyně Mars však nežehnala lidské touze po pohodlí a naopak přála, těm, kteří se nebáli činit svůj život těžkým.

V roce 1989 jsem však bohyni Mars ještě neznal a nebyl schopen si takto

shrhnout své znechucení z demonstrací. Jaké štěstí, že jsem potkal proroka, který mé pocity vystihl slovy tak moudrými, že by se podle nich dalo vychovat dítě.

„Je to tu možná hezké a monumentální, ovšem zároveň zcela beznadějné. Jsme dav a dav je vždy přilepen k zemi. Všichni chceme přesně to samé – svobodu, ale chybí nám opravdu velké aspirace bez ní neuskutečnitelné. Dobré změny v dějinách, ať už to byla ekonomická reforma v téhle zemi, založení Indie nebo zprístupnění počítáčů obyčejným lidem, potřebují několik málo odhodlaných vizionářů, kteří touží po dosažení svého cíle a raději umřou, než aby se ho vzdali. Davy jako ten náš jsou vždy jen nástroj, samy o sobě způsobí leda tak chaos.

Jestli sem ted' vrazí policisté a začnou nás mlátit, nezbude z našeho hnutí nic. Chceme pohodlnější život, a tak se, když zjistíme, že cesta k němu je velmi nepohodlná, vzdáme. I já odejdu a už se nevrátím, leda, že by se do té doby objevil někdo výjimečný, to bych pak klidně nasadil život za to, aby dokonal, co dokonat chce.“

Pravdivost oněch slov byla otestována už následující týden.

Začátkem června už byly protesty dva měsíce dlouhé a stařičký Teng Siaoping, faktický vládce Číny, se rozhodl zajistit, že je přežije. Tisíce mladých lidí tuto možnost bohužel nedostaly.

Milionovou demonstrace rozehrhnala, či spíše rozstřílela armáda.

Nechodil jsem v těch dnech do práce. Venku bylo nebezpečno a s tím, co se dělo, bychom stejně nic nenadělali.

Po třech dnech nám ovšem doma došly zásoby jídla a já se musel vydat na nákup. Do obchodu jsem přišel, obchodem jsem prošel a z obchodu jsem odešel jako vždy ale po cestě zpátky, když jsem přecházel přes silnici, uviděl jsem, jak ke mně jede kolona tanků.

Myslím, že tehdy ke mně bohyně Mars poprvé promluvila přímo. „Rozhodl ses jít do války se systémem. Doposud jsi však pro realizaci tohoto snu neudělal nic. Změň to! Máš příležitost, jaká se nebude opakovat! Dobре přeci víš, že komunistická pokřivenost vztahů je smrtící.“

S touto jí vnuknutou myšlenkou jsem se zastavil uprostřed silnice a počkal, až tanky přijedou blíž.

Stalo se. To co následovalo, se zapsalo do historie naší rodiny i do dějin celého světa.

Tanky přijely až ke mně a pak se zastavily. První se mě několikrát pokusil objet, ale já ho nenechal.

Když řidič pochopil, že se s tou svou mašinkou může vrtět, jak chce a stejně mu to nepomůže, vzdal to.

Neotálel jsem, vyšvihl se na stroj a pokusil se otevřít poklop, abych mohl trochu promluvit do duše jeho řidiče.

Povedlo se.

„Co jste to provedli? Vy jste měli být strážci, ne vrahý!“ zvolal jsem.

„My víme, a proto chceme co nejdřív opustit místo, kde jsme byli donuceni se vrahý stát,“ odpověděl voják. „A ted' už prosím slezte a pust'te nás, jinak to s vámi špatně skončí a kvůli nám už špatně skončilo lidí až moc.“

Tak tohle jsem nečekal. „Dobře,“ řekl jsem a začal slézat „přečtěte si Konfucia, vojáku.“ rozloučil jsem se už definitivně.

„Přečtu,“ usmál se řidič.

Seskočil jsem dolů a chvíli měl velmi dobrý pocit. Udělal jsem dobrou věc a potkal překvapivě dobrého člověka. Zrovna jsem se začal usmívat, když mi došlo, že k radosti není důvod.

Co na tom, že jsou lidé dobrí, když z nich režim dělá vrahy? Ne, zatím se nic nevyřešilo. Znovu jsem skočil před rozjíždějící se tanky.

„Já myslí, že už jsme se domluvili?“ zalamentoval voják.

„Neberte si to osobně. Stojím jen před tankem, vy klidně vylezte a pokračujte pěšky,“ poradil jsem mu zcela vážně a tankista nejspíš usoudil, že jsem blázen.

„Mohu se přidat?“ ozvalo se náhle ze zadu. Otočil jsem se a uviděl, jak ke mně ze zadu na kole přijel moudrý demonstrant.

„Raději odvezte nákup mé ženě, já budu asi zatčen,“ požádal jsem ho.

A vskutku. Sotva jsem to dořekl, už mě ze zadu popadli dva svalnatí pořízci a odtáhli mě pryč.

Tanky se zase rozjely.

Kapitola 3

Policisté v civilu mě přes několik ulic odvlekli do skladu plného prázdných přepravek.

Jeden z tajných někam odběhl, pravděpodobně najít nejbližší telefonní budku a zavolat policii. Druhý si ke mně přikleknul. „Co máš na světě nejraději?“ otázel se mě.

„Svého syna, svou ženu a Konfuciovo učení,“ odpověděl jsem.

„Vida,“ zaradoval se policista. „S výjimkou toho Konfucia jsem na tom podobně. Řekněte mi prosím, normální člověče, co vám dalo odvahu k tak riskantnímu činu? Přál bych si mít stejnou kuráž jako vy. Zanedlouho mi nastanou krušné časy.“

„Právě ten Konfucius. Ukázal mi, že komunistické rovnostářství je zosobněním zvrácenosti. Musel jsem se mu postavit.“

Tajný policista se smutně usmál. „Utečme,“ navrhl mi. „Za chvíli se vrátí Gang a to bude zkáza pro nás oba.“

„Pročpak?“

„Nemyslete si, že komunistická strana je jednotná. Mocenské boje v ní probíhaly už od jejího vzniku a vždy, když byl někdo vyřazen ze hry, skončil spolu s ním ve vězení, ba co hůř na popravišti, bezpočet jeho sympatizantů.“

Je to sotva měsíc, co z kola vypadl Čao C‘-jang, fantastický politický ideala, kterému šlo více o nás a o vás než o své vlastní postavení. Zašel tak daleko, že vyjádřil sympatie demonstrantům a vyzval je, aby se zklidnili. Předvídal, co se stane, když ho neposlechnou.

Ale vy jste ho vážně nevzali. Na vás poslali tanky a on byl zavřen do domácího vězení. Jeho jméno mizí z médií a jeho stoupenci ze svých pozic. Já jsem jedním z nich.

Nedělám jen tajného policistu, to je jen koníček na zlepšení kádrových posudků, jsem také úředník a to docela vysoko postavený. Tomu bude brzy konec. Doufám, že aspoň zůstanu na svobodě.

Uvažuji, že bych se zvednl a opustil Čínu, dokud vláda řeší stále ještě víc demonstrace než nepravověrné komunisty. Jestli se sem ovšem vrátí Gang s policií a zatknu vás, už tu šanci nedostanu. Proces s vámi se nějaký ten čas povleče a já v něm budu hrát důležitou roli. Budou se mi ozývat soudci a policisté, stále budu kontrolován, zkrátka už nedostanu šanci uniknout a kdo ví,

zda mě nezavřou hned po vás.“

„Tak utečte hned! Máte poslední minuty.“

„Bojím se. Co tomu řekne žena? Ostatně, ihned mě začnou stíhat mí kolegové, zvlášť když utečete taky.“

„Já utíkat nebudu. Na mé straně je prastarý rád dávného císařství, co by mi mohl udělat člověk?“

„Přejet vás tankem. Zastřelit vás či vás zbít a pak nechat shnít ve vězení.“

„Vše z toho už jste vy, popřípadě tankista udělat mohli, ale ne, lidé jsou dobrý druh. Akorát si občas hodně ublíží vlastními systémy.“

„Dobrý lidé? To ještě neznáte Ganga.“

„Na tyhle řeči nemáte čas, pokud chcete žít, tak konejte a vypadněte. A pokud chcete vypadat méně nedbale, tak mě před tím spoutejte nebo omrače. Vaším kolegům řeknu, že se vám udělalo hodně špatně a musel jsem na chvíli zmizet ze zdravotních důvodů.“

„Mohl bych vás vystřídat, na rozdíl od vás nemám rodinu.“ Ozval se náhle ode dveří skladu moudrý demonstrant. Když mě tajní policisté čapli a vláčeli ulicemi, on na kole vyrazil za nimi a posledních několik minut zřejmě strávil odposlechem našeho hovoru. Nyní se do něj přidal a svými slovy potvrdil, že to, co kdysi říkal, myslí vážně.

„Dobrý člověče, jsem otec a to znamená, že nesu nemalou odpovědnost za své dítě. V prvé řadě mu musím ukázat, že se zlým se bojuje až do posledního dechu a poslední kapky krve.“

Pro syna bude mnohem lepší, když bude žít sice bez fyzicky přítomného otce, ale s vědomím, že se tomu zlu, které nás obklopuje, dá vzdorovat.

V druhé řadě bych ho ovšem měl šatit a krmit. Proto vás prosím, odvezte do mého domu ty nákupní tašky.“

Cyklista se usmál a učinil, jak jsem žádal.

Dosud rozpačitý policista, se také zvednul. „Vidím, že svět je úplně šílený, ale zřejmě taky stále ještě docela dobrý. To jsou vhodné podmínky pro nenadálé opuštění země.“

A i on se zvedl a učinil, jak řekl.

Ještě několik minut jsem osaměle čekal v prázdném skladišti, než do něj vtrhнул druhý tajný policista s doprovodem několika kolegů, kteří již tajně nebyli.

Brzy jsem pochopil, proč mě Gang zlomit mou víru v lidské dobro. Ještě než jsem nastoupil do policejního vozu, ztratil jsem okolo deseti procent své pokožky a krve.

„Jak to, že jsi tu sám?“ „Nelži, ty svině!“ „Co jsi s nimi udělal?“ vyslýchal mě. Žádné odpovědi, ať už pravdivé či lživé, nevěřil, ze všeho nejvíce mu však vadilo mlčení. Překvapilo mě, že jsem byl po pohrození do auta ještě živý

Velmi podobné, byť spisovněji formulované, otázky mi kladl již pár dní po té soudce.

Gang mě na proces skvěle připravil. Formální soud se totiž od jeho pěstního výslechu lišil pouze tím, že byl zdlouhavější a chladnější.

Místo zuřivého křiku Gangova dotazoval se mě ledový hlas prokurátora a rány pěstí vystřídaly noci strávené v zamčeném sprchovém boxu, ve kterém dozorci nechali celou noc puštěnou ledovou vodu.

Ovšem bohyně Us nedopustila, abych byl zlomen. Několikrát mě vyslechli a nakonec usoudili, k mému velkému překvapení, že si nezasloužím být popraven.

Potrestali mě pouze doživotními nucenými pracemi v zahraničním pracovním táboře.

Až o mnoho let později jsem se dozvěděl, jak moc jsem za život vděčil tajnému policistovi, který se rozhodl pro útěk. Tomu dobrému člověku se utéct skutečně podařilo, a když už byl v bezpečí Kanady, kontaktoval své bývalé kamarády v Číně (kteří měli sice trochu jiné politické názory, ale samozřejmě byli rádi, že vyvázl) a vroucně je žádal, aby přimhouřili oko nade mnou, človíčkem, který mu k útěku dodal odvahu.

Jeho prosby byly vyslyšeny a já tedy neskončil na popravišti nýbrž v pracovním táboře v Zambii.

Mým úkolem bylo těžit měď. Vůbec jsem nechápal, jaký má ta práce smysl. Čína měla mědi na vlastním území víc než dost.

Její podstata však byla prostá – Čína Zambii celkem k ničemu nepotřebovala, ale naši politici se rozhodli, že po Afričanech i tak budou výměnou za ekonomickou pomoc něco chtít, aby si zvykli být komunistickému režimu k dispozici.

A tak jsem poprvé za svůj život skutečně povýšil. Ze zaměstnance státu jsem se posunul na politického vězňe.

Po několika měsících strávených v obyčejném vězení jsem byl spolu s několika desítkami dalších vězňů letadlem transportován kam s doprostřed džungle, kde se nás hned ujali opálení a ozbrojení krajané, kteří nás nahnali na korby nákladáků, načež se rozdělili na strážce, kteří si vlezli s puškami za námi a na řidiče, kteří se s námi všem rozjeli do lomu velkého jak Peking.

Že mě čeká peklo, jsem poznal už během oné krátké jízdy. Prakticky hned po té, co auta sjela z přistávací plošiny na nezpevněnou cestu, všiml jsem si, že podél ní kráčí, opačným směrem než my, početná skupina černých rodin ověšených zavazadly a nemluvňaty.

„Jejich vesniči jsme včera srovnali se zemí a na jejím území brzy začne těžba. Tihle lidé se teď nejspíš někde nedaleko usadí a za pět let se budou muset zase posunout,“ vysvětlil nám strážce korby, aniž by se ho kdokoliv na cokoliv dotazoval. Jen pár minut po té, co to řekl, se z korby nákladáků, který se kodrcal za námi, ozval křik.

Jeden vězeň vyskočil z vozu (jenž se po nezpevněné cestě kodrcal jen velmi pomalu) a nyní doufal, že stihne včas utéct a nebude zastřelen.

„To nebyl dobrý nápad,“ odtušil strážce naši korby, ale já jsem měl chvíli pocit, že mám důvod být na čínské ozbrojené složky opravdu hrdý, neboť se ke vzdorujícímu chovají stejně velkoryse, jako se řidič tanku zachoval ke mně. Nikdo totiž po dotačném nezačal střílet.

Auta akorát zastavila a dozorci začali něco volat. Čínsky to tedy rozhodně neznělo. Na druhou stranu zněly jejich výkřiky poměrně podobně, a tak jsem se v chvilkovém záchvatu naivitu odvážil doufat, že na něj volají něco jako „Sbohem!“ či „Rychlej!“ (Slovní zásoba pro vyjádření urážek a výhružek, které by dozorci jistě použily, kdyby uprchlíkův čin neschvalovali, je v každém jazyce tak velká, že by se jejich zvolání musela lišit výrazně více).

Má idealistická iluze však brzy skončila. Uprchlík prchal od silnice do lesa, kde naběhnul přímo do hlučku Afričanů. To byl jeho konec.

O domov připravení domorodci se na něj vrhli, srazili ho k zemi, vytáhli nože a po chvíli už jeden kráčel klidným krokem zrovna k mému vozu svíráje v ruce uříznutou hlavu uprchlíka.

Řidič si hlavu přebral a výměnou za ni podal Afričanovi balíček bankovek. Nakonec hlavu pohodil mezi nás na korbu a znova se rozjel.

„Bez lidí jako on, by to s místními bylo těžké,“ poznamenal dozorce. „díky penězům, které dostávají za likvidaci uprchlíků, nám odpouští, že jim doslova meleme zemi pod nohama. A pro nás je to levnější než je odškodňovat stavbou nových vesnic.“

„Co jste to volali?“ otázal se někdo.

„Zakázka,“ odpověděl dozorce.

„A k čemu jste tu vy?“ zeptal jsem se já.

„Abychom stříleli po nich, kdyby se jim přestala líbit dosavadní podoba naší spolupráce.“

Nejprve jsem se otřásl odporem, ale znechucení bylo již brzy nahrazeno radostným vzrušením. Život není o tom, aby byl lehký a pohodlný, ale o tom, že se člověk vytrvale postupuje po cestě, jíž si vybral. A tak jsem já, člověk toužící po svobodě pro čínský lid, právě tady, uprostřed krve, potu, násilí a obecně mnoha špatností, jež bylo možno napravit, přestal být jen ploužícím se stímem snažícím se nalézt svou hodnotu v hrátkách se slovíčky. Ožil jsem a vděčně vzhlédl k Nebesům, abych jim za tento dar poděkoval.

Kapitola 4

S velkými výčítkami jsem pozoroval, jak byl můj líný spoluvězeň spoután drátem připojený ke kladné elektrodě autobaterie. K elektrodě záporné pak Wuwangem pověřený dozorce připevnil drát druhý, který následně uchopil do své tlustou vrstvou hadrů obalené pravice.

Elektricky nabity drát proletěl vzduchem a dopadl na tělo ubohého vězně, který se na chvíli stal součástí elektrického obvodu. Ona chvíle stačila na to, aby zaúpěl a zoufale sebou zaškubal.

Po ráně první následovala i rána druhá a třetí, po té nešťastný nemotora ztratil vědomí. Dozorce mu i přesto zasadil ještě další dvě rány. „Dost už! Vždyť má problémy se srdcem!“ zvolal náhle zdravotník, který celé věci přihlížel a hlídal, že trest bude provinilci výstrahou a nikoliv popravou. Když však ubožáka prohlédl, zjistil, že selhal.

Ovšem ještě dřív než stihl komukoliv vynadat, uslyšeli jsme střelbu a do popravčí chatky přiběhli dozorci svírající pokojného avšak cizího Afričana.

„Stál v čele mouréninů, kteří násilím pronikli dovnitř a dožadovali se jednání s Vámi, pane Shizhe. Některé jsme zastřelili, což další vylekalo natolik, že utekli. On ale zůstal, a tak jsme se rozhodli mu vyhovět,“ hlásil hned jeden z dozorců.

Caifu Shizhe pokývnul hlavou a vyzval zajatce, aby promluvil.

„Mocný pane, přicházím k vám s prosbou, abyste pomohl mým černým příbuzným zde v Zambii, brzy totiž budou napadeni bezohlednými bílými sviněmi z Jihoafrické republiky.

Sám víte, jak moc představitelé Zambie s podporou celého národa kritizují zrůdný jihoafrický apartheid. A bílí utlačovatelé se nám za to mstí vojenskými intervencemi, přičemž ta poslední právě začala. Několik jednotek už překročilo hranice a vypáliло mou rodnou vesnici. Zanedlouho projdou okolo vašeho dolu a postřílí každého, koho potkají.

Prosím nedopusťte, aby se tak stalo. Schovejte bezbranné v důlních prostorách a postavte se raubníkům. Sám jsem viděl, že střelba Vašim lidem docela jde.

Krom toho se o Vás mezi domorodci proslýchá, že jste docela dobrý člověk. Docela by mě zajímal proč...“

Pohled vetřelého prosebníka spočinul na popáleném lenochovi a aparatuře, která ho zabila. Nás černý návštěvník byl zřejmě nejen člověk ušlechtilý, nýbrž

také velmi bystrý. Rychle se dovtípil a zároveň byl vyděšen tím, k čemu zde došlo.

„Omlouvám, že jsem vás otravoval. Zrovna jsem dostal skvělý nápad a už vás nepotřebuji vystavovat riziku,“ vykoktal ze sebe. S člověkem schopným popravovat tak barbarským způsobem své zaměstnance nechtěl mít nic společného.

Caifua toto chování zmátlé natolik, že posunkem návštěvníkovi naznačil, ať tedy jde. Jakmile odvážlivec zmizel ze dveří, otočil se na Wuwanga a nešťastně se zašklebil: „Když ho nezastřelíme, rozkřikne se po celém okolí, že toto je tábor hrůzy a jestli se to dozví i inspektor, udělají z nás vězně.“

„Dobrá úvaha. Ten chlápek si jistě zaslouží mou péči,“ přitakal mu Wuwang.

Do tří minut dostal nezvaný host víc kovu než většina z nás za celý život. Nejprve kulku do kolena, poté želízka a nakonec vězení v plechové maringotce vybavené pouze železným nočníkem a postelí z kovových tyčí.

Jelikož na maringotku několik hodin denně pražilo slunce, podlehl by zanedlouho každý v ní uvězněný nešťastník úžehu. Caifu si to uvědomoval a rozhodl se tedy našemu vězni doprát popravu z milosti.

Pokud by měl člověk na výběr mezi smrtí zastřelením a smrtí úžehem, dost možná by upřednostnil zastřelení. Rozhodně by si však nevybral nic, s čím by přišel Wuwang, avšak právě tomu byla poprava, jako každá jiná krvavá práce, svěřena.

O chystané popravě jsem se doslechl ještě před jejím provedením a velmi se zhrozil. Stejně jako já i zatčený host se stal pro svou odvahu miláčkem bohyně Jen a ta dbala toho, aby si sebe její děti navzájem všíaly. Už jsem se postavil na odpor masakru studentů a zbabělá poprava jednoho Afričana mi přišla jako menší zlo. Zbabělé přitakání bych si asi nikdy neodpustil.

Dvě noci před popravou jsem se za tmy připlížil k zamčené maringotce a nakoukl do ní dovnitř zamřížovaným okýnkem.

Uvnitř seděl odsouzenec a něco si vyřezával.

„Vy zemřete,“ oslovil jsem ho anglicky.

„Jednou budu muset,“ odpověděl s úsměvem.

„Vy ovšem zemřete dvakrát. A pozítří poprvé. “

„Pochybují, že se budu chtít z posmrtného světa vracet zpátky do téhle bídy. Kdybych byl Evropan, to by byla jiná...“ odvětil pobaveně.

Následovala konverzace, během níž jsem mu, Umlilovi, nastínil svůj plán, jak ho zachránit, se zájmem mi naslouchal a pak se zasmál: „Výborně, tak tenhle útek si užiji.“

Když jsme se loučili, otázal jsem se ho, co to vyřezává.

„Ještě když jsem byl dítě, neznal můj kmen písma a veškerá mravní i praktická poučení uchovával v ústně tradovaných mýtech a bajkách. Tyto příběhy byly nositelem kmenové duše a my si proto dávali velký pozor na to, aby nebyly ani pokřiveny, ani zapomenuty. Každý, kdo jednal v rozporu s příběhem, popřípadě si vymýšlel příběhy vlastní, ztratil respekt ostatních a nikdo s ním nechtěl nic mít. Tato pravidla však přestala platit, když se kmen dostal do problémů, jaké dosud nikdy nepoznal. V takových chvílích krajní nouze jsme se všichni stali vznešenými a získali tak právo nejen jednat v rozporu s mýty starými, ale také tvořit mýty nové.“

Třeba když ti bílí jihoafričtí šmejdi vypálili naši vesnici, nezůstal jsem se synem, jak mi staré mýty kázou, ale vyrazil jsem varovat jejich další oběti a teď, když mě tu zavřeli, nechal jsem si přinést několik kusů dřeva a začal z nich vyřezávat sošky svého dospělého syna, toho jediného, který přežil útok Jihoafričanů. Chci mu tím naznačit, že v tomhle světě může zanedlouho kdokoliv dokázat cokoliv.“

„Vy jste věřil, že ho potkáte?“

„Ne. Ale on by se mě po čase stejně vydal hledat a našel by je u nějakého ochotného člověka, jako jste vy.“

Způsob Umlilovy popravy si nikdo netroufl předvídat. Wuwang byl v páchnání zla mimořádně kreativní a nepotřeboval své plány s nikým konzultovat.

Až v den popravy samotné jsme se tedy dozvěděli, že Umlil bude rukama připoután k jednomu důlnímu bagru a nohama k druhému. Následně do obou vozů vlezou řidiči, každý se rozjede jiným směrem a odvážný Afričan bude roztržen vejpůl.

Umlil později litoval, že vyhlášení ortelu nikdy neslyšel a nemohl se Wuwangovi na místě vysmát. Nicméně tou dobou už tvrdě spal ve své maringotce.

Když za ním přišli dozorci, našli ho, jak leží v posteli a nereaguje ani na sebesilnější třesení či sebehlasitější zvuky. Na zemi se povalovalo několik krabiček od morfiových tablet.

Okamžitě se dovtípili, že někde léky sehnal a otrávil se jimi. Chvíli po té už Wuwang prováděl inventuru ve věcech zdravotníka.

„Nu, nevpadá to pro vás dobře. Ty krabičky, které byly u našeho negříka nalezeny, vypadají stejně jako ty s naším táborovým morfiem. Vysvětlete mi prosím, jak se k Umlilovi dostaly,“ zakončil svou prohlídku zdravotnických potřeb.

„Dal jsem mu je,“ odpověděl zdravotník klidně.

„Proč?“ rozruřil se Wuwang.

„Protože jsem už mnohokrát viděl, jak hrozně to dopadá, když se práce s lidmi svěří vám. Tak jsem ji vzal do svých rukou,“ pokračoval zdravotník klidně.

„Jestli jsi mi chtěl zkazit den, tak se ti to nepodařilo,“ procedil Wuwang mezi zuby, čapnul zdravotníka a začal ho táhnout směrem k připraveným bagrům.

„Půjdu klidně sám. Caifu vás stejně nenechá mě popravit,“ ozval se zdravotník.

„Tuším to a o to víc se chci odreagovat tím, že vás na místo dotáhnu,“ odpověděl Wuwang.

Když doklopýtali na popraviště, Caifu se svého předchůdce otázal, co dělá, a když slyšel, že Wuwang chce popravit zdravotníka, rázně ho zarazil.

„Soudruhu, naším cílem není působit lidem co nejvíce bolesti. Toho černocha jsme potřebovali umlčet, ale rozhodně si nezasloužil být trhán na dvě půlky. Soudruh zdravotník udělal dobrou věc a myslím, že si zaslouží za ni být odměněn jednak větší svobodou a druhak funkcí táborového kata. Soudruhu zdravotníku, chápu, že možná jako odměnu nevnímáte, ale stál byste o takovou funkci?“

„Pokud je Wuwang jediný konkurent, pak určitě“ odvětil zdravotník. Námezdní domorodí dělníci, kteří celou situaci pozorovali, začali jásat, zato Wuwang pocítil,

že jeho život ztratil svůj smysl. Vrhnul se na Caifua a začal ho škrtit. Okamžitě k němu přiskočilo několik dozorců, kteří jej začali odtrhávat.

Jakmile byl exsprávce dolu donucen se zvednout, klesl znovu k zemi. Tentokrát však bylo zřejmé, že sám už se nezvedne. V hrudi mu zela díra.

Jeden z dozorců býval dříve voják a snadno poznal nejen že Wuwang byl zastřelen ale také to, že střela letěla nejspíš z maringotky.

Spolu s několika dalšími dozorcí se k ní rozběhl, ale za chvíli už první z nich stihl stejný osud jako Wuwanga.

Střelbu jsme si s Umlilem nedomluvili. Pušku jsme mu věnovali, protože zbraň se člověku uprostřed divočiny s nepřátelskou armádou v patách vždycky hodí.

Jinak šlo ovšem doposud všechno podle plánu. Umlil dostal velikou dávku morfia a hromadu krabiček odpovídající dávce násobně větší. Uspal se a krabičky pohodil na zem. Dozorci si mysleli, že umřel, ale on se po chvíli probral a páčidlem, které jsme mu také dali (ne že by díry v okenní mříži byly tak velké, ale zdravotník měl klíče od vnějšího zámku, a tak mohl Umlila bez problému navštívit), vylomil dveře. Nu a pak měl prostě utéct.

On si však místo toho vzal pušku, poslední předmět, kterým byl obdarován, a začal střílet po dozorcích.

Strážci nesvobody brzy poznali, že přestřelka s ním je beznadějná a nebezpečná, neb mu maringotka skýtala skvělou ochranu.

Rozběhli se tedy směrem k bagrům, aby se v nich přiblížili až k jeho skrýší a rozdrtili ho.

I já se rozhodl, že zkusím střelbu zastavit. Vsadil jsem na to, že jako komplik nebudu Umlilem zastřelen, zvedl ruce nad hlavu a vyrazil k maringotce.

Přežil jsem. Umlil mě nechal dojít až k sobě.

„Co blbneš?“ štěknul jsem na něj.

„Dělám z tohoto tábora arsenál,“ odpověděl.

Nechápavě jsem se na něj podíval a on v rámci odpovědi vykoukl z maringotky a nadlidsky mohutným hlasem cosi zařval. „Do večera tohle místo poslouží boji s Afrikánci,“ pokýval spokojeně hlavou.

Kapitola 5

Umlil měl nejspíše pocit, že svým výkřikem všechno zachránil. Já ovšem žádný zázrak nepozoroval, akorát k maringotce se blížilo několik bagrů a nákladních vozidel, v každém dozorce s puškou.

Pokusil jsem se afrického revolucionáře ochránit a to způsobem sice nepříliš originálním zato již ozkoušeným. Postavil jsem se bagrům do cesty.

Většina mě prostě objela a pokračovala dál, jeden se mi však zabrzdit podařilo. Řidič mohl kroutit volantem podle libosti, ale nic mu to nepomohlo. Když si to uvědomil, vyskočil ven a rozhodl se mě pažbou pušky odehnat.

Rozmáchl se poprvé a udeřil. Nastavil jsem letící zbrani lokty a vzápětí poznal, že to byl mizerný nápad. Větší bolest jsem od té doby, co mě vyslýchal Gang, nepocítil. Před druhou jsem už tedy raději uhnul. Třetí mě však navzdory mé snaze zasáhla do ramene a složila na zem. Dozorce mě čapnul a odtáhl z cesty svého vozu.

Ještě než mě položil, skočil mu na záda jeden z domorodých dělníků, který v dolu pracoval za mzdu.

Statný dozorce ho hravě setřásl, ale druhý černý dělník mu mezitím vytrhl pušku a její hlaveň použil proti nejcitlivějším místům mužského těla. Tím byl nás společný sok vyřazen. Mí kolegové naskočili do prázdného bagru a kamsi se s ním rozjeli. Já se postavil a vyrazil do tábora prozkoumat situaci.

Prvních několik minut jsem potkával jen vystresované dozorce, kteří běželi tu pro munici, tu pro obvazy, tu do nějaké skrýše a tu do boje. Všude kolem se pak pochlakovali vězni, kterým sice revolta dobrovolných kolegů nevadila, ale báli se jí podpořit.

Opravdu hrozný pohled se mi naskytl až u jídelny. V blízkosti stravovacího prostoru se válelo asi sedm těl zastřelených dozorců, které už naši revoltující kolegové obrali o zbraně i munici. Jelikož jsem se k smrtonosné budově nechtěl moc přibližovat, pokračoval jsem k parkovišti vozů určených pro přepravu lidí.

Když jsem tam dorazil, naskytl se mi pohled na učiněnou zkázu. Na zemi se povalovalo okolo pětadvaceti těl, z nichž dvě třetiny náležely padlým dozorcům a zbytek povstalcům. Kolem a bohužel i na tom všem postávaly jak bagry, které dozorce využili jako improvizované tanky, tak i nákladárky na transport čerstvých vězňů. Několik vozidel bylo zřejmě vybouraných a dalších pár hořelo.

Uprostřed toho stál Umlil a několik domorodých dělníků. Všichni měli bud'

dozorcům ukradené pušky, nebo lahve od piva pro důstojníky. Nicméně jelikož z každé lahve čněl knot, usoudil jsem, že rebelové si narychlo vyrobili molotovovy koktejly. Držel jsem se od těch vrahů v uctivé vzdálenosti a pozoroval, co s nimi naši nadřízení udělají. Dočkal jsem se. Vzdali se.

Po půlhodině, kdy tu a tam po roztroušené barikádě někdo vystřelil a kdy se čas od času z různých částí tábora ozval výkřik bolesti, strachu či triumfu, přišel za Umlilem klidným krokem a s rukama nad hlavu Caifu.

„Uspěli jste,“ zavolal už z dálky. „Jen velmi nerad bych ztratil ještě víc svých lidí.“ To jsem od Caifua nečekal, doposavad se vybarvil sice jako liberál, ale zároveň také jako zbabělec. Nyní se zdálo, že patří mezi ty děti bohyně Osn, které mají odvahu prohrát bitvu.

„Dejte nám zbraně a necháme vás být,“ řekl Umlil bez váhání.

„Kolik zbrani?“

„Všechny. Před odchodem do boje provedeme inventuru, a pokud zjistíme, že jste nám nějaké schovali, zastřelím vás.“

Caifu se poškrábal na hlavě a nervózně zasmál. Stejně jako já vůbec nechápal, jak to, že mu rozkazuje člověk, který ještě ráno čekal na smrt. Nicméně většina dozorců byla mrtvá a Caifu tušil, že smrt dalších by pro něj znamenala jistou popravu. Ztráta všech zbraní by však nebyla hodnocena o nic lépe. „Pokud mi všichni vaši současní příznivci neodpřísáhnou, že zbraně po akci zase vrátí a nenecháte mi tu nějaké rukojmí, dáám zbytku dozorců pokyn, aby pokračovali v boji, dokud jedna ze stran zcela nevykrvácí,“ řekl a rozhodil rukama, aby poukázal na to, že ostraha tábora už je připravená.

Umlil se chvíli zamyslel a pak procedil mezi zuby: „Já s tyraný a hrdlořezy vyjednávat nebudu!“ Dvě sekundy na to už jsem Caiufua neviděl. Zambijec ho nejprve pěstním úderem do břicha složil k zemi a následně odtáhl za jeden z vozů.

Dozorci začali palbu. Rebelové ji oplatili, ale zpočátku se zdálo, že strážci pořádku, leckdy již ve střebě cvičení, znovuzískají kontrolu nad táborem.

Povstalcům však nakonec pomohly dvě věci. První z nich byl bagr, který jsem nedávno zastavil ve víře, že tak dělám dobrou věc. Nyní tento vůz (bezpečně jsem ho poznal, neboť za sebou vláčel zbitého, skuhrajícího, původního řidiče) vpadal dozorcům do zad a přejel nejednoho střelce.

Ještě větší roli však sehrály domorodé posily, které se vyrojily z pralesa a chopily se zbraní po padlých rebelech. Místní stříleli mizerně, ale postupně dozorce udolali. Důl byl jejich.

„Hlídka se musí soustředit a bezustání kontrolovat každé místo, kde by se mohlo něco semlít, nikdy nesmí umdlít. Vy, či spíše vaši nyní již mrtví kolegové, jste byli mizerná hlídka.

Dopustili jste, aby se k mým černým bratřím, se kterými sdílím nejen chuť bojovat s apartheidem, dostala informace, že budu zastřelen a podcenili jste jejich ducha. Samozřejmě, že mě navštívili a domluvili se se mnou, že až буду v nouzi, hlasitě zavolám: „Je čas! a oni se vzbouří.“

Mí dobrí bratři, které jste do té doby drželi dál od všech poprav a mučení, mě nezklamali. Předem nakradli munici, vyrobili molotovovy koktejly a získali pro boj s vámi i své příbuzné z okolního pralesa.

Když mi mnozí hrdinní vězni pomohli získat zbraň, cestu z maringotky a čas utéct před bagry, mohl jsem to všechno vidět. Nyní mám nabídku pro zdravotníka, tankmužíka, úplatkyodmítáče a další, kteří mi pomohli. Můžete usmrtit zbývající ze svých věznitelů.“

Tímto projevem Umlil v bývalé štábní chatě uzavíral životy několika málo dozorců, kteří přežili povstání. Všichni stáli na židlích přímo pod jedním z nosných trámů, se kterým je spojovaly smyčky z ostnatého drátu, které měl každý na krku. My, vězni, jsme byli přítomni, jeho řeč poslouchali a ti z nás, kteří mu pomohli na svobodu, dostali možnost odkopnout židle zpod nohou dozorců a tím je popravit. Tu příležitost nevyužil nikdo.

„Žádný zájemce? Nevadí. My to zvládneme taky.“ pokrčil Umlil rameny a kopnul do nejbližší židle takovou silou, že v letu srazila ještě dvě další.

Navečer už byl tábor prázdný. Bojovní domorodci nám zabavili těžkou techniku, zbraně, medikamenty a Caiufua.

Tehdy jsem zahořkl. „Jak se tohle mohlo stát?“ tázal jsem se sebe sama a nedokázal si odpovědět. To, co chtěli ve strachu z degradace udělat Caifu a Wuwang, bylo nanejvýš nechutné a že jsme se tomu postavili, bylo zcela správné. Ale jak to mohlo skončit tak hnusně?

Má víra v Konfuciovo učení mi napovídala, že kdo podporuje správné vztahy mezi jednotlivými složkami společnosti a uspívá v tom, přibližuje svět jeho ideální podobě. To se však nyní ani náhodou nestalo.

Usoudil jsem, že jsem se musel někde přepočítat, že jsem skutečný vztah Umlila k nám nepochopil. Nyní mi však bylo jasné, že je to vrah a že si zaslouží, aby s ním bylo podle toho nakládáno.

Vzal jsem si trochu jídla, moskytiéru, naostřenou železnou tyč a vyrazil do pralesa hledat spravedlnost.

Kapitola 6

Švábům se smí lhát a po tom, co Umlil provedl, pro mě nikým víc než šváblem nebyl. Jeho hordu jsem dohnal brzy. Putovala od dolu směrem k velké prales křížící cestě. „Popravovat dozorce mi přišlo nechutné, ale myslím, že váš boj je spravedlivý. Chci se bít po vašem boku,“ to byla ta lež.

„Zvláštní přání, ale budíž ti splněno,“ zasmál se Umlil.

Po dvou dnech cesty jsme skutečně dorazili k velké štěrkové cestě, která byla postavena teprve nedávno a zambijská armáda na ni zatím nezvládla umístit pořádné hlídky.

„Pokud ty svině chtejí proniknout hlouběji do vnitrozemí, budou muset použít právě tuto cestu. A na tom si vylámou zuby. My přes ni svrhнемe pár stromů, skryjeme se za ně i kolem nich a pak vetřelce zasypeme takovým množstvím olova a koktejlů, že se jim nebude chtít pokračovat,“ oznámil nám Umlil spokojeně, když si místo prohlédl.

I já zjistil vše, co jsem potřeboval, a tak jsem už první noc utekl a vyrazil směrem na jih.

Snažil jsem se jít svižně, ale nikdy jsem nebyl velký výletník, a tak mé zásoby ubývaly výrazně rychleji než vzdálenost, která mě dělila od jihoafrických jednotek.

A i když jsem zkoušel nahradit chůzi vytrvalostním během, došlo jídlo a voda dřív než já. Co mi však zbývalo? Nic než pokračovat dál.

Zvládl jsem to ještě den. Když ovšem začalo pršet, zastavil jsem se a pak se s velkým elánem pustil do chlemtání vody přímo z cesty. Moc efektivní způsob pití to nebyl, a tak jsem chlemtal a chlemtal mnoho minut.

Cesta dešťové vodě dodala nijak zvlášť libou prachovou chut⁷. Kdybych za sebou neměl už noc a den žízně, nedokázal bych ji polknout. Ale ani takto jsem nebyl schopen pozrít cokoliv.

Lokal jsem a lokal jsem, když jsem náhle polkl něco mimořádně nechutného. Rychle jsem se zvednul a podíval se do stružku, který ke mně to odporné svinstvo poslal.

Na hladině jsem uviděl duhu, jaká vzniká, když se někde rozlije olej. To byl zázrak. Nechal jsem chlemtání a rozběhl se po cestě proti proudu stroužku. Má naděje se naplnila, za několik set málo metrů, už mě prohledával jihoafrický voják.

„Kolik jich je?“ tázal se mě asi hodinu po prohledání poddůstojník pověřený komunikací s místními.

„Něco mezi padesáti a šedesáti, jsou to samí domorodci. Žádný cvičený voják. Ozbrojení jsou důlní technikou, molotovovými koktejly, puškami a loveckým náčiním.“

Poddůstojník se rozesmál. „Mnohokrát děkuji, že jste nám to přišel říct. Byla by to velká škoda se na takovou švandu pár dní netěšit.“

Jeho dobrá nálada se již brzy přesunula i na dvě stě dalších vojáků, kteří intervenční jednotku tvořili. Byl jsem z nich znechucený. Vůbec nepřemýšleli nad tím, že to, co dělají, může jedině uškodit všem zúčastněným. Navíc jsem pojal obavy, že převaha Jihoafričanů nad Umlilem a jeho bojovníky bude taková, že se po střetu nezastaví a připraví další nevinné domorodce v nejlepším případě o bydliště, v horším o příbuzné a v nejhorším o život. Musel jsem jihoafrické nájezdníky přesvědčit, že už Zambii zasadili dost tvrdou ránu.

„Proč tu vlastně jste?“ otázał jsem se proto jednoho večera poddůstojníka, který mě jako první vyzpovídal.

„Prostě plácáme Zambii přes prsty. Učíme její politiky, že lhát o našem režimu se jim nikdy nevyplatí.“

„A jaký je váš konkrétní cíl?“

„Kdyby nějaký byl, nesměl bych ho prozradit náhodnému čínskému vězni, který se jen tak potlouká po pralese, ale to že žádný není, před vámi tajit nemusím. Prostě jdeme, jdeme a jdeme, dokud neuděláme nějakou pořádnou lumpárnou. Samozřejmě, že něco jako plán existuje, ale zatím jsme vždy nadělali dostatečné škody ještě dřív, než jsme k slibovanému cíli dorazili.“

Tohle mi znělo nadějně, začal jsem doufat, že zvládnou potrestat Umlila, zabránit expanzi, uštědřit ránu Číně a zařídit si mimořádně žádoucí život. Touha, díky níž se celý plán zrodil, však nepocházela z konfuciánských Nebes a mého nejlepšího svědomí, nýbrž z temného po moci a slávě toužícího nitra mé osobnosti. Váhal jsem proto, zda bych ji neměl potlačit, ale krom svého původu nebyla ničím špatná a navíc se jevila jako příliš silná na to, abych se jí vzepřel. Začínal jsem být skutečným dítětem bohyně Let.

Vojáci postupovali o dost rychleji, než já, když jsem jim šel naproti. Byli cvičení a všechna těžší zavazadla si vezli v neprůstřelné dodávce.

Po třech dnech jízdy jsem je upozornil, že do večera se střetnou s Umlilem. Ten den byla rekordně dobrá nálada a navečer jsem mohl smutně pozorovat, jak moc byla opodstatněná.

Díky kvalitním vojenským dalekohledům si Jihoafričané prohlíželi stromovou barikádu Zambijců ještě dřív, než je mohl kterýkoliv domorodec vidět.

Když zhodnotili situaci, vyložili z dodávky zásoby jídla a rozdělili se na tři skupiny. První, sestávající přibližně z třícti mužů, naskákala do dodávky. Druhá, sto sedmdesátičlenná vyrazila do lesa a třetí, dvoučlenná hlídala vyložená zavazadla, jako jediná nedisponovala žádným fotoaparátem.

Dodávka jela a jela, dokud někdo dva metry za ní nepohodil molotovovův koktejl. Směs se na chvíli vznítila a pak zase zhasla, ke škodě přišel pouze vrhač,

kterého v rychlosti postřelil jeden voják z druhé útočné skvadry, která už také dorazila na místo.

Koktejl byl následován velkým nákladákem, který vyjel z lesa a pokusil se do dodávky najet, ta ovšem rychle zacouvala a řidič důlního stroje musel začít svůj vůz pod lehkou palbou z obou bočních stran otáčet. Přitom se otřel o stromovou barikádu a vyrabil v ní dlouhý ale poměrně široký průjezd.

Když obě vozidla opět stála čumák proti čumáku. Rozjel se mohutný stroj znova. Dodávka nejprve lehce zacouvala a pak ho ladně objela a průjezdem, který vytvořil, se dostala na druhou stranu barikády.

Umlilovi muži za kládami ukrytí se sotva stihli otočit a z dodávky už vyskakovali profesionální vojáci Jihoafrické republiky, kteří z nich do několika minut udělali hromadu mrtvých těl.

Mezitím už jejich kolegové v pralese rozvrátili boční křídla. Koho nezastřelili, ten před nimi utekl do pralesa. Umlil ztratil většinu svých mužů, zato afrikánci jen tři. (Z toho jeden byl alkoholik, který uviděl u padlého Zambijce pivní lahev a knot neknot se z ní napil).

Umlil padl. Jsem přesvědčen, že nijak netrpěl, neboť bil se tak urputně, že se ani nelekl vojáka, který mu ze zadu prostřelil hlavu.

Zato Caifu přežil. Zambijci ho akorát přivázali ke stromu a nacpalí mu do pusy roubík. Osvobodil jsem ho od obojího a následně jej zasvětil do svého plánu.

Po triumfální likvidaci Umlilovy domobrany měli Jihoafrickané v plánu po-kračovat nerušeně dál. Já však s Caifuem navštívil velícího důstojníka a přesvědčil ho, aby se nejprve stavil v našem dolu.

„Tohle místo má obrovský význam pro čínsko-zambijské vztahy a Čína je pro Zambii nejdůležitější mezinárodní partner, jeho vyřazení by tuto zemi poškodilo víc než vypálení nějakého městečka,“ uvedl jsem ho.

Řekněte mi, co konkrétně chcete,“ vyzval mě velící důstojník.

„Privatizovat ho. Já a Caifu se staneme správci a většinovými vlastníky, to už je jasná věc a svými rozhodnutími to nijak nezměníte. Jihoafrické republike a Vám osobně můžeme dát určité podíly ze zisků, pokud ukončíte intervenční misi a naopak nám pomůžete důl zabezpečit před případnou čínskou snahou o znovuobsazení svého dolu.“

Důstojník dlouho přemýšlel a nakonec se pomocí radia ozval svým nadřízeným, kteří si vynutili pár dalších podílů i pro sebe, na nabídku kývli a poslali nám několik armádních inženýrů s úkolem „maximálně pozdvihnout úroveň strategického dolu“.

A tak začalo jedno z nejnáročnějších období mého života. Důl totiž po revoltě námezdních pracovníků vůbec nezůstal v dobrém stavu. Nejen že byla zničena, ztracena, nebo poškozena většina důlní techniky, ale mnoho vězňů také odmítalo pracovat, a to buď proto, že již nebylo Wuwanga, který by je za lenost mučil, anebo proto, že se báli čínského návratu do dolu a tvrdého trestu pro všechny, kteří by se na privatizaci podíleli.

Aby se práce znova rozjela, musel jsem osobně promluvit s několika desítkami

lidí, poznat jejich strachy a přání, vymyslet pro nově nabytý podnik takovou strategii, aby se ona přání na rozdíl od strachů naplnila a pak ho představit demotivovaným. Například těm, kteří měli strach z čínské odplaty, jsem slíbil, že jakmile důl začne vydělávat, začnu pro ně zařizovat letenky do Tchaj-peje a jiných měst svobodného světa.

Další problém spočíval v tom, že v průběhu střetu Afrikánců s Umlilovou domobranou vězni zcela vyrabovali zásoby jídla, zdravotnických potřeb i oblečení a vzhledem k tomu, že jsem si je nechtěl hned na začátek znepřátelit tím, že bych jim věci s pomocí jihoafrických vojáků zase bral, musel jsem zajistit doplnění zásob. A tady se objevil další problém – důl samotný měl jen minimální zásoby hotovosti, protože drtivou většinu zisků posílal do Číny. Půjcit nám nikdo nechtěl, protože nevěřil, že se udržíme déle než pár měsíců.

Nakonec jsem vzal zavděk jednou lichvářskou půjčkou, díky níž jsme mohli opravit důlní stroje. Dále jsme zrušili centrální stravování a přídělový systém toaletního papíru, zubní pasty, pracovního oblečení atd. a zavedli tábory měnu. Všichni lidé dostali na začátek rovnou částku a další peníze se do oběhu přidávaly prostřednictví každodenních odměn pro ty, kteří pracovali. Od samého začátku jsme také bývalým vězňům nabízeli možnost zaplatit si spánek v komfortnějších chatkách dříve obývaných dozorci, popřípadě výjezd afrikánskými vojenskými auty do některých blízkých měst, kde si mohli užít kontakt s civilizací. Ze všeho nejhodnotnější však byla letenka do kterékoliv země světa, jíž si bylo možné za obrovskou částku pořídit i před tím, než se důl stal výdělečným. Tyto služby daly penězům od samého začátku reálnou hodnotu, a tak se již brzy v táboře zrodila malá, ale funkční tržní ekonomika.

Ukradené věci byly již brzy prodávány potřebným a my nemuseli řešit jejich kritický nedostatek. Zprvu na kapitalistickém experimentu vydělávali ti největší sobci a hamouni, kteří v době bitvy nakradli nejvíce, ale to bylo nutné zlo, které navíc časem odeznělo. Když se totiž vyčerpalo kradené zboží, bylo třeba začít s velmi náročným importem. Naštěstí se našlo pár podnikavých pracantů, kteří si tak moc přáli odletět pryč, že tvrdě pracovali pro v okolí žijící domorodce a nechávali se za svou práci odměňovat dobytkem, materiály na výrobu oděvů a dalších surovin, která pak povýšili na produkty, jež za nemalé peníze prodávali ostatním. Vzhledem k vysoké poptávce a tedy i cenám si mohli začít brzy najímat pomocníky a platit jim mnohdy více než my v dole.

Díky tomuto opatření se důl nastartoval a mnozí pracovali přes čas, aby si vydělali dost na nedostatkové produkty popřípadě přímo letenku. Jejich tempo ještě vzrostlo, když těžba znova začala být zisková a my nahradili umělou tábory měnu skutečnými penězi. Zároveň bylo také třeba začít plnit slib, že začneme zájemcům kupovat letenky do zemí jejich snů. Abychom udrželi morálku, přišli první na řadu ti nejbohatší, kteří tak mohli vlastní prací získané kwachy využít k jiným účelům. Méně pracovití a podnikaví vězni si stěžovali, že je tento systém nespravedlivý, ale myslili se. Tohle nebyl východní blok podporující líné ovce bez nápadů ale chrám bohyně Let.

Když jsme se zbavili lichváře, který nám kdysi půjčil na stroje (poslal jsem na něj pár afrických výrostků, kteří ho jednou v supermarketu unesli, odvlekli do prázdného skladiště a udělali mu „za jeho mrzkou živnost“ takové věci, až

mě z toho dodnes mrazí), začal jsem bohatnout i já. O zisky dolu jsem se musel dělit se Zambií, Jihoafrickou republikou, domorodci v okolí dolu a spoustou jednotlivců, kteří nám podnik umožnili vůbec rozjet, takže mé příjmy nebyly nijak zázračné, i tak jsem se cítil velmi úspěšný a byl rán, že jsem měl v samých počátcích víru, která mi umožnila pracovat dlouho do noci a s klidem řešit nepredvídatelné problémy, které se na nás hrnuly ze všech stran.

Nechal jsem si postavit pěknou vilu poblíž vesnice domorodců, celé dny v ní trávil jednáním s manažery a občas si udělal volno a vyrazil na výlet.

Během jednoho z těch výletů jsem znova navštívil místo, na kterém kdysi došlo k boji mezi Umlilem a Afrikánci.

I po dvou letech bylo stále patrné, že zde někdo umřel. Aniž bych je hledal, narazil jsem v porostu na asi čtyři kosti. Vzpomínky, které se mi při té příležitosti vybavily, nebyly veselé.

Pocítil jsem nenadálé výčitky. Vše, co jsem v posledních letech získal, pocházelo ze zrady. To, co provedl Umlil v táboře, bylo hrůzostrašné, ale jihoafrictí vojáci byli ještě horší. Trestat čerta d'áblem je stejně špatné, jako snažit se ho jím vyhnat. A já si to uvědomil až ted! Ze sebe samého se mi zvedl žaludek. Usoudil jsem, že bych měl svůj čin nějak odčinit.

Při pohledu na kosti roztroušené na zemi jsem si vzpomněl na dřevěné figurky, které Umlil vyřezával pro svého syna. Ztratily se. Já byl ovšem dost bohatý na to, abych jeho dítěti nedal jen inspirativní figurky, nýbrž skutečnou budoucnost.

Následující den jsem vyrazil směrem na jih. V batohu jsem si nesl vše, co se do divočiny hodí, ale jinde je postradatelné, například boty. Bylo zač se postit.

Chůze po rozpáleném betonu (nechali jsme dříve prašnou cestu zpevnit a byznysu to velmi pomohlo) na boso, mě přiměla, abych trochu přemýšlel nad účelem svého postu.

Čím víc jsem dumal, tím víc jsem si uvědomoval obrovský nesoulad mezi tím, co bylo správné na základě mých na Konfuciově učení založených názorech a vnitřní intuicí určující, co chci a co mi připadá dobré, která už byla plně oddaná bohyni Let. Na jednu stranu jsem si uvědomoval, že mé konání ani zdaleka neodpovídalo Konfuciánským normám, ale na druhou cítil, že to, co díky mým svévolím a hrách vzniklo, je zcela úžasné.

Do cíle jsem dorazil ještě dřív, než byly tyto otázky zodpovězeny. Lidí, které jsem potkal po té, co jsem vylezl z pralesa, jsem se doptal na vesnice, které před dvěma lety vydrancovali vojáci Jihoafrické republiky, následně ony vesnice obešel a od všech se snažil zjistit něco o Umlilovi popřípadě jeho synovi.

Po měsíci a půl, jsem uspěl. Dorazil jsem do úplně obyčejné africké pospolnosti, kde mi řekli, že sirotek Fetu, jehož otec Umlil odešel a nikdy se nevrátil, a jehož matka zemřela na nějakou chorobu, nejspíš pase kozy u nedaleké skály.

Vyrazil jsem tam a vskutku zde našel černouška, jemuž mohlo být kolem deseti, tedy podobně jako Jiemu. Měl u sebe sice páry koz, ale mnohem více se soustředil na skálu před sebou.

„Dobré odpoledne chlapče, před lety mě tvůj otec Umlil vyzval, abych ti přinesl budoucnost. Tak jsem tedy tu.“

Hoch se ke mně otočil, zkoumavým pohledem mě změřil, ale nic neodpověděl.

„Byl to odvážný muž, velký bojovník. Trochu jsem se s ním o některých věcech nepohodl, ale zaslouží si, abych jeho přání splnil. Víš, co jsou to počítáče?“

Hosík mlčky zavrtěl hlavou.

„Takové hračky, které lidem, co to s nimi umí, umožňují čarovat. Ty jsi ještě mladý a zvládneš se naučit s nimi pracovat. Nechtěl bys takový počítáč?“

Žádná, ani mimická odezva. Nevěděl jsem, co říct, a tak nastala chvíle trapného ticha.

Sundal jsem si batoh a vytáhl z něj nepromokavý pytlík. „Hele, já chápu, že jsi zmatený a ještě se moc neznáme, ale myslím to s tebou dobrě,“ řekl jsem a sáček mu podal. Bylo v něm padesát tisíc zambijských kwach.

Fetu sáček otevřel a překvapeně vykulil oči. „Díky,“ hlesnul nesměle. Dál už ovšem neříkal nic.

Bezmocně jsem se rozhlédl kolem. Můj pohled padl na Fetuovu oblíbenou skálu. Skutečně byla zajímavá, na několika místech se zeleně třpytila. Má práce už mě naučila poznávat leckteré kameny, a tak jsem bezpečně poznal, že má hodnotu mnoha miliard kwachů, byla totiž plná smaragdů.

Objev smaragdové skály vedl k tomu, že jsem byl odhodlaný se do oněch míst vrátit a začít zde na vlastní pěst těžit, ale to hlavní se nepovedlo. Fetu si mě nehodlal pustit k tělu a už vůbec nebyl ochotný se mnou někam jít.

Vrátil jsem se tedy sám. Nyní už v botách. Má víra, že když se budu rozhodovat tak, abych svým jednáním svět přibližoval ideálním vztahům, dosáhnu něčeho dobrého, byla značně otřesena a po návratu do bývalého dolu zcela padla.

Číňané se po dvou letech rozhodli ukončit soukromé podnikání ve svém dole.

Když jsem kráčel po pralesní cestě, vyskočili na mě z kroví tři vojáci, namířili na mě puškami a donutili mě zahodit zbraň, jíž jsem si na cestu vzal.

Naštěstí byli úplatní. Dal jsem každému z nich čtyři tisíce dolarů, otočil se čelem vzad a pak se rozběhl do nejbližšího jižního města.

Zde jsem zjistil, že Číňané proti podniku zakročili podobně tvrdě jako kdysi proti demonstrantům. Všichni bývalí vězňů doposud v dole pracující (naštěstí už jich mnoho nezbývalo a jednalo se o ty nevětší lenochy) byli popraveni způsobem, ze který by se ani Wuwang nestyděl – vojáci je nejprve mučili petrolboardingem a po té zapálili. Byl jsem přesvědčen, že kdybych v dole zůstal, podařilo by se mi s Čínany vyjednat něco lepšího, anebo bych alespoň osazenstvo dolu zmotivoval k ozbrojenému odporu končícímu alespoň důstojnější smrtí.

A právě toto přesvědčení definitivně zabilo mou víru, že „správné vede k dobrému“ a že existuje nějaký svatý řád, kterým se člověk může řídit. Mílovým skokem jsem se tak přiblížil bohyni Let.

Můj život však pokračoval dál. V bance jsem si vybral peníze a vyrazil do Jihoafrické republiky najít někoho, kdo by investoval do mé těžby smaragdů. Sám jsem měl peněz dost, ale na vybudování nového dolu to ani náhodou nestačilo.

Hledal jsem dlouho, pak se mi ovšem poštěstilo potkat podnikatele Errola Muska, který již s těžbou smaragdů zkušenosti měl a jeho majetek tomu odpovídal. Společně jsme se domluvili, že mi za pětatřicetiprocentní podíl půjčí lidi, know how a techniku. Přijal jsem a znova se pustil se do práce.

Rozjet podnikání bylo napodruhé mnohem lehčí. Už jsem znal firmy, se kterými stálo za to spolupracovat, a osvojil si čich na nalezení správných lidí do

týmu. Když jsem k tomu přičetl kontakty a jiné prostředky, které mi přinesla spolupráce s panem Muskem, nacházel jsem se v mnohem žádoucnější situaci než před třemi lety. Ani tentokrát však byznys nebyl lehký a nemít nezlomnou víru a vůli, sotva bych se s jeho pomocí učinil jedním z nejbohatších lidí na světě. Ještě než jsem začal pořádně těžit, musel jsem přesvědčit zambijskou vládu, že se kvůli mně nezopakuje čínská intervence na její území, a to podepsáním prohlášení, že se nebudu nijak protičínsky angažovat ve světovém dění. Neměl jsem zrovna dost peněz na to, abych politiky uplatnil, a tak nezbývalo než požadavek podepsat. Ani minutu jsem však nepočítal s tím, že jej budu respektovat.

Další problém, se kterým se kterým jsem se musel vyrovnat, byla malá vzdálenost dělící smaragdová ložiska a africkou vesnici. Přestěhování lidí žádné nadstandardní kroky nevyžadovalo, potíže nám však způsobily posvátné bao-baby. Domorodci absolutně nezvládali uvěřit, že by tak majestátní stromy bylo možné přesadit, a tak značná část z nich trvala na tom, že si zemi předků vzít nenechají, a to i když jsme pro ně už postavili nové domy s přívodem vody a solárními panely na výrobu elektřiny.

Nakonec nezbylo než si najmout oddíl konžských žoldáků a udělat z nich eskortu chránící několik lesních inženýrů, kteří ignorujíce nejprve k smrti vyděšené a posléze agresivní domorodce stromy přesadili do nové vesnice. Tímto činem jsme porušili zambijské právo a zbožnější obyvatelé vesnice nás oprávněně předvolali před soud. Afrika je ovšem kontinentem společenského zla všeho druhu – válek, epidemií, pověrčivosti a v neposlední řadě také korupce. Pro úspěšnou firmu tak nebyl problém všechny soudy vyhrát (a ještě si hrát na hodnou, když za chudé vesničanů uhradila soudní výdaje).

V zemi, konkrétně v mém bývalém dole, se však děly i podstatně zlověstnější věci. Koncem devadesátých let přivezlo několik amerických turistů z dovolené fotky, které si pro svou hrůzostrašnost získaly velkou publicitu. Na oněch záběrech byla vidět těla na první pohled života neschopných lidských mutantů, kterak se válí v pralese nedaleko od čínského dolu.

Po krátké senzaci západní veřejnost usoudila, že se jedná o podvrh, a snímky upadly v zapomnění. Já však už dříve registroval, že Číňané jeví mimořádný zájem o těhotné matky a sváží je právě na území měděného dolu, a tak tyto snímky jen prohloubily mé podezření, že se zde děje něco nekalého.

Ať už ale Číňané v Africe podnikali cokoliv, můj byznys to nijak nepoškozovalo. Znovu jsem si mohl v blízkosti dolu postavit přepychovou vilu a právě do té za mnou jednoho rána přišel Fetu.

„Dobré ráno, chlapče“ přivítal jsem ho.

„Dobré ráno. Máte ještě počítač?“ hlesnul nesměle.

„Ano,“

„Tak to máte jistě také knihy.“

„Mám spoustu knih.“

„Mohl bych si nějaké půjčit?“

„Jistě. Jaké by sis přál?“

„Nějaké, nad kterými se musí přemýšlet ale ne počítat.“

Chvíli jsem přemýšlel a pak vytáhl z poličky zaprášenou a ošoupanou brožuru, která mě doprovázela na všech mých dobrodružstvích. Nezvládli mi ji sebrat ani

ve vazbě ani v táboře. „Jmenuje se Hovory, Konfuciovy Hovory, a klidně si je nech, já už z ní vyrostl.“

Kapitola 7

Tento příběh má být víc o mém synu než o mně. Vrátím se tedy zpět do roku 1989, kdy jsem byl nucen Mei i Jieho opustit.

Manželka motivy mého stoupnutí před tank nikdy nepochopila, zato Jie jimi byl ovlivněn mimořádně hluboce. Vyprávěl mu o nich onen odvážný, tajuplný a moudrý cyklista, který mě provázel celým tankovým dobrodružstvím.

Shouwanga Žhe, tak se dotyčný jmenoval, jsem kdysi požádal jen, aby mé rodině odvezl nákup. Učinil tak a zdaleka ne jen jednou.

Jednalo se o člověka vskutku ryzí povahy. Pochopil, že na Mei by měl život matky samoživitelky nepříznivý vliv stejně tak jako na Jieho osud v bídě vyřůstajícího dítěte. Krom toho byla má ženuška stejně jako on mladá, neopotřebovaná... zkrátka taková, že nebyla žádná prohra mít ji za partnerku.

Z manželského a ekonomického hlediska mě tedy Shouwang vystřídal (nikoliv nahradil, za bankovní přepážkou jsem dostával vyšší plat než on v knihovně), nicméně z hlediska rodičovského to už měl složitější.

Jie trávil drtivou většinu času hloubáním (podle svých vlastních vyprávění byl v tomto ohledu podobný Fetuovi). Mluvit se naučil v podobném věku jako jiné děti, se svými opatrníky však prohodil prvních pár slov až po svých pátých narozeninách. Do té doby nahlas akorát přemýšlel a to jen když byl sám.

Drtivá většina rodičů by jeho chování pojala egocentricky a trpce by si pomyslela: „Bud' je ten kluk idiot, nebo se mnou nemluví, protože mě nemá rád.“ Shouwang zvolil jiný přístup. Odpislouchal hodiny a hodiny Jieho žvatlání, aby pak jednoho večera přišel k jeho postýlce a knížkou a slovy: „Tak Jie, než půjdeš spát, přečtu ti kus z téhle knížky.“

Náš syn neprotestoval, a tak Shouwang začal: „Když bylo Zarathustrovi třicet let, opustil svou domovinu i jezero své domoviny a odešel do hor. Zde se kochal svým duchem a svou samotou a po deset let se jich nenabažil. Posléze však se proměnilo jeho srdce...“

Tu noc Jie neusnul. Shouwang mu do hlavy nasadil hned dva brouky. Prvním byla pohádka samotná. Pětiletý hošk ji vůbec nepochopil, nerozuměl tomu, proč se hlavní postava chovala, jak se chovala, nechápal ani význam jejích slov... nepochopil zkrátka vůbec nic a to mu vrtalo hlavou ještě víc. Zatím se mu nestalo, že by nějakému příběhu nerozuměl, a naprostě netušil, co tu změnu mohlo způsobit.

Následující dopoledne se s pláčem příšoural do ložnice za Mei a Shouwangem, našel onu knížku v knihovačce a když se Shouwang probudil, přišel za ním s onou knihou. „Já to nechápu...“ promluvil vůbec poprvé na svého opatrovníka.

A od té doby už Jie používal řeč k jejímu primárnímu účelu. Pokročil dokonce tak daleko, až Mei nabyla mylného dojmu, že vychovává normální dítě.

Navzdory tomuto omylu se Jiemu v rámci možností dostalo bezpochyby skvělého dětství. Ani Mei ani Shouwang neměli pocit, že komunistický režim umožňuje dát vlastnímu životu smysl jinak než výchovou dítěte. A nijak se tím před synkem netajili.

Shouwang Jiemu mnohokrát vyprávěl o tom, jak jsem si stoupnul před tank a zvládal tu historku interpretovat takovým způsobem, že v jeho podání nabývala takřka nábožné atmosféry.

To ovšem zrovna v případě Shouwanga nebyl žádný div. Mladý knihovník byl věřící hluboce i široce. Nejen, že i maličkému Jiemu, čítával každý večer duchovní literaturu (sestávající celkem z čehokoliv od Bible až po Korán, Konfucia a Foxe), nýbrž se i aktivně angažoval v několika tajně se scházejících, podzemních, náboženských komunitách.

Právě v komunitě skrývajících se protestantů někdo dostal nápad, že by si mohli založit malé samizdatové nakladatelství a dostávat do společnosti náboženskou literaturu.

Shouwang byl všemi deseti pro. Akorát chtěl se začátkem činnosti vyčkat, než bude Jie přijat na internátní střední školu v Šanghaji.

Prozírávě předvídal, že pokud by došlo k odhalení jeho činnosti, postihly by celou rodinu tvrdé perzekuce. Doufal však, že pokud začne až v době, kdy se už s Jiem nebude stýkat, mohl by být jeho svěřenec potrestán shovívavěji.

Shouwangovým úkolem bylo v knihovně skladovat již vytisklé a dosud nerozdané výtisky. Velmi se snažil, rozstrkal je do těch nezapomenutějších skladů starých knih, a strčil do obalů od přípustných děl, ale nezabránil tak tomu, aby Jie dočasně všechno ztratil.

Stalo se to, když Jie končil sudium střední školy a byl již přijat na univerzitu (kam se jakožto člen velmi neprominentní rodiny dostal pouze pod podmínkou aktivního angažmá v komunistické mládeži) necelý rok. Knihovna se měla přestěhovat a při té příležitosti byly vyneseny na světlo i ty nezašantročenější knihy. Hlavní knihovník se velmi divil, kde se vzalo tolik Biblí. Netrvalo dlouho a Shouwang i Mei byli zatčeni.

Jie se to dozvěděl od jednoho z pedagogických pracovníků komunistické mládeže a to dost nepříjemným způsobem.

„Budeš raději utírat záchody, nebo vynášet popelnice?“ otázal se ho dotyčný po jednom mládežnickém setkání (které můj syn údajně celé pročetl).

„To už jsme ovládli celý svět, že se znalost mezinárodních vztahů nedá uplatnit lépe?“ podivil se žertem Jie, který se právě na tuto oblast zaměřoval.

„Pro lidi, jejichž rodiče podrývají režim nikoliv. Tví rodiče jsou zatčení za na narušitelskou činnost. Šířili literaturu, které má být mezi lidmi jen málo.“

Ta zpráva Jieho překvapila natolik, že vyrazil do Pekingu s tak malým prodlením, jaké jen bylo bez porušení školních předpisů možné. Avšak omezoval se

zbytečně. Ještě než stihl požádat o dočasné uvolnění, bylo mu oznámeno, že se studiem končí.

Jen co přijel do rodného města, navštívil svůj byt. Byl už prázdný. Vyrazil tedy na policii a snažil se na Mei s Shouwangem doptat. Nikdo mu však nechtěl nic říct.

To byly tedy časy, během kterých Jie neměl ani rodiče ani budoucnost, zkrátka nic. Právě v těchto chvílích však lidi pevně vůle oslovuje bohyně Edison. Nejinak tomu bylo s Jiem, který se nehodlal vzdát a vzal věci do svých rukou. Jako kdysi mě i jeho tehdy bohyně polibila a usídlila se v jeho mozku.

Následující půl rok Jie tvrdě dřel, třetinu času prospal ve svém rodném bytě, třetinu dělal číšníka v podniku, kde se scházela hodně špatná společnost a kde se porušovaly téměř všechny čínské daňové zákony. Nikdy později prý nedělal nic, co by se mu tolik příčilo. Nejen, že ho práce svou jednoduchostí takřka zabíjela (což ovšem rozhodně neznamená, že by mu šla – Jie se co chvíli pohroužil do vlastních myšlenek a úplně přestal vnímat hosty, které měl obsluhovat), ale také byl nucen obsluhovat ty největší ubožáky, jaké kdy potkal – gangstery a podvodníky, lidi toužící po bohatství a luxusu ale zároveň příliš líné na to, aby se ho snažili získat způsobem, který bude svět činit krásnějším, zábavnějším, svobodnějším nebo lukrativnějším místem.

Když zrovna nespal popřípadě neobsluhoval mrzké lumpy, trávil Jie svůj čas nad knihami pojednávajícími o historii Číny a o jejím mezinárodním postavení. Na základě nabytých poznatků pak sepisoval knihu, jakou by on sám dobrovolně nikdy ani nerozečetl: „Čínský socialismus jako cesta lidstva“, doufal, že pokud ji vydá, mohl by tak očistit své jméno, setkat se s Mei i Shouwangem a pak odjet někam do ciziny.

Práce začala měnit jeho pohled na svět. Čím déle psal, tím více si uvědomoval, že bude schopen vytvořit něco upřímného i prorežimního zároveň. Aby mohl srovnávat Čínu se zbytkem světa, musel se seznámit i s jinými státy, přečetl si tedy mnoho knih o Evropě, Austrálii, USA, Kanadě i Novém Zélandu a čím hlouběji se západním světem zabýval, tím víc jím byl znechucen.

Populismus, obrovský vliv velkých firem na politiku a především pohodlí povýšené na hodnotu. Jestli Jiemu něco na západním světě opravdu vadilo, pak to bylo masové vyznávání idey, že člověk žije především pro vlastní blaho. Mému synovi přesvědčenému o tom, že bychom se měli vyždímat ve jménu něčeho smysluplného, se taková životní filosofie jevila zcela zvrácená.... To vše vedlo k tomu, že když byl v půli svého původního projektu, začal znova. Svou novou práci pojmenoval: „Západní hodnoty aneb jak se rozmažlit a chcípnout“, tentokrát psal od srdce.

Po necelém roce tvorby Jieho kniha bez problémů vyšla, podobně jako jeho další plány. Jakmile se první výtisky objevily na pultech knihkupectví, Jie si jeden koupil a vyrazil s ním v podpaždí na policii, aby požádal o možnost u ní pracovat.

„Vaše vůle se polepšit je zřejmě silná, ale když váš vychovatel zkoušel šířit nevhodnou literaturu, nemůžeme vás jen tak přijmout do státních struktur,“ mnul si bradu náborem pověřený policista.

„Kdo jiný by měl napravit špatné, když ne ti nejlepší?“ zeptal se ho Jie a

zašmátral ve své aktovce po druhém esu, na jehož základě, chtěl být do policie přijat.

„Zaměstnanci policie, volba policie. Každopádně bych ještě rád nahlásil jednu putyku v Ganjiakou. Je to neregistrovaný podnik, ve kterém kvete černý trh, hazard a prostituce. Bližší podrobnosti jsem zpracoval v tomto spise,“ řekl Jie a položil před policistů štos papírů, ve kterých chyby svého chlebodárce podrobně rozebíral.

„Tyhle věci se mě netýkají,“ upozornil ho policista.

„Většinou ne, ale tahle ano. Vy totiž rozhodnete o tom, zda spisů jako je tento, napíšu víc, nebo ne.“

Policista si povzdechl a vzal podané papíry. Už po krátké chvíli uznale pokýval hlavou.

„Dobrá práce, doufám, že vám to vydrží.“

A tak Jie získal své vysněné zaměstnání. Policie podnik v Ganjiakou i jeho provozovatele rychle zavřela a krátce po něm následovalo i mnoho dalších, ač pouze sedmnáctiletý, začal Jie rovnou jako vyšetřovatel organizovaného zločinu a vedl si velmi dobře.

Byl v těch dnech šťastný. I práce v komunistické policii mu dávala smysl. Nelítostně a tvrdě pronásledoval všechny, kteří se podle něj odevzdali své touze co nejvíce se obohatit a to zcela na úkor společnosti jakožto celku.

Schopnosti i motivace, jedno větší než druhé, vedly k tomu, že mu jen za několik málo let bylo nabídnuto místo v zahraniční rozvědce.

Jie se s dosavadní prací loučil jen těžko, ale nabídku přijal, neboť správně tušil, že jako pracovník zahraniční rozvědky bude mít u policistů větší respekt a tedy i větší šanci se konečně setkat s Mei a Shouwangem.

Už když poprvé přišel do své nové kanceláře, potkal zde menšího svalnatého chlapa se zaschlou krví za nehy.

„Dobrý den, kolego,“ uklonil se mu. „Jmenuji se Gang Xie a přišel jsem Vám předat instrukce k Vašemu prvnímu úkolu,“ na ta slova vrazil překvapenému Jiemu do ruky desky s papíry. „Doufám, že uspějete. Ten chlap zabil mého učitele Wuwanga. Vlastně víc než učitele, mistra. Když jsem před lety popravoval kolaboranty v dole, který Číně troufale odcizil, doufal jsem, že byl mezi nimi. Ale on unikl, šmejd jeden.“

Jie spisem chvíli listoval a pak se zhrozil. Měl zabít podnikatele, který „byl dříve zatčen za vědomou snahu bojkotovat vojenské zákonky proti narušitelům veřejného pořádku“, jehož fotky Jiemu velmi připomínaly vlastní obraz v zrcadle a který se jmenoval stejně jako jeho biologický otec.

Ne snad, že by pro Jieho něco znamenal fakt, že je mé dítě, ale vyděsilo ho, že i z hrdiny, který si stoupne před tank, se může stát kapitalista – a kapitalisté byli tehdy v Jieho očích lidé, kteří oddávají svůj život honbě za penězi, neboť si chtějí užívat pohodlí a nejen že sami opomíjjí, ale i své bližní odvádějí předváděním nabytých statků od vytrvalé cesty vzhůru, která byla podle Jieho smyslem lidské existence. Není tedy divu, že byl odhodlán svůj úkol splnit tak, jak pro něj bylo obvyklé – na výbornou.

Následovalo několik týdnů, během nichž se na akci připravoval a během kterých se po letech potkal se svými rodiči, které synova práce pro stát nijak

nepotěšila (a to zamlčel, že povýšil na agenta rozvědky).

„Kolik lidí jsi už připravil o svobodu?“ tázal se ho vyčítavě Shouwang.

„Hodně, ale byli to samí šmejdi.“ Shouwang jen zavrtěl hlavou.

„Brzy odjedu do ciziny. Rád bych se tě ještě před odletem zeptal, jak se jmenovala ta kniha, kterou jsi mě kdysi přiměl s vámi mluvit.“

„Tak pravil Zarahustra, ale ty bys potřeboval spíš něco výchovného.“

Jie se jen smutně usmál a se slovy „Zkusím zajistit, aby vás odsud dostali,“ se s nimi rozloučil. Jakožto dítě bohyně Edison dokázal, co si zamanul, a tak, i když to vyžadovalo uchýlit se k vydírání některých úředníků, se mohl ještě na letišti nechat obejmout od Mei.

Kapitola 8

Troufám si tvrdit, že v celé historii lidstva nebyl na zahraniční misi vyslán agent, který by měl k Jamesu Bondovi dál než můj syn.

Jie neuměl střílet, mnohokrát se to zkoušel naučit, ale na vzdálenost přesahující pět metrů nikdy nezasáhnul střed terče o poloměru pět centimetrů a to ani po dvaceti hodinách cviku. Krom toho měl sílu jak průměrná dospívající čínská dívka. Zkrátka zcela nepřicházelo v úvahu, aby byl jeho atentát nějak akční.

Začalo to velmi prostě. Nechal si vyrobit pář falešných dokladů, sbalil si drona s kamerou a odletěl do Livingstonu. Psal se už rok 2010, takže mu nedalo velkou práci si na internetu zjistit, kde se nachází má rezidence. Jakmile vystoupil z letadla, půjčil si auto a rozjel se za mnou.

Když přijel do obce Isimangaliso, Fetuovy rodné vesničky, ze které má smaragdová těžba a další podnikatelské aktivity udělaly velkoměsto připomínající Tel Aviv, nestačil se divit. Mohu se pochlubit, že i pozitivně.

Když Jie na cestu vyrážel, předpokládal, že Isimangaliso je má soukromá kolonie, ve které dřou statisíce vykořistovaných domorodců a my, já a mí nejvyšší manažeři, je zdímem ve svých dolech a luxusních podnicích. Realita však byla jiná. Isimangaliso nebylo místem pro byznys pohodlných sviní, nýbrž živým a rozmanitým ekonomickým ekosystémem, ve kterém na úspěchu jednoho velkého podniku vyrostly stovky jiných malých a středních. Má firma totiž například mnoho peněz investovala do místních škol a z těch pak vycházeli nejen inženýři pro mé doly, ale i mnoho schopných a podnikavých lidí tvořících něco vlastního. Krom toho se Isimangaliso stalo jakousi africkou Amerikou – snílci z celého kontinentu sem přicházeli, aby si vybudovali nový život. Zkrátka chrám bohyně Ai.

Jie byl překvapen, že i město řízené primárně na základě západních principů, tedy volného trhu a plnění občanských přání, může být o dost vznešenějším místem než Čína, která se podle něj také zvrhla, neboť zavedla hrůzný „státní kapitalismus“, tedy režim, ve kterém se člověk pro zbohatnutí musel zavázat poslušností straně a vzdal se tak toho, co člověka šlechtí ze všeho nejvíce – možnosti stoupat vzhůru svou vlastní cestou.

To v Isimangalisu člověk pro dosažení svých snů do žádného zadku lézt nemusel, stačilo tvrdě dřít a nebát se experimentů. I lidsky nevnímavý Jie vycítil atmosféru poctivé a všudypřítomné práce. Pohled na malé trhovce, setkání se

skromným hoteliérem, v jehož penzionu se ubytoval... ta nesčetná drobná iniciativa Jieho v dobrém fascinovala. Jeho odhadlání mě zabít nicméně přetrvalo.

První den strávil tím, že kvadrokoptérou s kamerou několikrát obletěl mou vilu a divil se, že nikde nevidí žádnou ochranku. Když byl s tímto průzkumem hotov, zaparkoval vozítko na střeše naproti vstupním dveřím, nechal si na notebook nadále přenášet obraz z kamery, vytáhl si knihu Tak pravil Zarahustra a občas mrknul na dveře, zda náhodou nevychází ven.

Nietzscheho kniha Jieho velmi oslovila. „Nikoliv pohodlí, ale nadčlověk – to by měl být náš cíl. Kéž by se mezi politiky našel někdo, kdo by si to myslел také.“ přemítal nadní.

Navečer jsem vyšel z domu a můj syn mohl sklidit plody svého vyčkávání. Velmi nerad odložil knihu a jal se mě dronem opatrně pronásledovat. Doufal, že vyrazím do nějaké restaurace, kde by se se mnou mohl potkat a při té příležitosti mi otrávit pití, ale zklamal jsem ho. Šel jsem totiž z města ven, do lesa, na okraj dolu. Tam jsem se posadil a dlouhou chvíli nedělal nic (toto meditování jsem okoukal od Fetua). To Jieho nepotěšilo, při této činnosti by mohl leda tak zkusit mě zastřelit a to nepřicházelo v úvahu, jelikož já sám u sebe nosil zbraň a můj syn správně usoudil, že s ní asi umím zacházet lépe než on.

Zkoušel to ještě týden, ale žádné další místo, kam bych pravidelně vyrážel, neobjevil. Akorát ho překvapil můj zvyk v neděli sezvat na svou velkou zahradu zaměstnance firmy, vysoké manažery a pak pář náhodných lidí z nižších pozic a poobědvat s nimi. Byl to další čin, kterým jsem podkopal jeho představu, že každý kapitalista je nemilosrdný vykořistovatel.

Rozhodl se tedy jít hlouběji a zaměřil svého drona na okna mého domu. Po několika dnech zjistil, že do kuchyně skoro pokaždé brzy ráno přijde Fetu (z jeho tehdejšího pohledu jen jako náhodný černoch), a otevře asi na půl hodiny okna dokořán, aby vyvětral, dokud je ještě venku snesitelně. Během větrání Fetu většinou v kuchyni posnídal, ale někdy se z ní vzdálil.

Jie se toho rozhodl využít. Přidělal na svého drona otvorem vzhůru zkumavku, kterou z většiny naplnil čpavkem, jenž po té zakapal benzínem, který měl menší hustotu než čpavek a utvořil tak víčko přes které nebyla smrdutá látka cítit. Celou zkumavku pak ještě obalil fólií, která odrážela sluneční světlo a bránila tak přehřívání a vypařování směsi.

Takto vybaveným dronom několik dní po sobě přilétával k oknu mé kuchyně, až se konečně dočkal rána, kdy Fetu místnost opustil. Jakmile se mu to poštěstilo, vletěl otevřeným oknem dovnitř a rychle se zavrtal do odpadkového koše (trocha smetí se přitom dostala i do zkumavky, ale nebylo to tolik, aby ji to významně vyprázdnilo, popřípadě narušilo její ochranu proti brzkému vypařování čpavku).

Když přišla noc, vyletl dron z koše, trochu se nad ním oklepal, a začal šmejdít po bytě. Poměrně rychle objevil místnost, ve které jsem spal. Vedle postele jsem měl sklenici s vodou a můj syn už věděl jak mě sprovodit ze světa – dát při nějaké další příležitosti do zkumavky jed, po té drona nad sklenicí naklonit a nepozorovaně uletět pryč.

Právě onen nepozorovaný úlet ještě bylo třeba naplánovat. Jie tedy pokračoval ve šmejdění a získal poměrně solidní vhled do mého života.

Nepotkal jsem člověka, kterému na osobních záležitostech svých bližních záleželo méně než Jiemu, ale to, co viděl v mé vile, mi zachránilo život. Celý dům byl polepený fotkami mých dělníků, jejich dětí a Fetua. To všechno stačilo k tomu, aby Jie ráno svou návštěvu ukončoval s pocitem, že pravděpodobně nejsem vykořistovatel ani ubohý otrok vlastního majetku, ale člověk žijící tím, co tvorí a dává druhým, pročež mě nemá smysl zabíjet.

Snaha najít elegantní únikovou cestu nebyla úspěšná, a tak Jie použil pro tento případ použitý čpavek. Ještě než se dron zase zahrabal do odpadků, otočil se nad košem o sto vertikálních stupňů a vylil do něj obsah zkumavky. Benzín okamžitě ztratil roli víčka a celá místo byla během několika minut plná hrozného smradu.

Když čtvrt hodiny po této operaci přišel dovnitř Fetu, rozkašlal se, strčil si ruku před nos, otevřel okno a vyběhl ven.

Jie sice Feta na kamerách v odpadcích zahrabaného dronu neviděl, ale ze svých předchozích pozorování věděl, kdy by k Fetuovo příchodu a následnému útěku mělo dojít. V pravý čas se tedy s dronem vznesl z koše a vyletěl oknem ven.

Po všech fotkách, které v mé domě viděl, se Jie rozhodl, že se se mnou seznámí. Večer po šmejdění tak na mě čekal u mé vyhlídky.

Poznal jsem ho. Však jsem také od svého zatčení strávil desítky hodin dumáním nad možným vzhledem svého syna.

„Jie? Jak ses sem dostal?“

„Letadlem, autem a pak pěšky,“ odpověděl stroze.

„Nevypadáš, že by ses chtěl vybavovat. Ale já potřebuji vědět, co tě sem přivádí a jak jsi zjistil, že mě tu potkáš?“

„Viděl jsem...“ v tu chvíli se zadrhnu.

„Jen mi klidně tykej,“

„Viděl jsem tě tu. Blížší podrobnosti ti sdělím, až mi povíš, co jsi dělal po svém zatčení.“

„Milerád!“ zvolal jsem a dal se do vyprávění.

Kapitola 9

„Nuže tedy. Začalo to... (přeskočím všechno, co jsem již napsal dříve)... a tak jsem si koupil smaragdový důl a pan Musk mi poskytl zázemí, abych zde mohl rozjet těžbu. Byla to samozřejmě ohromná dřina, ale po několika měsících nedostatečného spánku se zdařilo. Důl vydělával a já mohl svého partnera již brzy štědře vyplatit.

Ale ještě dřív, než jsem se znova stal milionářem, adoptoval jsem Fetua. Jistě jsi mě sledoval, a dost možná tedy znás i takové detaily jako jeho vzhled...“ dal jsem Jiemu pauzu, aby se mohl vyjádřit, ale on to zřejmě nepochopil. Mlčel a pohledem mě vyzýval, abych pokračoval.

„Dlužil jsem mu to. Však sám víš, co se stalo s jeho otcem (při těch slovech můj syn obrátil oči v sloup). Fetu ti je asi hodně podobný, ani on se mnou prvních několik dní po našem setkání vůbec nemluvil, ale teď se, alespoň mně, docela otevřel. Vděčím za to především množství knih, které už byly vystaveny na internet. Fetu si je schopen celé dny pročíst. Když byl mladší, byla pro něj četba slastí číslo jedna. Dnes už ji však kombinuje se sepisováním svých vlastních postřehů. Když se mu podaří do svého dne dostat v hojně míře obojí, bývá mimořádně spokojený a večer se mě většinou vyptává na můj život.

Zajímá ho, zda se mi nestýská po Číně, zda jsem v práci šťastný, zda se manažeři často hádají nebo jaká je má oblíbená kniha a proč zrovna ona. Jen a jen se ptá, on sám mi nikdy nic nevyprávěl.

A to jsem si jist, že by měl co. Samo sebou, že jsem měl v domě nejen čtečku ale i papírové knihy. Fetu přečetl všechny a během četby si do nich vkládal kusy papíru popsané svými postřehy. Poměrně často si je tam zapomněl.

Jednou jsem z knih utíral prach a můj zrak padl na svazek, který se jmenoval možná „Dialektika do hloubky“, už si to nepamatují přesně, chvíli jsem si ho prohlížel a uvažoval, zda je o IT (od kolegů jsem často dostával celé kolekce kniha na určité téma), nebo o něčem jiném. Nakonec jsem se rozhodl svazek prolistovat.

Jen co jsem knihu otevřel, vypadla na mě Fetuova záložka. Byla to první, se kterou jsem se potkal, a tak jsem ji, zvedl a začal si ji číst.

,Str. 272: přání bohužel tvůrcem myšlenky‘

,Str. 184: pokud změnu světa definujeme změnou lidského vnímání, pak nelze vyloučit, že se mění pouze toto lidské vědomí. ,Str. 400: Hegelova dialektika je

přirozený výklad světa hloubavým a šťastným člověkem. Zkrátka psychologie, nikoliv metafyzika.⁴

Chvíli jsem nad tím přemýšlel a usoudil, že už chápu, proč můj adoptivní syn svůj vnitřní život nesdílí.

Fetu chodil do školy s ostatními dětmi. Drtivou většinu času pročetl a zcela jistě nabyl toho názoru, že lidi, které by zajímalо to co jeho, jinde než na univerzitě nepotká.

Asi měl pravdu, jednou jsem se s ním zkoušel o filosofii bavit a nebylo to nic moc. Fetu naprostо nezvládl o oblasti svého zájmu hovořit, zadrhával se, rozvíjel své myšlenky způsobem, který mi připadal zbytečný... víckrát jsem to nezkoušel.

Ale nemysli si, že jsem neměl odvahu, tehdy jsem totiž vyhlásil válku Číně.

Jistě sám víš, že naše rodná země se v současnosti stává ekonomickou velmocí, neboť zaplavuje všechny trhy svým levným zbožím. Tahle strategie může fungovat jen potud, pokud jsou Číňané chudí. Ale nelze předpokládat, že s jejich zbohatnutím přijde konec. Ne, akorát si troufnou na hi-tech.

Sám víš, jaká zvrstva se v naší domovině dějí, a jistě se nedivíš, že jsem nechtěl a stále nechci, aby takový režim prosperoval. A tak jsem se rozhodl ho maximálně zpomalit tím, že mu budu konkurovat tak moc, jak jen to půjde.

Číňané jsou chudí, ale ve srovnání se Zambijci se mohou cítit jako šlechta. Když jsem postavil první textilní továrny, poprali se o místa, kde si člověk vydělával při přepočtu na dolary méně, než kolik vyžebrá bezdomovec na Karlově mostě v Praze.

A již o pár let později, když se místní naučili patřičně disciplinované ferdovské manufakturní práci, přešel jsem od textilií ještě dál a nechal své zambijské bratry, aby montovali iPhony, iMacy, iPady a jiné hračky. Věřím, že jednou se mezi dělníky objeví nějaký génius, kterého technologie zaujmou natolik, že přijde s něčím vlastním. A právě z tohoto důvodu, tedy nikoliv z chamektosti, u sebe pár hodin týdně nechám pracovat i nějaké to dítě.

Zrovna toto byla pro Čínu těžká rána. Co by tamější komunisté dali za to, aby si Apple nechával své výrobky montovat právě u nich... Nebyl žádný div, že jsem těm pseudosocialistům začal hodně vadit. Zprvu se se mnou snažili jednat a mé podniky koupit, ale poslal jsem je nejnevybírávějšími slovy svého života zpátky do té pekelné díry, ze které vykoukli. Také zkoušeli uplatit zambijskou vládu a ta chvíli dokonce vypadala, že na mě uvalí nějaké hrozné daně. Nestalo se. Národ se za mě postavil, zvláště po té, co jsem mu postavil hned několik nemocnic a škol. Zvláště díky těm druhým institucím bych mohl být schopen do patnácti let založit plnohodnotnou technologickou firmu. Číňané mě již předběhli, ale dlouhodobě napřed nebudou.

Já totiž Isimangalisanům dopřávám svobodu a nechávám je, ať si jdou vlastní cestou, i když se to ostatním lidem a institucím nelibí. Jen v této svobodě ale může opravdu uspět jedinec tvůrčí, autentický a sebevědomý. A právě lidé tohoto typu navrhují tu krásnou část dějin. Čína, která lidi směřuje do centrálně vybraných kolejí, může být premiantem v již existujících trendech, ale jen sotva tu vznikne něco inovativnějšího než třeba sociální síť na sdílení patnáctisekundových videí. Díky svobodě a individualismu může být i Isimangaliso významnější než

celá Čína a já dělám vše pro to, aby tento potenciál došel naplnění.“

„Bud' opatrnejší, otče“ přerušil mě v tu chvíli Jie. „Jsem agent zahraniční rozvědky a přijel jsem, abych tě zabil. Bylo by to velmi snadné, ale myslím, že světu prospěje, když to neudělám.“

„Ty pracuješ pro stát?“ zhrozil jsem se.

„Jsem lovec šmejdů, kteří se obohacují nechávajíce za sebou spálenou zemi. Do Zambie jsem vyrážel s očekáváním, že budeš jako oni, ale byl jsem mile překvapen. Máš očividně tolik peněz, že je utrácíš i v cizím zájmu.“

„A co budeš dělat ted?“

„Pochybují, že ti bude vadit, když zůstanu nějaký čas s tebou a pomůžu, s čím jen budu moci.“

Samozřejmě mi to nevadilo a následujících několik let jsem byl ze svého syna, či spíše nového kolegy, nadšený. Jeho oddanost bohyni Rock se projevovala každý den – odmítal spát více než šest hodin denně, neboť měl bytostnou potřebu zdokonalovat sebe i své okolí (což se ve spánku dělá těžko) a dny byly příliš krátké na to, aby v nich stíhal plnit svoje cíle. Začal tím, že během prvních dvou měsíců svého pobytu udělal z mého domu pomocí celé flotily dronů, bariéry bezpečnostních kamer, neprůstřelných oken, tajné únikové chodby do dolu a několika psů sídlo střežené úměrně mému majetku a geopolitickému významu.

Z pohledu mého, Jieho a globálního však byla mnohem víc než má vila důležitá láska, která se zrodila mezi Jiem a informačními technologiemi. Můj syn naplno využil volný čas, jehož se mu u mě dostalo, aby pronikl do tajů počítačových sítí, šifrování a strojového učení. (Už když vyrážel do Afriky, byl Jie schopen programovat své drony, ale až v Zambii se z něj stal technologický expert.)

Ne snad, že bych ho nezvládal zaměstnat. Jie se stejně jako Fetu stal členem think-thanku posuzujícím, jak a jak moc rozvíjet různé projekty. Jeho nápadů se osvědčily. Například nás přiměl, abychom si vyrobili veliký počítačový systém na sběr zpětných vazeb od našich zákazníků a následnou analýzu toho, v čem by se naše služby měly zlepšit. (Jie chtěl tento systém využít i na to, aby vyhodnocoval, kteří manažeři jsou schopní a zaslouží si povýšení, a které bychom vyhodit. Tento nápad ovšem ostatní analytici rezolutně odmítli – v roce 2011 lidstvo na podobné pokusy nebylo připraveno)

Jeho další iniciativou byl také projekt, během něhož jsme vyvinuli umělou inteligenci, která na sociálních sítích, především Facebooku, sbírala data o uživatelích a po té jim vyhazovala takové pracovní nabídky v našich společnostech, které přesně odpovídaly jejich zájmům a kompetencím.

Už na základě těchto dvou zásluh jsem Jiemu důvěřoval dost na to, abych se mu svěřil se svými obavami o dění v mé bývalém dole. Jie je vyslechl a usoudil, že by stálo za to celou věc prozkoumat. Spojil se proto s jakousi nestudovanou ale o to houževnatější švédskou novinářskou, která se dlouhodobě zabývala především klimatickou změnou, a domluvil se s ní, že jí jím zastupovaná firma zaplatí letenky, techniku, kauce a všechno ostatní co by se mohlo novináři na nejodvážnější misi jeho života hodit. Mladá dobrodružka s nadšením přijala

a ještě nám několik měsíců posílala děkovné emaily.

Plně se však Jie vyprofiloval až svým neodvážnějším návrhem - sice tichým, ale přímým útokem na čínskou Huawei. Můj syn chtěl, abych koupil, co nejvíce aplikací na Android a předělával je tak, aby se po instalaci na mobily od Huawei změnily ve viry, které jednak využívaly infikovaná zařízení jako čipy na strojové učení a druhak dělaly obrovské zmatky v datech, které Huawei mobily o svých uživatelích posílaly do Číny. (Jie například navrhoval, abychom vyvolali iluzi, že lidé ve velkém navštěvují čínské internetové služby jako Alibaba.com popřípadě TikTok. Chtěl tak v prvé řadě narušit čínské šmírování celosvětové populace, ale také nemístně zvýšit sebevědomí čínské vládě a přivést ji ke dříve či později zhoubnému sebepřecenění)

Když Jie tuto ideu na poradě přednesl, vyvolala značný rozruch. Analytici se vůbec poprvé v historii think thanku začali překřikovat. Jedni volali, ať se do takového hazardního nesmyslu v žádném případě nepustí, jiní naopak tleskali a hvízdali, aby přerušili ty první. A zbytek nevěděl, co si má myslet.

Ne, že bych Jiemu nedůvěroval, ale mé podnikání bylo dost úspěšné na to, abych už poznal spoustu geniálních lidí a věděl, že pokud někdo má svůj životní příběh plný chyb, pak jsou to právě oni. Chtělo to sehnat experty a celou záležitost s nimi probrat. Jieho manipulační software posloužil k jejich výběru bezvadně.

Do měsíce v nedalekém hotelu bydlelo okolo třiceti akademiků vybraných špičkami v oblasti strojového učení (právě rozložení náročného trénování mezi spoustu málo výkonných zařízení, které navíc mohly každou chvíli přestat být k dispozici, představovalo jednoznačně největší technickou výzvu celého procesu) ze Stanfordu, Toronto a Berkley. Trvalo jim to pár týdnů, ale nakonec přišli s plánem jak ze spousty nespolehlivých buněk udělat poměrně použitelný mozek a jaká data odesílat do Číny, aby to její špionážní algoritmy zmátl co možná nejvíce a nejtrvaleji.

Následovalo několik dalších měsíců práce, pro kterou jsem musel po celém světě najmout skoro tisíc dalších programátorů. Dokonce jsem založil antivirovou firmu, jejímž účelem bylo jen a pouze zakrýt skutečný důvod tohoto shánění itáku, skutečný produkt jsem si nechal kompletně vyvinout u Avastu, ale stálo to za to.

Přesně na nový rok 2013 jsem slavnostně udělal z firmy antivirové firmu, která poskytovala cloud computingové služby. Instituce z celého světa si u nás začaly trénovat algoritmy na rozpoznávání obličejů, předvídání poptávky po svých produktech či imitaci dávno zemřelých filosofů... a žádná z nich neměla tušení, že právě kvůli nim a jim podobným, začínají být zařízení Huawei mimořádně pomalá a rychle se vybíjející.

Čínský gigant si samozřejmě uvědomil, že je něco špatně. Na internetu se začaly ve velkém objevovat stížnosti, že jinde výtečně fungující aplikace na jeho zařízeních dělají obrovskou neplechu. Ještě horší však byl pro firmu hněv čínské vlády, která shromažďovala data nasbíraná od uživatelů a předvídalala na jejich základě výsledky voleb v demokratickém světě. Když jsme ovšem její algoritmy zahltili spoustou smetí, přestala tato umělá inteligence zcela fungovat, predikce vycházet a čínská vláda mimo pravidla hospodářské soutěže Huawei dotovat.

To byl pochopitelně průšvih a firma byla odhodlána udělat cokoliv pro jeho odstranění.

Věděl jsem, že k odhalení naší činnosti dříve či později dojde, ale to mi nikterak nekazilo radost z úspěchu. Uspořádal jsem velkolepou oslavu ve své vile a odměnil během ní vědecký tým, zahrnující i Jieho, týdenním pobytom na Bahamách, a zaměstnance cloud-computingové firmy prémiovou dovolenou. Fetu, který v softwarové firmě pracoval jako analytik, si volno ještě prodloužil a odcestoval kamsi na jih, aby mi odtud později přinesl zvěst o bohyni Rock.

Tím se však dlouhá řada triumfů přerušila. Tři dny po té, co vědci odletěli na Bahamy, mi přišel email od Jieho:

„Milý otče, kdyby mí bývalí kolegové věděli, co je zde čeká, vůbec by tu dovolenou nevyužili. Schválně si tipni, kolik z nich ji teď hodnotí dobře a kolik špatně. Zdravím, Jie“

„Co se stalo?“ odpсал jsem.

„Nejdřív si tipni čísla,“ Jie na to.

„20 nespokojených a jen 7 ano, třeba.“ (Nabídku na dovolenou nevyužil celý tým – například slavní profesori, kteří jej sestavili, měli až nad hlavu práce na svých univerzitách)

„14 není při vědomí a možná už nikdy nebude, 13 z toho bylo velmi negativně velmi vzrušených.“

Došlo ke katastrofě. Netýkala se jen mých vědců, ale mnohem většího počtu návštěvníků bahamských ostrovů. Mezi lidmi, kteří dopoledne dováděli v moři a na oběd zašli do blízkých restaurací, se rozšířil nějaký patogen, který způsobil selhání celého organismu. Nakažení přišli o život a lékaři o sebevědomí.

Ona událost zažehla ve vědeckém světě paniku. Nikdo netušil, co neštastníky usmrtilo, a odkud se to vzalo. Bez prodlení jsem badatelům nabídnul miliardy k důkladnému výzkumu oné hrozby. Bylo to dost peněz na to, aby usoudili, že bude lepší o další granty nezádat a nevyvolávat tak veřejnou paniku, které by se okamžitě chopili politici, kteří by vědce začali tláct do populistických nesmyslů.

Výměnou za štědrou podporu jsem ovšem požadoval vhled do celého výzkumu. Dostalo se mi ho a já se tak čtením různých dokumentů a bezradným dumáním nad jejich implikacemi připravil o ohromné množství času a duševní energie. Když se se mnou pokusili spojit jednatelé firmy Huawei a přemluvit mě, abych jim prodal zavirované aplikace, ani jsem se s nimi nesnažil ujednat nějaký pořádný obchod, ale prostě jsem se s nimi odmítl bavit. Firmě tak nezbylo, než požádat o pomoc svou vládu, která za mnou, či spíše na mě, poslala agenta Ganga, aby udělal to, co před lety dostal za úkol Jie.

A aby toho nebylo málo, dostala se k nám zpráva, že švédská novinářka, která v rámci svého pátrání vyrazila do Číny, byla zatčena a odsouzena za špionáž.

I kdybych si to tehdy uvědomoval, netěšilo by mě to, ale skrze všechny tyto problémy se do světa zase začala vracet bohyně Rock.

Tým šedesáti špičkových biologů začal za mé peníze analyzovat souš na Bahamských ostrovech i vodu v okolním moři a já se mezikrát se svými syny stáhl do sebe.

„Proč je svět takový? Vím, nemá smysl od něj cokoliv čekat, je velký chladný a nemilosrdný. Jak jsem dříve mohl věřit, že nad ním panuje řád, který jej neustále činí lepším a lepším? Jak jsem mohl být tak naivní?“

„Měl by ses k tomu vrátit,“ promluvil Fetu. Bylo to poprvé v životě, co jsem slyšel, že by někomu dal takhle přímočará pokyn.

„Vracet se k nepravdě? Lhát si, že svět spěje k našemu dobru?“

„Ne k nepravdě, nýbrž k mimopravdě.“ To jsem nepochopil a dokonce ani Jie ne, ale znělo to zajímavě.

„Nemůžeme dokázat, že neexistuje žádný Bůh, který by průběžně zasahoval do chodu světa, zcela jistě ovšem víme, že tento Bůh hraje jinou hru než my a člověk ho nemůže nazývat spojencem. Lidé chtějí hlavně štěstí, pro sebe a pro své děti, kdyby Bohu šlo o to samé, svět by vypadal o dost jinak.“

Ale on je, jaký je. Afričané jsou chudí, Číňané utlačovaní, několik skvělých vědců právě zahubil neznámý patogen. Stojí-li za tím vším všemocný a chtějící Bůh (jiného si člověk jen těžko představí, a když už, jen sotva mu uvěří), pak je i všechno toto zlo jeho vůlí. Ne, Bůh není zosobněné dobro. Ale to ještě neznamená, že není vůbec a že není dobré věřit, že je. Víra je umění, ke kterému se má přistupovat maximálně tvořivě. Je třeba si akorát vymyslet takového Boha, jehož vůle není přímo v rozporu s fungováním světa.“ „Taková víra se do reality téměř jistě nestrefí.“

„Možnosti je tolik, že je každá víra téměř zcela jistě naprosto pomýlená.“

„A čemu se tedy dá věřit?“ otázal jsem se ho.

„Všemu, co přitakává tomuto světu i se vší jeho bídou. A to něco můžeš hledat v sobě. Pokud všemocný a chtějící Bůh stvořil tento svět podle své vůle, tak je naše přirozenost taková, jakou ji chce mít, a můžeme ho v ní hledat,“ odpověděl Fetu klidně.

„Nesmysl!“ vložil se do konverzace Jie „Záměrem s naší přirozeností může být její změna vnějšími činiteli a pak z jejího současného stavu nic vyčist nemůžeme.“ Fetu se na chvíli zamyslel a pak přikývl „Máš pravdu Jie, tohle jsem nedomyslel, díky za připomínu.“

„Jsem z vás zmaten, kluci. Potřeboval bych slyšet nějaké stručné shrnutí, ne disputaci“ zašklebil jsem se.

„Vytvoř si svou víru, vytvoř si své hodnoty a ideály. Jediné meze, které nesmíš překročit, stanovuje logika (tou se nemusí řídit jen ti, kteří nemají na to vytvořit něco, co by s ní bylo v souladu) a smrt – nepočítej s žádným konkrétním přesahem svého současného života do toho, který jej bude následovat. Nemusíš se smrti bát, ale nenamlouvej si, že máš tušení, co bude po ní.“ splnil mé přání Fetu.

Chvíli jsem si ho prohlížel a uvažoval nad zázrakem, který způsobil, že se začal chovat jako nikdy dříve, a zcela přitom přehlížel bohyni ZarahuSTRU, která ke mně jeho ústy hovořila.

„Zkusím to, hoši,“ řekl jsem nakonec a zvedl se. Následující dny jsem však na nějaké náboženství neměl ani pomyslení, zkoušel jsem rutinně pokračovat v

práci, ale stále mě to táhlo k mým emailům, ve kterých jsem zoufale, hledal nějaké zprávy o pokroku výzkumného týmu.

Nepřicházely, zato za mnou přišel Gang.

Zatímco Jie mě pečlivě šmíroval drony, jeho starší, jednodušší a krutější kolega si zkrátka vzal odstřelovací pušku (Zambie byla Číně vždy velmi nakloněná, takže lidem s VIP pasem dovolovala i převoz zbraní), vylezl na protější střechu a čekal, až se objevím v okně, aby mě sprovidol ze světa.

Jieho obranný val však zafungoval. Hlídací drony Ganga zaregistrovaly a poslaly mi upozornění, atž nechodím k oknům. Poslechl jsem je a zavolal policii. K domu, na jehož střeše Gang s puškou číhal, okamžitě přijelo několik strážníků, nahoru se jim ovšem nechácelo. Správně předpokládali, že atentátník má krom odstřelovací pušky také pistoli za pasem a nezdolné odhodlání splnit svou misi v srdci, pročež by střet jich, pseudovycvičený strážníků s ním, mohl skončit tragicky.

I nyní však pomohl dron.

Co kdysi vyhnalo Fetua z kuchyně, dostalo tentokrát Ganga ze střechy. Jeden z dronů nenápadně obletěl dům a chrstnul mu z výšky do obličeje čpavkovou vodu. Gang sebou trhnul, upustil pušku a jal se vytírat si odporně páchnoucí látku z obličeje.

To už ale k němu přibíhali policisté a sápali se po něm. Gang byl tak zmaten, že je zprvu považoval za ochotné civilisty, kteří mu chtejí pomoci a svou situaci pochopil až po té, co ho policie odzbrojila a naložila do auta.

Gang byl podobně jako jeho mistr Wuwang pouze hloupý primitiv, ale co mu chybělo na vlastních analytických schopnostech, to si nahrazoval podrobnnou znalostí všemožných směrnic, příruček a manuálů. Právě v jednom z těchto materiálů se dočetl o mimořádných diplomatických vztazích Zambie a Číny. Jen co si na text vzpomněl, vytáhl pohotově z kapsy svůj agentský průkaz a vnitil jej strážcům zambijského zákona.

„Soudruzi policisté, jsem agent Čínské lidové republiky, velkého spojence Zambie v časech zlých i dobrých. Do vaší země jsem přijel kvůli misi nejvyšší důležitosti, proto bych vás poprosil, abyste přestali kazit klíčové zájmy svého největšího mezinárodního partnera,“ připomenul jim.

Jeden z policistů se k němu otočil a jeho průkaz si prohlédl. „Vskutku, je to agent. Mezinárodní smlouva o strategické spolupráci tajných služeb nám přikazuje, abychom takovým jako on v jejich práci nebránili a v případě, že jejich mise Zambii v žádném případě neuškodí, jim i pomáhali. Co je tedy vaším cílem, pane agente?“

„Zabit oligarchu, který tu vystavěl celé to odporné zazobané město.“

„To vám rozhodně nepomůžeme. Zambii jen máloco přináší větší prospěch než jeho práce. „Podle zambijských zákonů, vám musíme ve vraždě občana bránit,“ vložil se do hovoru druhý policista.

„Ano, ale podle smlouvy s Čínou jejím agentům bránit v ničem nesmíme a mezinárodní právo má navrch nad místními zákony,“ zamračil se první policista.

A tak policisty nenapadlo nic lepšího než nechat Ganga jít. Jakmile však

atentátník opustil vůz, začali vášnivě diskutovat o tom, jak mě zachránit a přitom se neprovinít proti zákonům, které bránili a prosazovali.

„Ten Číňan pravděpodobně znova zaútočí na vilu našeho mecenáše a pokusí se mu ublížit. Myslím, že bychom na to měli svého chlebodárce předem upozornit a vyzvat ho, aby nám zavolal zpátky s oznámením, že se do jeho domu snaží vniknout nebezpečný vetřelec se zbraní, a prosbou o zásah. My tam přijedeme a agenta zastřelíme. Zpětně nám už nikdo nedokáže, že jsme znali jeho poslání a tím pádem zakročit nesměli.“

Jak se domluvili, tak udělali.

Když Gang dorazil až k mé vile a zazvonil, neotevřel jsem mu. Přelezl tedy branku, ale to se rozezněl alarm, já znova zavolal policii a na vetřelce poslal psy, aby náhodou nevyrazil dveře.

Můj dům hlídalo celkem pět zabijáckých šelem, první z nich však Gang zastřelil, jakmile se objevila. Dvě další se výstřelu lekly a utekly. Zbylí psi se vrhli do boje.

Jeden skočil Gangovi po ruce ve, které svíral zbraň, ten ji ovšem zvedl a přetáhl psisko boxerskými prsteny, které měl na ruce druhé. Mezitím ho druhý pes kousl do nohy, za což ho Číňan zastřelil. Třetí šelmu smrt jejího druhá rozlítala k ještě větší nepříčetnosti. Agentovi nezbylo nic než ji odkopnout a pak se hlavou i tělem rozběhnout proti dveřím. Nevyrazil je, ale kdyby byly jen o třídu méně bezpečné, podařilo by se mu to. Narazil do nich totiž takovou silou, že po nárazu ztratil vědomí. Ještě však ucítil, jak mu ramenem proletěla kulka z policejní pistole. Pes pochopil, že ho může nechat být.

„To nám neměl dělat,“ lamentoval už chvíli po té nad omráčeným tělem policista. „vzhledem k tomu, že neumřel, ho musíme odvézt do nemocnice, kde se probere a obviní nás z toho, že jsme mu zmařili misi.“ V tu chvíli jsem vyšel z domu. Tráble mých zachránců mě vedlo k zamýšlení.

„Postarám se o něho sám,“ navrhnut jsem policistům, kteří už začali bezvládné tělo nešťastně nakládat do auta. „Z vašeho pohledu se celá tato událost nikdy nestala.“ „Chcete po nás, abychom porušili zákon ještě jednou?“

„Ano, rád bych toho útočníka vyzpovídal. Zároveň se mi teď při jednání s Čínou hodí rukojmí. Nu a vy se vyhnete obrovskému průšvihu.“ Tak jsme se tedy dohodli. Já Ganga zavřel do sklepa a policisté odjeli.

Když Číně zmizel první agent, ještě to nějak skousla, ale s druhým už to bylo na pováženou. Již velmi brzy mě navštívil čínský diplomat s pozváním na čínskou ambasádu, že práv tam se mnou chce někdo něco řešit.

Chtěl měvlákat do pasti a já si to uvědomoval. Původně jsem se tedy chystal odmítnout, pak mě ale napadlo, že když se mohu o věcech radit s Jiem a Fetuem, dalo by se z té situace leccos vytěžit.

A tak jsem pozvání přijal a už za pár dní vstoupil na čínskou ambasádu v Lusace. Byla to velmi nepohodlná návštěva. Přišel jsem na velvyslanectví oblečen do kabátu, ukrývajícím pár Jieho vychytávek, a ačkoliv diplomatié jednali rázně a nenechali mě čekat dlouho, vypotil jsem ještě před „jednáním“ snad až desetinu své hmotnosti.

Jen co jsem zaklepal na kancelář samotného velvyslance, ochotně mi otevřel a zval mě dovnitř. Vešel jsem velmi opatrně, i tak mě však mladý Číňan, který

okamžitě vystartoval ze svého úkrytu, překvapil. Ještě větší dojem však na mě udělala rychlosť a obratnosť, s níž mě srazil na kolena a zkroutil mi ruce za zády.

„Co pod tím kabátem schováváte?“ otázal se mě velvyslanec.

„Podívejte se sami,“ odpověděl jsem mu, a tak mi mladík teplý háv konečně sundal. Pod kabátem jsem měl klasickou slušnou košili, přes tu však byla navlečena ještě jedna, jemná a drátěná, která byla zapojená do několika baterií v mych kapsách.

Velvyslancův poskok se mi okamžitě pokusil drátěnku strhnout, ale jen co se jí dotknul, dostal elektrický šok, po kterém upadl do bezvědomí.

Mně se nestalo nic. Pod košilí se totiž nacházela, jak ostatně brzy zjistil i sám velvyslanec, neprůstřelná a nevodivá uhlíková vesta. Když totiž jeho druh padl k zemi, vytáhl pistoli a napálil mi to párkát do břicha.

Ještě než zvládl namířit na hlavu, přiběhl jsem k němu a dotkl se loktem jeho zbraně. Mohutný a rychlý proud elektronů se okamžitě přenesl z mého ohozu, přes pistoli až do jeho ruky, která zbraň okamžitě upustila.

„Tak, a teď si můžeme promluvit férově,“ vyzval jsem ho. „Předpokládám, že už jste si nějak zavolal posily. Považuji tedy za slušné vás upozornit, že mám chytré brýle, které nahrávají vše, co se kolem mě děje a zároveň jsou spárovány s mymi chytrými hodinkami. Tyto hodinky sledují můj tep a když registrují, že jsem zemřel, pošlou o tom brýlím informaci a ty automaticky zveřejní videozáznam na několika sociálních sítích,“ dodal jsem. (Tohle byl pro změnu Fetuův nápad.)

Velvyslanec pochopil, že je v šachu, a tak jen bezmocně pokrčil rameny: „Tak se do toho dejme... Především vás varuji, že pokud nepřestanete házet klacky pod nohy našim tajným slu... , chci říct firmě Huawei, klidně vybombardujeme Isimangaliso. Víme, že za útoky stojíte vy, ale těžko s nimi něco naděláme. Aplikace prodat odmítáte, ale my máme výjimečně na své straně také pravdu a pokud ji veřejnosti sdělíme, zničíme vás.“

„Na tuto možnost už jsem připraven. V okamžiku, kdy to uděláte, odškodním poškozené uživatele a vyrobím samostatnou aplikaci pro sdílený cloud computing, jejíž uživatelé budou dostávat za poskytnutý prostor zaplaceno a která bude dostupná nejen na Huawei. Mnou koupené aplikace budou nadále sloužit pouze k matení tajných služeb.“

Velvyslanec přemýšlel, jak mi odpovědět patřičně diplomaticky, ale vzhledem k tomu, že se o žádnou špičku oboru nejednalo (to by byl jinde než v Zambii), zůstal tento záměr nenaplněn. „Pak tedy nezbývá, než se uchýlit k tomu bombardování.“

„Z těchhle výhrůžek si velké obavy nedělám. Chybí vám páka. Malým útokům se ubráním sám a po velkých by Čína upadla do mezinárodní izolace.“

„Jen si nevyskakujte, pro největší národ na zemi jste se stal tak ostrým trnem v oku, že si pro jeho vydání klidně zlomí ruku.“

„To mě těší a až pár vašich agentů zpacká další pokusy o atentát, budu mít radost ještě větší. Ale budete si jisti, že si spíš zaplatíme soukromý Iron Dome s rozšířenou působností na letadla, než abych vám ustupoval,“ po těchto slovech jsem se zvedl, vyzval ho, aby se s případnými diváky kompromituječího videa rozloučil poklonou a doprovázeným jeho zdviženým prostředníčkem odešel.

Mé názory se ovšem již brzy změnily. Pár dnů po návštěvě ambasády mi vědecké týmy zkoumající záhadné onemocnění poslaly poměrně podrobnou dokumentaci svých dosavadních objevů.

Podařilo se jim zjistit, že patogen způsobující vážné selhání bezmála všech částí organismu se šíří teplou mořskou vodou.

Usmrcení ubožáci měli tu čest setkat se s nějakou dosud neznámou archeí, která pravděpodobně doposud přebývala v korálových útesech. V posledních letech ovšem stouplo pH mořské vody, pročež mnoho korálů uhynulo, právě z nich se pak tato archea, chavezia, uvolnila a putovala mořskou vodou až k břehům a plážím. Zde přišla do kontaktu s lidskou kůží a pokusila se uchytit v jejich spórách. Když člověk vylezl z vody a trochu uschnul, archea se bud' vyplavila s potem, nebo uhynula (jako v případě vědců, kteří po koupání vyrazili do klimatizované restaurace).

Po své smrti se mikroorganismy velmi rychle rozložily a to byl průšvih. Zbytky jednobuněčných těl těchto drobných stvoření byly pro lidi extrémně toxické.

Pro tyto vlastnosti vědci archea pokřtili pracovním názvem chavezia. Nejdalo se o jméno dokonale výstižné, ale to hlavní, poselství „přijdu, když je veselo, a způsobím zkázu“, zůstalo zachováno. Naštěstí toho výzkumníci objevili i trochu více, a tak bylo možné začít pomocí superpočítače poskládaného ze zavirovaných mobilů Huawei hledat látky, které by infikovanou osobu zachránily.

Krom podrobného rozebrání vlastností archeí dokumentace obsahovala i statistiku dosavadních obětí. S převahou nejvíc lidí chavezia zabila v Šanghaji. Následkem tohoto zjištění jsem se ocitl na vážkách. Mé svědomí mi kázalo Šanghajanům pomoci, ale rozum mi radil nedělat nic, co by bylo totalitní supervelmoci po chuti. Toto dilema bylo tak velké, že mě dovedlo až k úvahám nad smyslem života a mého dřívějšího rozhovoru s Fetuem.

Byl jsem sice dekamiiardář, ale to rozhodně neznamenalo, že bych se nesekal s hrůzami a problémy. Střet s tankem, vyhnání v Africe, nájemní vrazi poslání z Číny... to všechno byly výzvy, které jsem překonal, a nyní za ně byl dokonce až tak vděčný, že mě představa života bez nich upřímně děsila. Člověk žije od toho, aby si vybral svou cestu a překonával překážky, které na ní potká. Však jsem si také až doposud své velké cíle vybíral podle toho, jak moc mě lákaly, a ne podle toho, jak naléhavé se problémy, které mě obklopovaly, zdály vědcům a odborníkům. Tento přístup prospíval nejen mě, ale lidskému společenství obecně, protože jsem byl díky silné vnitřní motivaci podstatně výkonnější a je lepší vyřešit malý problém úplně, než problém dvakrát větší jen ze čtvrtiny. Nyní jsem se však ocitl v situaci, kdy bych nevybočením z cesty, jíž jsem sobě samému vytýčil, ponechal miliony lidí napospas hrozné smrti a to jsem nehodlal dopustit. Toto vybočení však žádalo nejen to, abych si zadal nové dobré cíle, ale abych spoluprácím s Čínou, která byla pro ochranu Šanghajanů nezbytná, popřel mnoho své dosavadní práce.

Snad tedy není divu, že jsem velmi dlouho a velmi intenzivně přemýšlel nad tím, jak se k celé věci postavím a už jen jednoduchá filosofická úvaha, podle níž jsem se nakonec rozhodnul, si vyžádala až absurdně velké množství času. Uznal jsem, že jedinou věcí, která je cennější než úplné vyždímání svých

vlastních životních možností, je zvětšování nejen těch vlastních, ale i cizích. A pokud má člověk na výběr mezi další dramatickou kapitolou vlastního příběhu a záchrannou příběhu cizího, měl by zvolit tu druhou možnost. Rozhodl jsem se tedy Šanghajem pomoci. Zbývalo už jen vymyslet, jak to udělat, aby z toho čínský stát nevyšel posílen. Ještě, že jsem měl své dva syny...

Kapitola 10

„Vážený pane velvyslanče, naše poslední setkání se odehrálo ve velmi nepřátelském duchu. Ne že bych mezitím k Vám nebo Vámi reprezentované totalitě pocítil sympatie, ale zjistil jsem, že Šanghajský lid je velmi ohrožený a toužím po tom mu pomoci. Rád bych se s Vámi setkal ještě jednou a tentokrát už jednal trochu konstruktivně.“

Asi tak nějak zněl email, který jsem po prostudování zprávy mnou podporovaných výzkumníků obratem poslal na Čínskou ambasádu v Lusace.

Velvyslanec odpověděl rychle: „Bránil Vám nebudeme, vyřešíme to za dva týdny ve středu v této restauraci. Předem Vás ale upozorňuji, že na čínském lidu, jehož součástí jsou i agenti, které jsme za Vámi poslali, záleží i nám a že bychom velmi rádi věděli, zda jsou ještě naživu. Pokud ano, budu s Vámi popříští středu řešit i jejich návrat.“

To mi vyhovovalo, neměl jsem naprostou žádnou motivaci si ve sklepě nechávat sadistického a vzteklého vrahouna. Pak tu byl ještě Jie, ale v jeho případě stačilo říct velvyslanci pravdu. Jie zkrátka pochopil, že Čína si jeho energii nezaslouží, a tak se přidal ke mně. Velmi, bohužel velmi nemile, mě ovšem překvapilo zjištění, že můj syn to celé vidí dost jinak.

„Uvažuji nad svým návratem,“ přiznal se mi.

„Co tě to napadá. V Číně budeš moct leda chytat zločince, kteří navíc budou povětšinou mnohem lepší než ti příšerní prospěcháři, kteří tě zaměstnávají. Tady se mnou můžeš tvořit, tvořit velké a dobré věci.“

„To v Číně taky.“ Jieho v jeho rozhodnutí podporovala bohyně Mlking a já tak neměl šanci cokoliv zvrátit.

„Jakto?“

„Promluv si s Fetuem, ten mě o tom přesvědčil,“ poslechl jsem a okamžitě vyrazil za svým adoptovaným synem.

„Prý jsi ponoukal Jieho, aby se vrátil do Číny. Jak tě to napadlo?“

„Není to tak dávno, co jsem podnikl dovolenou na jih, do míst, ze kterých přišel kmen mého tehdy jen genetického otce a objevil něco, pro co jej již nazývám také otcem duchovním.

Začnu tím, že můj a jeho kmen kdysi býval velmi vlivný a úspěšný. Všichni, kteří nad tím přemýšleli, usoudili, že to bylo díky jedné specifické strategii – podobně jako jiné negramotné kmeny si i on uchovával svá moudra a to jak o

tom, co je správné a co ne, tak o tom, jak funguje svět – co je nebezpečné, a co ne, v ústně tradovaných mýtech. Kmény s touto ústní tradicí bývají většinou velmi konzervativní, ne tak kmen mých předků. V dobách míru a prosperity se mýty sice těšily posvátnosti, ale jakmile se kmen dostal do problémů a rada starších usoudila, že pokud svět funguje tak, jak jejich společenství ve svých mýtech traduje, je kmen odsouzen k zániku. A v těchto vyhrocených chvílích rada zbavila svou slovesnost posvátnosti a vyhlásila, že nastal čas „tance za milost“, tedy doba, v níž mohli lidé jednat proti všem dosavadním zvyklostem. Když Jihoafrictí vojáci přepadli mou vesnici, opustil můj otec svou rodinu, což by bylo v mírových dobách nepředstavitelné, a vyrazil varovat severnější vesnice. Kdyby svůj čin býval přežil a získal nám svou zprávou přízeň severnějších kménů, vznikl by o něm mýthus oslavující posly, kteří v dobách šířící se krize opustí společenství vlastní, aby varovali ta cizí. Zkrátka rada starších v těžkých časech vyzvala své soukmenovce, aby jednali nikoliv podle dosavadních hodnot, ale podle toho, co přinese prospěch kmenu, a z jednání, které se osvědčilo, vytvořila hodnoty nové (staré přitom nezavrhlala, tedy jen tehdy když se příčily těm novým).

Ve světle objevů tebou placeného vědeckého týmu se domnívám, že v průsvihu je nejen Šanghaj, nýbrž celý svět. Ta archea se nachází v korálových útesech po celém světě a pokud bude okyselování moří pokračovat, můžou způsobit obrovskou katastrofu. Krom toho se jedná o dobrou ukázku toho, že naprosto nevíme, k čemu může klimatická změna vést. Ano, po celém světě se objevují problémy se záplavami, požáry, hurikány a suchem, ale to zdaleka nemusí být všechno. Opouštíme věk prosperity a vstupujeme do věku katastrof.

Přemýšlel jsem, co s tím dělat a došel k závěru, že je čas spustit strategii mého rodného kmene. Buďme radou starších, která vytvoří prostor pro vznik nových globálních hodnot. Ze všeho nejdřív však bude potřeba vychovat lidi k tomu, aby podle nějakých vůbec zvládli žít. K tomu by mělo posloužit „očkování“ Šanghajanců, kteří mají šanci stát se inspirací pro celý svět. Jie to ví a do Číny se chystá právě proto, aby dohlédl, že naplňují svůj potenciál. Já mám v plánu volit standardní cesty, jakými se dnes ideje předávají - začal jsem psát blog, natáčet videa, nahrávat podesty... prostě se chystám co nejvíce lidí přesvědčit o tom, že přichází čas jednat nikoliv podle toho, co bylo dosud považováno za dobré a správné, ale podle toho, co ochrání planetu a svobodu na ní.“

Smutně jsem se usmál. „Nu co, už jste dospělí, takže Jiemu bránit nebudu. Ostatně, co se týče té kmenové strategie, sám jsem se s ní setkal a myslím, že své vyznavače vede možná k vlastní zkáze, ale určitě také k prosperitě toho, co milují. Světu přijde jedině vhod, když se pokusíme překonat současný poživačný individualismus západu, slepu poslušnost dálného východu a lenivý šovinismus toho zbytku.“

Když byl za další dva týdny Gang vytažen ze své provizorní cely v mém sklepě, aby se umyl a převlékl, než bude vyslyšán, měl možnost po cestě vidět jinou provizorní celu a v ní Jieho, jednorázově ušpiněného, neoholeného a oblečeného do volných šatů, aby vypadal vyhuble a zuboženě.

Již o několik hodin později tedy ochotně potvrdil, že Jie byl stejně jako on

vězněn ve sklepeních mého domu. Tento taktický krok však představoval pouhou čárkou ve velkém souvětí mého jednání s Číňany.

Ve stanovený den a stanovenou hodinu jsem přijel se stanovenými lidmi, svými syny a Gangem, na stanovení místo. Velmi mě překvapilo, když jsem vešel do restaurace a zjistil, že zdaleka nebudu jednat jen s velvyslancem.

S ambasadorem totiž u stolu seděl člověk ještě mnohem významnější – čerstvě zvolený (samozřejmě ne lidem, ale špičkami komunistické strany) prezident Čínské lidové republiky, Si Čing-pching.

„Jsem tu inkognito, ale předem vás upozorňuji, že jakýkoliv pokus o únos či jiné násilí by se vám velmi vymstil, v tomhle podniku nás bedlivě sleduje přes deset agentů,“ prohlásil stroze místo uvítání. Rozhlédl jsem se a musel uznat, že bych tolik Číňanů v zambijské restauraci rozhodně nečekal.

„Nuže tedy, prý jste si všiml, že Šanghajanům hrozí nějaké vážné nebezpečí.“ Přitakal jsem a pověděl mu, co výzkumnici objevili.

„Takže do teplých moří se dostává smrtelný jed. Nejohroženějším místem je Šanghaj a vy s tím chcete něco dělat,“ shrnul prezident má slova, když jsem domluvil.

„Přesně tak.“

„Popište mi svůj plán prosím podrobněji. Proti jedu si člověk protilátky jen tak nevytvoří, takže bílé krvinky k boji s ním nějakou vakcínou vycvičíte jen těžko a pokud chcete lidem dávat slabé a pak silnější a silnější dávky rozložených chavezíí, jak zajistíme, že to nepřeženete a neotrávíte půlku města, které je klíčové pro zemi, s níž celý život bojujete?“ otázal se mě.

„Žijeme v jednadvacátém století, už jsme schopni levně čist i upravovat lidské DNA. Tyto nové možnosti se chystám využít i při ochraně Šanghaje.

Týmy vědců, které za mé peníze onu „hrozbu zaplavených měst“ tajně zkoumaly, objevily také protein, který, pokud je v krvi, zvládne mnoho jedu vstřebat. Mým plánem je implantovat co největšímu množství Šanghajanů kus kůže s genetickým rozšířením, díky němuž bude tento protein produkovat.“

Tato slova prezidenta Čing-pchinga zvedla od stolu.

„Zbláznil jste se? Myslíte, že zrovna vás nechám hrabat se v osmi milionech lidských bytostí?“

„Otec by takovou pravomoc opravdu dostávat neměl, ale já bych mohl,“ ozval se Jie. „Kdo jste?“ zpražil ho prezident pohledem.

„Bývalý agent, před čtyřmi lety jsem byl poslán, abych svého otce zabil. To se mi nepovedlo a tak jsem strávil tři roky ve sklepě, než mě na nějaký čas začal pouštět ven, abych pomohl s přípravou toho očkovacího genu. Nyní bych se rád vrátil do Číny, podrobil komunistické moci a ručil za to, že je ona látka spolehlivá.“

„Mluví pravdu, má cela se nacházela hned vedle jeho,“ přitakal Gang.

Tato slova prezidenta vedla k delšímu zamýšlení. Asi minutu mlčel a pak nám stanovil své podmínky: „Je to absurdní, ale za možnost nám pomáhat budete muset zaplatit. Zaprvé vrácením agentů, které jste zadržel a zadruhé tím, že opustíte telefony uživatelů Huawei.“

Mohlo se zdát, že Si Čin-pching tehdy opouštěl restauraci jako absolutní vítěz. Na čínském lidu mu záleželo dozajista méně než mě a mohl si tedy klást podmínky. To ovšem neměl tušení, co Šanghajany čeká...

S cloudovými službami jsem musel skončit, ale nejsladší ovoce bylo z nabouraných zařízení sklizeno již dříve. Nebýt výpočetní kapacity, kterou nám poskytly, bychom nikdy gen, který později změnil svět, nevyrobili.

Takto, využívajíce zařízení Huawei po celém světě, jsme ovšem mohli detailně simulovat jeho začlenění do genetické informace očkovaných lidí, následnou produkci proteinu a likvidaci rozložených archea.

Myslím, že to byl první od nuly naprogramovaný gen a proto pro něj platio, co prý pro téměř každé jiné programování – nejvíce práce si vyžádalo odstraňování chyb, a ty bychom bez simulátoru nikdy neodhalili.

Rozhodně byly i jednodušší cesty jak populaci naočkovat. Vyrobil protijed, který by se dával pouze otráveným, by nás stálo mnohem méně práce. Zvolená cesta však měla ještě jednu velkou výhodu. Protein se totiž produkoval neustále a již brzy ho brzy začalo v těle přebyvat. Jakmile přebytky přesáhly určitou mez, začal se protein ukládat na receptorech neuronů a dělat zmatky při přenášení vznuchů. Jinými slovy, několik málo let po očkování začali pacienti zažívat stav srovnatelné s těmi, které následují požití LSD či jiných halucinogenů.

A právě zfetovaná populace byla podle Fetua který chtěl vychovat lidi otevřené novým hodnotám, tou nejlepší možnou. Máloco člověka otevře novým perspektivám a dodá mu odvahu se vydat jejich směrem tolik, jako psychedelická droga.

Předpokládali jsme, že se díky našemu očkování časem v Šanghaji utvoří nějaká nábožná a odvážná atmosféra, která bude mít za následek velké a dobré věci.

Velké byly. Zda dobré, to těžko říct. Každopádně prezident Si Čin-pching by jistě svého rozhodnutí dát bez prodlení naočkovat všechny příslušníky bezpečnostních složek, veškerou mládež pod osmnáct let a obyvatele žijící do čtyř kilometrů od moře litoval a nebyl by sám, spolu s nimi by naši péči o Šanghaj odsoudili i miliony lidí po celém světě, které však konec námi spuštěného řetězu událostí usmrtil.

Zato bohyně Mlking by nás pochválila, pochybuji, že se v dějinách lidstva setkala s odvážnějším podnikem.

Kapitola 11

Jie vyrazil do Číny, aby zde přetočil zde vývoj dějin, já s Fetuem jsme se pokusili o totéž.

Možná se čtenáři těchto řádků zdá, že Chavezia ohrožovala jen pár lidí žijících poblíž teplých moří a rozhodně nestálo za to kvůli ní spouštět akce světového významu. Bohužel stálo, těch nebezpečí bylo o dost více.

Výzkumníci zjistili, že nebezpečných breberek ve světovém oceánu rychle přibývá a podle jejich odhadu by se do roku 2030 při dosavadním tempu úbytku korálových útesů a oteplování moří, mohl stát oceán natolik nakaženým, že by archea otrávila každou rybu vytaženou z vody a to tak moc, že by ani sebelepší tepelná úprava k detoxikaci masa nestačila.

Byla tu hrozba, že by nám moře mohlo přestat sloužit jako zdroj potravy a to by byla největší katastrofa v dějinách lidstva.

Aby se této pohromě předešlo, bylo by třeba oteplování oceánu zastavit, či alespoň maximálně zpomalit a to se nám zdálo nemožné.

Většina populace by musela přejít do módu uhlíkové neutrality. Takový počin by ovšem zároveň znamenal velký ekonomický krok zpět – tedy něco, k čemu se téměř žádný politik nedokázal odhodlat (a přitom něco, co leckterý z vlastní hlouposti udělal).

I tak jsem to s nimi zkoukal a pozval Obamu, Merkelovou a několik dalších představitelů vyspělých zemí na soukromé jednání, kde jsem jim nebezpečí Chavezie představil. Ačkoliv ho vzali velmi vážně, končil jsem schůzi s velmi smíšenými pocity.

Zvláště americký prezident Barack Obama, ve mně vyvolal směs obdivu, výcitek a znechucení. Onen obdiv si vysloužil detailní znalostí americké politiky. Přesně věděl, co je nezbytné k dosažení které změny a vždy byl schopen rychle a rozumně vysvětlit, proč nic z toho, co by bylo potřeba, neprosadí. A právě tento přístup mě znechucoval. Věděl jsem, že Obama dobrě chápe, jakou hrozbu Chavezia představuje a moc rád by před ní ochránil nejen Spojené státy, ale celý svět, zároveň však nevěřil, že by republikáni byli schopni přitakat jakékoli významnější ochraně životního prostředí, neb by se jim zdálo, že se tak děje na úkor průmyslu. Uměl jsem si docela dobře představit, jak moc bude strach z Chavezie zkombinovaný s pocitem bezmoci amerického prezidenta mučit a bylo mi líto, že jsem ho odsoudil k tak špatným pocitům.

Docela odlišně zareagovala Angela Merkelová. Za celou schůzi toho sice moc nerekla, ale když už se setkání chýlilo ke konci, stačilo jí docela strohé prohlášení: „Zvládneme to. Svět uhlíkovou neutralitu potřebuje i z jiných důvodů než charzie a myslím, že mé zemi a s ní i celé Evropské unii k jejímu dosažení pár desítek let postačí.“

Jinak ovšem politici, ať už se jednalo o představitele Francie, Kanady, Itálie nebo Velké Británie, nic obdivuhodného nepředvedli. Nikdo z nich nejen že se neodvážil tak jako Merkelová přislíbit alespoň nějakou snahu, ale ani neprojevil tak bystrou mysl jako Obama. Jednání jsem tedy končil s pocitem, že bez politické revoluce lidská civilizace nepřežije.

Když jsem o jednání později mluvil s Fetuem, došli jsme k závěru, že musíme do cel mocných institucí, států a korporací, dosadit vůdce, kterým nebude vadit, že hodně lidí naštou. Bez podnikavých šílenců už to dále nešlo. Bylo třeba najít politiky, podnikatele i manažery, jimž bude lhostejné, že kvůli nim lidé zchudnou a kteří budou dost charismatičtí na to, aby sobě svěřené přesvědčili, že začala nová éra, v níž se nelze držet starých hodnot pohodlí, rostoucího HDP a poživačného individualismu, ale že je nutné především všemi prostředky dostat svět z krize, kam jej tyto hodnoty dostaly.

Aby člověk ovlivnil svět tak moc, jak jsme ho chtěli ovlivnit my, potřeboval nástroj, kterým by mohl oslovit miliony lidí. My díky Jiemu a jeho softwaru na získávání zaměstnanců pro mé firmy ten nástroj měli.

A tak to začalo. Dali jsme se dohromady s výzkumným týmem Cambridge Analytica a upravili Jieho systém tak, aby pomocí analýzy sociálních sítí dokázal přesvědčit kteréhokoliv kyberaktivního člověka o čemkoliv.

Po pár měsících práce byl cíl dosažen. Mocná umělá inteligence začala vyhledávat všeliké světové volby, vyhodnocovat, kteří kandidáti jsou nejodvážnější a následně začít kampaň ovlivňovat v jejich prospěch.

Později jsem zjistil, že si umělá inteligence pákrát spletla svět byznysu se světem politiky, což vedlo například k tomu, že v jakési České republice velmi pomohla zcela neschopnému a už vůbec ne odvážnému zemědělskému magnátovi vyhrát parlamentní volby a stát se premiérem.

V podstatnějších případech jsme na software dohlíželi, a tak k podobným chybám nedocházelo. Není žádným tajemstvím, že jsme tímto způsobem vyvedli Británii z Evropské unie a dostali Donalda Trumpa do Bílého domu.

Hořce jsem litoval předčasné smrti Steva Jobse, byl jsem totiž přesvědčen, že on by se jakožto charismatický vůdce, dříč a notorický přehlížeč cizích pocitů do Bílého domu hodil nejvíce. Ale co naplat, ani nezlomná vůle mrtvé nevzkříší, a tak nezbylo než zvolit plán b.

Donald Trumpa už roky před jeho kandidaturou znal každý, já samozřejmě taky. Ač jsem nikdy nesledoval jeho televizní show, velmi jsem si ho vážil. Byl to muž podnikavý, odvážný, obdařený pevnou vůlí a schopností prosadit si právě to, co chce. Looseri a jimi ovlivnění lidé tyto vlastnosti mnohdy neoceňují, neb je lidem úspěšným nevědomě závidí, ale já nebyl loser, a to i přesto, že mě život nesčetněkrát srazil na kolena.

Právě v tom jsem si byl s Donaldem Trumpem blízký. Když v roce 2004 vyhlásil osobní bankrot, neb byl ve stromilionových dluzích, pozval jsem ho na

návštěvu do svého sídla. Strávili jsme den jednáním a navečer byli domluvení, že v Isimangalisu budou do roka postaveny dvě desítky luxusních podniků pro ubytování a bavení obchodních a politických hostů. Po této zakázce jsme se do sebe zamilovali. Opravdu! V následujících letech jsem od něj obdržel několik krásných dopisů (a byly to opravdu skvělé dopisy), mnohem důležitějším však byl pro nás vztah rok 2009, kdy Donald zase zbankrotoval a starý příběh se zopakoval.

Napotřetí jsem si ho pozval začátkem roku 2015. I tentokrát jsem mu chtěl pomoci v cestě za jeho sny.

„Nechtěl bys být americkým prezidentem, Donalde?“ zeptal jsem se ho.

„V celé historii se na to nikdo nehodil víc než já,“ odvětil můj přítel, kterého jsem shledal za nejlepší možnou Jobsovou náhradu.

„Myslím, že mám technologii, která ti s tím pomůže,“

„Jen se neboj mi rovnou říct, co chceš na oplátku,“

„Uhlíkovou neutralitu Spojených států,“

„Ty věříš vědcům? Uhlíková neutralita by měla zmírnit klimatickou změnu, ale proč o ni usilovat, když žádná klimatická změna není? Ano, občas je někde sucho a jinde horší, ale nemyslím si, že vědaví proč. Já se zaměřím hlavně na to, aby Amerika ukázala, že jsou její lokty stále ještě ostré a spálila zbytečné vazby, které utvořila“ odbyl mě Trump a stočil konverzaci od moci k obvyklému tématu peněz.

Hovor plynul a plynul, až byl přerušen obědem. Tuto pauzu, jsem využil, abych se poradil s Fetuem, zda má smysl Trumpa v prezidentské kandidatuře podpořit, i když popírá klimatickou změnu a chystá se hrát na notu amerického šovinismu.

Fetu vzácně odpověděl bez dlouhého přemýšlení: „Když jsem před měsícem navštívil Británii, abych zde pokřtil svou knihu ‚Bláznovství k dominanci‘, potkal mě zde jeden mimořádně moudrý muž.“

Stalo se to na samém konci mé cesty. Rozhodl jsem se věnovat den prohlídce Národní galerie a právě tam mě dotyčný zastihl.

„Už jsem Vás přečetl,“ oslovil mě, „a rád bych Vás upozornil na několik chybných úvah, jichž jste se dopustil.“

„Budu rád,“ odpověděl jsem.

„Co fungovalo v Africe, těžko bude fungovat v Evropě. Zdejší přebyrokratizovaný režim si nás rozmazlil. Domorodec znající tvrdost divočiny ví, co je odvaha a co je dobro. Když se ocitne v krizi, vzmůže se k obojímu.“

„Současný Evropan je na tom o dost hůř, pohodlný byrokratický režim z nás snímá zodpovědnost a my degenerujeme. Nejsme už způsobilí k velkým činům.“

„A co myslíte, že by vás k nim mohlo přivést?“

„Velký návrat osobní zodpovědnosti,“ odpověděl můj kritik pohotově, „Británie musí například odejít z Evropské unie, té zrůdné instituce, která vede lidi po celé Evropě k slepému spoléhání na Německo.“

„Svět má ovšem velké problémy, pane...“

„Cummingsi.“

„...pane Cummingsi. Hrozí ekologická katastrofa a lidé samotní se neodhodlají proti ní něco udělat.“

,Teď ne, ale až se naučí převzít za sebe zodpovědnost, vrhnou se pro záchrannu svých rodin i do pekel.⁴

Tím náš hovor skončil a musím s tím, co Dominic Cummings říkal souhlasit. Výchova lidí musí předcházet záchrannu světa. Amerika potřebuje kapitalistického republikánského prezidenta, který lidí naučí, aby se spoléhali především sami na sebe, popřípadě na komunity, které však budou aktivně budovat. Jen nepohodlí malého státu lidí donutí, aby pocítili skutečnou zodpovědnost za to, na čem jim záleží.“

Bylo mi potěšením udělat ze svého dlouholetého přítele prezidenta Spojených států. Ne že by jeho volební vítězství byla zásluha pouze mě a vylepšeného Jieho systému, Donald udělal pro své zvolení také maximum. Nechal si pomoci od Rusů a v průběhu kampaně použil proti svým kandidátům každý argument, který ho napadl. Od dob války ve Vietnamu Amerika nezažila agresivnější volby.

Prezidentské volby 2016 však nebyly jediným demokratickým procesem, do nějž jsme se vložili. Našim druhým velkým rozhodnutím byla podpora britského brexitového hnutí.

Fetu mě nejprve seznámil s Cummingsem a Johnsonem, abych se ujistil, že pokud chci u moci odvážné lidí, pak jsou zcela ideálními adepty. Ani jeden sice na ochranu životního prostředí moc nedal, ale bylo jasné, že pod jejich rukama se Britové brzy naučí postarat o sebe samé, neboť stát toho pro ně udělá jen minimum.

Nutno přiznat, že referendum se nám trochu vymklo z rukou. Spousta nenávisti vedoucí dokonce až k vraždě političky... Některé věci ovšem dodavatelé softwaru ovlivní jen těžko. Každopádně jsme i tady uspěli a uvrhli Británii do velmi výchovného chaosu, završeného Johnsonovým dosazením do premiérského křesla. Spojené království se učilo být připraveno na všechno.

Našimi dalšími počiny byla také například předvolební podpora Emmanuela Macrona (Ze všech politiků, kterým jsme pomohli k moci, byl právě on tím nejlepším. Nejen že mu nechyběla kuráž a vůle, nýbrž měl také na rozdíl od Trumpa a Johnsona rozum), či obrovské investice do mimořádně ambiciozního podnikání nejstaršího syna mého bývalého investora Errola. Zkrátka je jistě vidět, že jsme pro zocelení a zpružnění lidstva udělali maximum. A ono to stále nebylo dost!

Psal se rok 2019 a rozhodně se nedalo říct, že by v něm bohyně Schod působila více než dřív. To by totiž překypoval silou, energií a odhodláním, on se však dusil v trpkosti, rozpadu a neveselých klimatických i politických vyhlídkách.

„Co jsme to provedli?“ zalamentoval jsem jednoho večera před Fetu. „Trump, Johnson a další měli svět povzbudit a oni ho místo toho přiotrávili! Aspoň, že Macron se chová docela obstojně.“

„Nedivím se, od tvého kamaráda jsem si nic významného nesliboval, ale svůj účel splnil. Lidé jsou otrávenější než kdy dřív. Pokud od druhé světové války opravdu někdy nedůvěrovali téměř nad sebou, pak je to nyní. A čím méně důvěřují mocným, tím spíš sami vezmou věci do vlastních rukou,“ odvětil Fetu.

Část 2.

Příběh
Dongův

Kapitola 12

Roky před tím, než to všechno začalo, býval jsem docela obyčejný záchranář žijící v nehezkém městě na severovýchodě Číny. Bydlel jsem v malém a levném bytě (a to ačkoliv jsem jinak dřel jako mezek), dával si pozor na svá slova a snažil se nijak nevyčnívat z davu. Tak nějak plynul můj život od osmnácti do pětatřiceti.

Rok před svým setkáním s Jiřím jsem se jednou přímo v nemocnici zhroutil vyčerpáním. Sedmnáct let nepřetržité práce si vybralo svou daň, ale bylo v zápfě velmi štědře odměněno. Když jsem tak ležel na zemi, ujala se mě jedna mladá sestřička, která se zrovna nacházela poblíž.

Když jsem se probral, zjistili jsme, že se oba cítíme osamělí a spoustou práce odříznutí od jiných lidí. Toto vědomí nás dalo dohromady. Po měsíci chození jsme se vzali a trochu si tak pomohli. Bohužel jen velmi krátce. Už po svatební cestě, kterou jsme strávili převážně na plážích Šanghaje, se mé novomanželce udělalo velmi zle.

Odvezl jsem ji do nemocnice, ale nikdo nedokázal ani diagnostikovat její problém. Přiznávám, že ani já sám se nikdy nesetkal s takovými symptomy, které mělo její onemocnění. Když jsem se tři dny po propuknutí její choroby a půl dne před její smrtí bavil s lékařem, řekl mi, že má žena nemá témař žádné bílé krvinky (nicméně virus HIV v jejím těle nenašli), že ztrácí schopnost vstřebávat do těla vodu, že je silně meningeální a že trpí spoustou dalších příznaků, z nichž každý by nahrával trochu jiné chorobě. Patogen, který za tím vším stál, ovšem nikdo nenašel. A tak má jediná láska umřela.

Duševně jsem se zhroutil. Jestli jsem chtěl něco, pak to, abych se zmotivoval k sebevraždě. Ale ani to se mi nedařilo. Byl jsem zcela apatický, a pouhé zvednutí ruky mě stálo přemáhání. Měsíc jsem nepřišel do práce a ani svou nepřítomnost nadřízeným nevysvětlil. Byly dny, kdy jsem nejedl ani nepil, ale pouze zíral do stropu a v hlavě měl bilo. Má duše zkrátka věděla, že kdybych měl emočně strávit to, co mě potkalo, zničilo by mě to, a tak se raději vypnula.

Z tohoto stavu mě vytrhnul až Jie. Vůbec netuším, co toho hada vedlo k tomu, že se mi snažil pomoci, ale je fakt, že nebýt jeho, ležel bych ještě ted' na posteli a pozoroval pavučiny.

Ted' trochu uceleněji.

Během jedné z bezesných nocí začal někdo zvonit na můj byt. Samozřejmě, že jsem mu neotevřel. Po několika minutách mačkání zvonku toho nechal a já uslyšel, jak něco šramotí v zámku. Tento zvuk trval asi dvě minuty a pak zase přešel ve zvonění, tentokrát však velmi krátké. Už chvíli po zvonku se ozval lidský hlas.

„Přicházím, abych vám vrátil štěstí!“

„Co ten ví o mému neštěstí? pomyslel jsem si a ležel dál.

„Přicházím, abych vás přiblížil vaší ženě!“

Tohle už zabralo. Namáhavě jsem se zvedl z lože a došoural se otevřít dveře.

„Mohu dovnitř?“ otákal se mě muž, který za nimi stál.

Lehce jsem pokývl hlavou a on vešel. „Už pár týdnů vás pozorují a zjišťuji, že jste zničený,“ oznámil mi. „To by mě podle mých policejních nadřízených vůbec nemělo zajímat. Stačí, že jste se nenakazil nemocí své ženy a že ji tedy nejspíš nebudeš předávat dál (při těch slovech se lehce ovšem zcela nepochopitelně rošťácky poušmál). Já jsem ovšem perfekcionista a chci vám pomoci.“

Tupě jsem na něj zíral.

„Představte si, že je nějaký Bůh a řekněte mi, jaký by měl být, aby byl nejlepší možný.“

Dlouho jsem neodpověděl nic a pak se zmohl na pouhé: „Jestli nějaký Bůh je, pak to, co se děje, je jeho vůle a jelikož tím, co se děje, trpím, je to můj nepřítel.“

„Proč se svazovat touto logikou? Nejen, že není jediná možná, nýbrž je taky ošklivá; a víra, to je umění a umění, to je, navzdory moderním umělcům, kteří si sebe sama spletli s novináři a filosofy, krásou. Jaká jsou ta nejkrásnější nebesa, kterým byste byl schopen věřit?“

Zamyslel jsem se a dokonce v sobě po dlouhých týdnech probudil emoce, ale ještě než jsem si dokázal vybavit něco krásného, rozpomněl jsem se na svou ženu a kolaps, před kterým se má duše chránila apatií, propuknul naplno. S pláčem jsem se smotal do klubíčka.

Můj host mě chvíli smutně pozoroval, ale zřejmě nevěděl jak reagovat. „Řekněte, cím vám mohu pomoci a já to udělám,“ řekl velmi nešikovně.

„Mně nemůžete pomoci,“ odpověděl jsem nechtě nic, než aby odešel.

„Kdybyste chtěl uvěřit, že se svou ženou ještě setkáte, dovolte mi, abych za vám v neděli přišel i s několika přáteli.“

Už jsem byl zcela vyčerpaný a tak jsem přestal vzlykat a znova se dlouze odmlčel. Nabídka nezvaného hosta mi připadala mimořádně divná, ale i v mé jinak zablokované mysli se našlo dost přemýšlivosti na to, abych si uvědomil, že je to možná jediná cesta, jak se vyhrabat z postupné zkázy.

„Přijďte“ dostal jsem ze sebe.

Jie se slabě usmál, pomohl mi zpátky do postole a odešel.

Jak ten Jidáš slíbil, tak učinil, v neděli se přímo v mém bytě konaly bohoslužby čínské podzemní církve a stejně tak tomu bylo i týden příští, popříští a popopříští.

A nejen to. Když členové křesťanské komunity zjistili, v jakém jsem stavu, začali ke mně domů chodit, aby mi pomohli s úklidem a hlavně, aby mi poskytli společnost. Krom toho mi při těchto příležitostech vždy přinesli nějaké pořádné jídlo.

V neposlední řadě jsem také dostal od Jieho několik knížek a odkaz na blog jakéhosi afrického filosofa. Prošel jsem si obojí a byl studiem velmi povzbuzen do dalšího života.

Brzy jsem díky křesťanské komunitě začal ožívat a to nejen tělesně, sociálně, ekonomicky a duševně, nýbrž také spirituálně.

V Číně se veřejně nikdy o věcech jako posmrtném osudu duše nemluvilo a nyní jsem se začal několikrát do týdne setkávat s lidmi, kteří byli zcela přesvědčení, že až skončí jejich pozemský život, který většinou za moc nestál, půjdou ke svému dobrému Bohu do ráje a zde se setkají i se všemi, kteří je na zemi opustili. Tomuto Bohu prý, alespoň podle mých spolubratrů, nezáleželo na ničem jiném než komunitě, kterou v jeho království budovali již zemřelí a kam po smrti přišla každá lidská bytost. V jeho společenství prý sice přetrvávala bolest a nepohodlí nikoliv však smrt a agonie, a tak byli ti, kdo se v životě oddávali trýzně svých bližních, odsouzeni k samotné a nemožnosti seberealizace a to až do doby, kdy se napravili. Tento život měl být přípravou, během níž si člověk měl osvojit laskavost, poctivost, důvěřivost a zodpovědnost za své okolí, které prý vyvářely základ posmrtných vztahů.

Pochopitelně, že se mi ta víra velmi líbila. Vůbec jsem netušil, co všechno dokazuje pravdivost této víry, ale jak jsem onehdy četl v moudrého internetového blogu Jiem propagovaného myslitele, u víry si člověk s nějakou pravdivostí nesmí lámat hlavu, stačí, když není nesmyslná.

Uplynul rok a já už zase chodil do práce a uměl se o sebe postarat. Smutek ze smrti mé ženy mě neopustil, ale má duše usoudila, že bych měl přijmout víru v naše budoucí setkání a já tedy začal věnovat až dvě hodiny denně modlitbám.

Každé ráno, nezávisle na počasí a svém aktuálním zdravotním stavu, jsem vylezl na střechu panelového domu a za pomalého a mechanického cvičení jógy (které vypadalo rozhodně méně podezřele než sepnuté ruce a klek či jakákoliv jiná častá modlitební póza) vzýval Boha.

Prosil jsem ho, abych zvládal svou práci, aby policie nepřišla na mé členství v podzemní církvi, aby se mí milí uzdravili ze svých chorob a hlavně aby ono slibované Nebe bylo opravdu skutečné a já se zde potkal se svou ženou. Tak šťastný, abych taky děkoval, jsem nebyl.

Onen africký filosof, jehož jméno už jsem zapomněl, mě sice inspiroval, abych víru přijal, ale mé pochybnosti o tom, zda náhodou není bludná, nevyvrátil. Tolik jsem si přál, aby biblické příběhy a stejně tak i přinejmenším ty novodobé legendy o světcích, byly pravdivé.

To, že v nich občas nefungovaly fyzikální zákony, jsem přešel jako nepodstatné. Mnohem víc mi vrtalo hlavou, zda je možné, aby lidé byli skutečně tak věrní, odvážní a laskaví, aby Boží království skutečně bylo oním slibovaným rájem. Na základě své zkušenosti s lidmi jsem si těžko mohl odpovědět, že ano.

Když jsem se s těmito pochybnostmi svěřil při bohoslužbách svým bratřím, krčili rameny a bylo vidět, že je nic takového netrápí. Akorát Jie reagoval jinak: „Což o to, nějaký nový František z Assisi či nová Matka Tereza, by přišli vhod, ale ještě víc potřebujeme rytíře a bojovníka.“

Byl jsem rád, že je naše touha alespoň z části společná. Nicméně jsem jeho pohled nepřebral a nadále se modlil: „Pane Bože, seznam mě prosím s někým Tebou požehnaným.“

Tato prosba byla asi první, na kterou Nebeský Král odpověděl.

Jedně noci mi u postele zazvonil telefon. Zvedl jsem ho a bezpečně poznal Jieho hlas.

„Zdravím Dongu, vzpomínáš, jak jsi onehdy říkal, že toužíš po světci a já odpověděl, že bych chtěl raději hrdinu?“

Něco jsem rozespale zabručel.

„Našel jsem člověka, který je obojím. Ale bojím se, že mi bude zabít.“

„To by byla škoda,“ odpověděl jsem.

„To tedy. Ale já už mu moc pomoc nemůžu,“

„A já snad ano?“

„Ano, ty ano Až tenhle hovor skončí, pošlu ti GPS souřadnice místa, kde by měl být vojenský transportér uvízlý v řece Xiliao, ty tam přijedeš a snad potkáš živého Evropana, kterého dopravíš k sobě domů. Zítra se u tebe stavím a vyzvednu ho.“

Aniž bych si uvědomil, že se tak sám stávám jak světcem, tak hrdinou, rychle jsem vyskočil z postele a aniž bych se oblékl, naskočil do auta a vyrazil na místo, jehož souřadnice mi už Jie stihl poslat.

Kapitola 13

Když jsem konečně k řece dorazil, objevil jsem z části u a z části v ní jen plápolající zbytky něčeho, co asi kdysi bylo vozem.

Zastavil jsem a rychle vyskočil, abych se podíval, zda z Jiem slibovaného charismatického hrdiny něco zbylo.

A zachovalo se toho docela hodně! Jen malý kus od auta ležel v řece mladý muž, zřejmě ze západního světa. Hlavu měl podloženou kamenem a nereagoval. Voda ho podchladiла natolik, že ztratil vědomí. Od toho však Jie povolal mě, zdravotníka, aby podobné nepříjemnosti nepřerostly do problémů.

Vytáhl jsem mladíka z řeky, strčil ho do auta, sundal mu jeho promočené oblečení a pak se chytal za hlavu. Neměl jsem s sebou žádné deky, kterými bych ho přikryl. Svlékl jsem se tedy ze svých šatů, natáhl je na něj a sám si nasadil jeho mokré svršky. Nu, a pak stačilo zapnout topení a co nejrychleji překročit dva prahy. První rychlostní a druhý domovní.

Zachráněného mladíka jsem uložil do své postele, a pak napsal do nemocnice, že jsem se právě dozvěděl o nenadálé smrti svého kamaráda z dětství a že potřebuji na pár dní zmizet z práce. Šéf nebyl rád, ale vyhověl mi.

Následovalo chystání teplé snídaně sobě i svému svěřenci. Jiemu jsem napsal, ať se na večer staví a toho „svatého rytíře“ si odvezе.

Východ Slunce jsem strávil pravidelnou modlitbou na střeše, a když jsem se vrátil, můj host už byl vzhůru.

„Vzbuzen?“ otázal jsem se anglicky (tedy jazykem, který mi nikdy nešel), vida, že má otevřené oči.

„Ano,“ odpověděl můj host.

„Cítíte se... dobře?“ otázal jsem se neschopen najít přesnější výraz.

„Zotavitelně,“ odpověděl mi prý, já tomu ovšem vůbec nerozuměl, a tak jsem se jen nervózně zazubil.

„Ne, ted' se dobře necítím, ale vím, že v budoucnu se dobře cítit budu.“ užil jednodušších slov. „Jak jsem se sem dostal?“ dodal na závěr.

A tak jsem mu v rychlosti pověděl to, co se událo na začátku této kapitoly. Pohledný mladík pochopitelně naslouchal velmi pozorně avšak překvapivě zcela nevzrušeně.

„Děkuji mnohokrát,“ řekl s překrásným úsměvem, když jsem své vyprávění dokončil. „A teď je asi řada na mě?“ dodal po chvíli ticha.

Jiří, tak se Jiem za rytiře označený mladík jmenoval, se narodil a vyrůstal v České republice. Patřil mezi ty ambiciozní chlapce, kteří celý život chtěli dokázat něco víc.

Tak jako většina z těchto lidí ani Jiří dlouho netušil, kterak svou touhu naplní.

Velmi citlivě vnímal vážné obavy o klima, které se však ke konci desátých let jednadvacátého století začaly šířit mezi blahobytovou západní společností, a vyložil si je tak, že pro výjimečné činy přinejmenším bude prostor.

Netrvalo dlouho a přesvědčení, že se svět nachází v průsvihu, ze kterého se dostane ne pomocí společné vůle mas, nýbrž velkým a výjimečným úsilím jednotlivce, se stalo těžistěm jeho osobnosti.

Příčinou této velké osobnostní přeměny byla událost celospolečensky bezvýznamná.

Jiří byl aktivním členem mládežnické organizace zvané skaut. V roce 2018 už v tomto svobodném pionýru dělal vedoucího a musel zajišťovat takové věci jako třítýdenní letní tábory. To s sebou obnášelo také domluvení louky, na níž by se tábor postavil.

Jeho oddíl měl své tradiční místo, kdesi na severu Jiřího rodné zemičky.

Na této louce stála dřevěná základna a u ní se nacházela studna, z níž oddíl po mnoho let čerpal pitnou vodu. Během teplého a suchého jara roku 2018 však tato studna vyschlala.

Tábor to nijak neohrozilo. Jiří zavolal hasičům, ti na místo přivezli velkou nádrž pitné vody, a když byla v půli tábora skoro prázdná, znova ji doplnili.

Děti si ty tři týdny užily. Téměř během nich nepršelo a chataři, kteří jinak v blízkosti tábořiště trávili začátek prázdnin a věčně si stěžovali na hluk a neklid, letos nedorazili, protože jim také vyschlala studna. Rachejtle, kapslíky, akční noční hry... to vše se mohlo rozjet naplno.

Citlivý Jiří se však i z tohoto tábora, který mnozí ocenili jako výborný, vracel otresený. „Kam se to sypeme?“ Ptal se sám sebe.

Kdysi, roku 2015 se při celosvětovém setkání skautů, Jamboree, v Japonsku seznámil s tehdy šestnáctiletou Švédkou, která si už tehdy vedla blog a na něm publikovala zprávy o změnách klimatu.

Ač byl její přístup velmi zaujatý, Jiří neznal nikoho, kdo by se touto problematikou zabýval důkladněji, a tak, když se rozhodl si po suchém táboře nastudovat, jak se to tedy s klimatem má, pokusil se ozvat právě jí.

Lydie, tak se Švédka jmenovala, ovšem zmizela. Toto zmizení bylo dramatické dost na to, aby o něm napsala i některá skandinávská média.

Jakmile Lydie dokončila střední školu, oddala se své novinářské dráze naplno. Začala jezdit po světě. Navštívila Taiwan, Vietnam, Thajsko, Hong Kong a nakonec i pevninskou část Číny, odtud se však nevrátila. Čínské úřady akorát zveřejnily informaci, že se dopustila vážné špiónáže.

Tento nový poznatek Jiřího počínající frustraci nad stavem světa pouze posílil.

„Co s tím mohu dělat? Můžu to vůbec nějak změnit?“ Tázal se sebe sama. Odpovědět si ovšem dát neuměl a tak začal hodně číst, hodně poslouchat i se

hodně dívat.

„... a díky tomu se stali hegemonem stepi. Zkrátka ve chvílích krize úplně vyškrtli ze svých slovníků slovo ‚správné‘ a vší jeho autoritu převedli na pojmy ‚potřebné‘ a ‚účelné‘.“

Těmito slovy skončil jednak pro inspiraci sledovaný TED Talk, ve kterém africký filosof popisoval, za co jeho rodný kmen vděčil své prosperitě, a druhak Jiřího hledání.

Člověk je silný, musí se akorát zcela oddat jedné vizi a nepochybovat o tom, že může být prosazena, ať to stojí, co to stojí.

Frustrace, ambice a mravní povzbuzení, to Jiřího učinilo konečně připraveným začít jednat.

Kapitola 14

Jiří si vzal obrovskou půjčku a i s penězi vyrazil do blízkosti rusko-čínských hranic, zde si vydobyl obdiv u několika pologramotných a věcně podnapilých automechaniků, když s jejich pomocí převedl do praxe jeden ze svých nejodvážnějších plánů – stavbu zařízení, se kterým by se mu podařilo střeženou hranici přeletět.

Několik měsíců strávil v chudé a nudné vesničce, kam mu byly dováženy různé součástky a on je podle četných schémat, které si před cestou opatřil a nechal vysvětlit u svých přátel techniků, s pomocí již zmíněných zástupců ruského proletariátu, dával dohromady.

A přibližně v době, kdy upadl do té desetiny české populace, o níž se zajímali exekutoři, nechal se pozdě v noci vynést domorodcem řízenou helikoptérou přímo k rusko-čínské hranici. Když měli oba pocit, že výš a blíz už se nedostanou, vyskočil Jiří z vrtulníku a na vlastním rogalu plachtil nocí nikým neviděn mnoho kilometrů do čínského vnitrozemí. Mohlo by se zdát samozřejmé, že když rogalu přistálo, už dobroduha nikam dopravit nemohlo.

Chyba lávky! Jiří měl v plánu se s jeho pomocí dopravit ze severovýchodní čínské divočiny přes Šanghaj až na samý jihovýchod, tedy oblasti Kantonu, Fo-šanu, Tung-kuanu a dalších bohatých a fakticky v jeden gigantický celek slitych velkoměst, kde tak jako ve všech velkoměstech, nebylo centimetru čtverečního, který by nemonitorovaly alespoň dvě kamery. Jiří si všechna rizika, která pro něj z moderních bezpečnostních opatření vyplývala, uvědomoval, a své rogalu konstruoval tak, aby mu pomohlo se s nimi vyrovnat.

Jakmile se jeho nohy dotkly země, oddělil kovový rám od plachty, kterou následně nožem rozřízl na několik částí. Rozhodně se nejednalo o části náhodné, Jiří své rogalu vyrobil z pečlivě vybíraného fešného dámského oblečení.

Ještě v Rusku stříhal blůzy, sukně i punčochy a sešíval je do plachty. Nyní udělal pravý opak. Plachtu rozřezal zpátky na jednotlivé kusy šatstva a ty pak jehlou a nití vrátil do stavu, ve kterém se daly nosit a nevypadaly nijak zle (tedy alespoň za tmy).

Již brzy měl díky nim nápadníků víc než dost.

Jednoho večera si po cestě z města Beijixiang jeden bohatý čínský kapitalista, který se zrovna vrácel ve svém luxusním nabýskaném voze z dovolené, všiml,

jak se u silnice promenáduje spoře oděná a o to bohatěji nalíčená žena. Usoudil, že vášnívá noc by mohla jeho pobyt v severočínské divočině parádně zakončit, a tak u domnělé prostitutky zastavil, otevřel dveře a vyzval ji, ať vleze dovnitř.

Prostitutka se nijak neošívala, skočila do vozu, popadla boháče za ramena a vyhodila ho z jeho vlastního auta ven. Ještě než se přepadený zmohl na jakýkoliv vzdor, zabouchla dveře, šlápla na plyn a odjela s jeho autem do tmy.

Mladý šanghajský majitel několika továren na trnové koruny, růžence, levná kadidla a další cety, které všelijací drobní podnikatelé po celém světě nabízeli zbožným křesťanským turistům, byl hluboce otřesen. Už mnohokrát ve svém životě si velmi živě představoval setkání s d'áblem a po této představách míval delší pocity hrůzy, žádný z nich si však nezadal s tím, co cítil nyní.

Žádný div, že tedy takřka vyjekl hrůzou, když si všiml, že mu ta lehká děva a tvrdá loupežnice ještě před odjezdem vrazila mezi nohy poměrně objemný balíček. Okamžitě ho odhodil do příkopu a rozběhl se zpátky do města.

Výrobce křesťanských ctek velmi prohloupil. Jiří by se nikdy nesnížil na úroveň sprostého zloděje aut, který za sebou nechává samé naštvané a zchudlé. Jeho zcela klíčovou zásadou bylo bohaté odškodnění všech postižených.

Balíček, který vyděšený továrník zahodil, obsahoval v bankovkách milion dolarů, který si Jiří před svou cestou půjčil od různých věřitelů. To ovšem nebylo všechno.

Když Jiří vyrážel do Číny s plánem cestovat v autech, které v přestrojení za prostitutku ukradne, překypoval sebejistotou a byl skálopevně přesvědčený o tom, že se stane ostře stíhaným avšak nepolapitelným fantomem, který policii přiměje k tomu, aby vypsala obrovskou odměnu každému, kdo o něm zjistí aspoň nějaké informace. Proto k penězům přidal také kontakt na své rodiče a přátele s poznámkou: „Když na ně půjdete chytře, řeknou vám o mně vše.“

V následujících dnech a týdnech se přběh za prostitutku převlečeného Čecha, který si byl dobře vědom toho, že jakmile ukradne auto, začne ho okamžitě hledat policie, a osamělého muže jedoucího nocí a toužícího po sexu mnohokrát zopakoval. Vždy jednou za pár dní zaparkoval Jiří ukradené auto u nějakého výrazného objektu, převlékl a přelíčil se, vymáchal černou paruku ve vodě, čímž zajistil, že pustila trochu barvy a vyrazil k nejbližší benzínce, kasinu či jinému prostoru, kde setkání s nevěstkou nikoho neprekvapilo.

Tam si počíhal na styku žádoucího chlapa jedoucího v autě o něco málo levnějším, než bylo to, kterým cestoval dosud a standardním způsobem mu jeho vůz zabavil. Aby však dotyčný nepřišel ke škodě, předal mu polohu a klíče auta dražšího, jímž cestoval dosud.

S čerstvě ukradeným vozem pak několik hodin jel, aby se schoval ve stínu a tam předělal poznávací značku (z prvního ukradeného vozu dokonce seškrábal barvu a vyměnil logo výrobce, neboť předpokládal, že právě tento vůz bude hledán mimořádně důkladně).

Jiří byl na sebe i svůj plán pyšný. Cítil se jako člověk, který zvládá jednat

ctně i úspěšně. Tyto emoce nebyly zcela opodstatněné. Již brzy se ukázalo, že spoustu věcí úplně nedomyslel. Jednou z největších chyb bylo, že si nevzal dost žiletka, a tak už do měsíce neměl množství make-upu potřebné k tomu, aby za světla nebylo vidět, že mu z měkoučké dámské pleti vyráží vousy. Prostitutka je ovšem bytostí noci, a tak se mu tato nedůslednost pro jiné z jeho chyb ani nestihla stát osudovou.

Možná naštěstí pro Jiřího ale velmi naneštěstí pro celé zbývající lidstvo u policie pracoval nejchytřejší tvor, jakého jsem kdy potkal a tento, duší spíše štír a démon než člověk, dostał možnost si případ loupežné prostitutky nastudovat.

Jednou večer Jiří jako obvykle stopoval na benzínce, když před ním zastavilo mimořádně drahé auto. K takovým situacím už pákrát došlo a Jiří musel vždy bohaté zájemce odmítout, jelikož neměl nic, čím by je za krádež vozu mohl odškodnit. Tento byl ovšem zvlášť neodbytný.

„Ihned nastupte, nebo si vrazím do prstu tuhle jehlu!“ přikázal mu řidič anglicky, jakmile otevřel dveře, ukazuje přitom na jednu ze tří jehel, které se povalovaly na jeho palubní desce.

Falešná prostitutka se zmateně zasmála a řidič pohotově vzal jednu z jehel a skutečně si ji do bříška prstu vrazil. Trochu přitom zkřivil tvář a ukázal šokovanému mladíkovi pramének krve stékající po jeho dlani. „Ihned nastupte, nebo si všechny tyto jehly vrazím do stehna!“

Jiří jen zděšeně zíral, ale do auta k tomuhle masochistovi se mu ani náhodou nechtělo. Sebetryznič na jeho nečinnost zareagoval realizací svého slibu. Noha začala krvácat a obličej řidiče se zkřivil bolestí. Obchodní jednání tím ovšem neskončilo.

„Okamžitě naskočte, nebo se zastřelím!“ zval zájemce, vytáhl zpod sedadla pistol a přiložil si ji ke spánku. Český skaut měl jasno v tom, že ničí smrt zavinit nechce, a tak bez meškání naskočil a zabouchnul za sebou dveře.

„Nezklamal jste, chlape. Máte štěstí, že možná budu na vaší straně a na rozdíl od vás si nevytvářím žádné sebevražedné zásady. Bez mé pomoci by vám vaše vlastní ctnosti dříve či později zabránily v uskutečnění cíle mnohem hodnotnějšího než sebectnostnější lidský život,“ uvítal Jiřího řidič veselé, jen co se rozjeli a on si prohlédl vousy svého hosta. „Tak, a za chvíli zastavíme na nějakém místě, kde mě ošetříte, já jsem totiž na všechny praktické záležitosti hrozně nešikovný.“

A od oné noci už Jiří nekradl.

Dostal se do spárů Jieho, člověka, který obhalil a zradil všechny, s nimiž měl co dočinění.

Oné noci se provinil pouze proti Číně, která ho zaměstnávala jakožto policejního analyтика a doprávala mu takové důvěry (což o to, Jie byl bezpochyby mimořádně schopný), že mohl nahlížet do takřka všech materiálů, které měla čínská policie k dispozici.

Když se doslechl o prostitutce vyhazující chlapy z aut, nebylo pro něj těžké si nastudovat veškerou vypracovanou dokumentaci.

Netroufám si vykládat duševní pochody toho lotra, ale vycítil v Jiřím nějaký potenciál. Pravděpodobně potenciál být bombou.

„Co máte v plánu až vás v Šangahji vyložím?“ tázal se ho prý jednou.

„Svést nějakého policistu, opít ho ještě než by mohl stát o styk a pak od něj zjistit, v jakém vězení končí špióni a vlastizrádci. Následně si ono vězení vyhlédnout, najít do něj vedoucí vodovodní potrubí a vodu kontaminovat, to hned na několika místech, aby jedna oprava náhodou všechno nevyřešila. Až budou vězni odvážení pryč, tak se nějak převléknout za policistu najít Lydii, unést ji a v přístavu se se zásobou potravin schovat do dopravního kontejneru k nějakému zboží a nechat odvézt na západ.“

Jieho ten plán velmi pobavil, neboť koutky jeho úst se lehce nadzdvihly. „Je to vysoká hra a to se mi líbí, ale bohužel má své díry. Zboží posílané na západ je přeci jen trochu kontrolované a a policejní uniforma člověku přístup k nejostřejí hlídaným věznům nezaručí. Krom toho se zapomínáte holit a zajímalo by mě, zda zvládnete mluvit tak, aby vás člověk považoval za čínskou ženu.“

„Jak si přeješ, miláčku“ pronesl Jiří vysokým hlasem jednu z frází, již se už před cestou naučil.

„Dobре! Naštěstí má čínština tolik dialektů, že ta slova můžete zkomolit sebevíc a nikomu to nepřijde podezřelé. Nicméně pokud Vám to nebude vadit, pomůžu Vám Vaši misi provést trochu bezpečněji.“

Jiřího zaplavila vlna nadšení, získat na svou stranu policistu a to ještě navíc takhle vysoce postaveného! Kdyby byl věřící, strávil by děkovnou modlitbou klidně celý den, ale on, který byl v tomto ohledu typický Čech – agnostik – se ze svého štěstí pouze radoval. Jie mu však již brzy zchladil hlavu.

„Dnes v noci se budu muset účastnit porady na vojenské základně Xuèxīng de xīgài, Vás pochopitelně nechám v lese, pár desítek kilometrů na sever od ní. Zůstaňte u silnice a při zpáteční cestě vás vyzvednu.“

Kapitola 15

Ani Jie nevěděl o všem a dokonce i on někdy přehlédl věci zcela zásadní. Například to, že lesy v okruhu šedesáti kilometrů od základny slouží každou noc jako cvičiště pro čínské vojáky, zjistil až na poradě, tedy ještě později než Jiří.

První setkání skauta s Čínskou lidovou osvobozenecou armádou, mohlo proběhnout tragicky. Nestalo se tak. Jiří popošel kus od silnice do lesa, tam si sednul ke stromu a snažil se vzpomínkami na všeliké noční hry a přepady cizích skaутských táborů zaplašit obavy, že by zde mohl potkat vojáka či jiného příslušníka čínských bezpečnostních složek.

Nicméně právě to stalo. Po necelé půlhodině Jiří uslyšel šramot. Předpokládal, že se jedná pouze o nějakého hlodavce, pak ovšem uviděl siluetu vojáka v plné zbroji, jak se rychle a soustředěně plazí kamsi dopředu.

To Jiřího vyděsilo. Ačkoliv si byl na základě četných zkušeností jistý, že vojáka nyní zajímají jen vlastní ruce, nohy a země pod ním, na faktu, že sotva mohl být vyložen na méně bezpečném místě, se nic neměnilo.

Chvíli po prvním vojákovi, se kolem něj proplížil také druhý a třetí. Čtvrtý prolezl mezi Jiřím a silnicí (tedy dobrodruhovi za zády) a stejně tak i osmý a desátý. Evropan byl zkrátka zcela obklopen vojáky.

Naštěstí jej všichni soustředění rekruti přehlédlí, a pokud ho přeci jen nějaký z nich registroval, považoval ho nejspíše za důstojníka pozorujícího, jak dobré cvičení zvládají. Dokonce i v Číně se však našli neohrabaní flákači.

Se znacným odstupem po většině svých kolegů, přibatolil se k Jiřímu jeden obtloustlý vojín, jehož styl pohybu byl takový, že se i doposud na smrt vyděšený Jiří, který navíc ve tmě viděl jen část pohybů onoho nemehla, takřka rozesmál.

Pobavení ho ovšem brzy přešlo. Voják totiž náhle něco zlostně vykřikl, posadil se, zašátral v kapse pro hroznový cukr a pak rozsvítil čelovku. Kužel světla ozářil celé Jiřího tělo. Baculatý mladíček něco překvapeně zvolal.

„Tuto noc jsem tu pro tebe,“ oslovil jej pevným hlasem Jiří jednou z naučených frází a postavil se. Zdálo se, že voják přinejmenším porozuměl, stále se tvářil nedůvěřivě, ale když k němu Jiří přistoupil blíž, nezastřelil ho, ba dokonce ani nevykřikl.

„Jen se mi svěř. V autě nám bude nejlíp,“ zkombinoval vetřelec rovnou dvě fráze, ve snaze nechat se rekrutem odvést k nějakému vozu, kterým by mohl ujet. Na mladíka ovšem příliš přesvědčivě nezapůsobil. Číňan udělal pohyb, který baterkou oslněný skaut vyhodnotil jako snímání samopalu z ramen.

„Neboj. Tuto noc jsem tu pro tebe,“ začala docházet odhalenému slovní zásoba. To už na něj ale Číňan namířil zbraň a cosi mu poručil. Jiří usoudil, že pokud ho poslechne, bude zatčen a posléze popraven, nikoliv však sám nýbrž s Jiem a Lydií, které do té doby udá. Rozhodl se tedy bojovat a na rekruta se vrhnul.

Buclatý vojáček bleskurychle přišel o svou zbraň a výměnou za ni dostal roubík a kanadská pouta. Pak už se jen nechal Jiřím bezmocně vláčet lesem podél silnice dál a dál od své základny.

Asi po hodině a půl kdy oba bezmála bězeli, Jiří usoudil, že už jsou dost daleko a donutil své rukojmí, ať na kraji silnice poklekne. Tam mu pantomimicky předvedl, že pokud se zvedne, zastřelí ho.

Jinak byl ovšem mimořádně velkorysý, rozvázel vojákovi ruce, dal mu je před břicho, vložil mezi ně vysílačku a zase je zavázal. Pak mu ještě jednou pohrozil a schoval se do lesa.

Zmatený mladíček se ozval svým důstojníkům a tak naplnil vše, co od něj Jiří očekával. Velení, mezi kterým už po jeho zmizení nastal poplach, okamžitě na místo poslalo rekruty cvičící v okolních lesích a jeden obrněný transportér, který měl po likvidaci nebezpečného vetřelce odvézt všechny zpátky na základnu.

Vojenské auto na místo dorazilo o dost dřív než první pěšáci. Řidič, přijel a zastavil těsně vedle klečícího vojáčka. Jiří to chvíli pozoroval a žasnul, že i v tak efektivní zemi, jako je Čína, se někdo může dopustit takové hloupé chyby. Vyběhl z lesa, ale to už řidič nezávisle na něm začal couvat. Jiří přesto stihl naskočit na stupinek před dveřmi spolujezdce a pažbou samopalu vysklít okno.

Řidič reagoval tak, že zrychlil, český dobrodruh se pokusil vlézt otvorem do auta, ale nezdariло se. Zato řidič tlacítkem na palubní desce odemknul zamčené dveře a pak je kopnutím otevřel. Doufal, že se mu tak podaří evropského soka setřást, ale ten se díky tomu akorát dostal dovnitř. Jen, co měl Jiří řidiče na dosah ruky, pokusil se ho vyhodit tak, jako už mnoho lidí, ale voják byl silný muž a ukázalo se, že má nad exstudentem práva značnou převahu, byť musel nejprve zastavit auto, aby se svému hostu mohl věnovat naplno.

Jakmile ovšem vůz stál, natáhl se po pistoli. To se Jiřímu zdálo velmi neférové, on sám už ho mohl dálno zastřelit samopalem, ale neudělal to, protože nechtěl mít na rukou ničí krev. Situace ovšem byla natolik kritická, že si dovolil, mít ji na hlavní cízí zbraně. Ještě než ho tedy řidič stihl zastřelit, vrazil mu hlaveň ukradeného samopalu do zubů a to takovou silou, že na podlahu auta dopadly čtyři řezáky, čtyři špičáky i pář stoliček.

Řidič vykulil oči, tenhle způsob boje se samopalem ještě nezažil. Jiří tím ovšem nekončil, začal na pušku čím dál tím víc tlačit a tím ji zarážet hlouběji a hlouběji do řidičova hrdla. Silný Číňan pustil pistoli, jednou rukou bleskurychle odemkl dveře na své straně, druhou je otevřel a pádem z vozu unikl.

Jiří se usadil na jeho místo a vyrazil plnou rychlostí vpřed. Projel dvě zatačky a málem ze silnice smetl osobní auto. Uvědomění, že svou jízdou ohrožuje jiné

účastníky silničního provozu, vedlo Jiřího, beztak sžíraného vědomím, že musel svému sokovi vyrazit zuby, k tomu, že vozovku opustil a vyrazil přímo ze svahu dolů.

Vojáci ukončili poradu a Jie byl asi jediný, kdo z nečekané situace mohl mít jiný než jen zcela negativní pocit (i když těžko říct, zda ten sociopat vůbec kdy něco cítil). Tehdy se mu ještě Jiří hodil živý, a tak nejspíše ocenil, že jeho střet s ČLOA dopadl nejméně špatným možným způsobem.

Jakmile čerstvě bezzubý řidič nahlásil krádež svého vozu, byly do terénu poslány čtyři helikoptéry každá s infračervenou kamerou a šesti kvadrokoptérami obloženými výbušninami a navigovanými teplem. Právě z obrazu, který se z kamery v helikoptérách přenášel na interaktivní tabuli v poradní místnosti, Jie pochopil, že se Jiří řítí přímo ze svahu dolů a že tedy již zanedlouho skončí v řece Xiliao, kde drony ukradené auto dostihnou a zničí.

Byl by velmi nerad, kdyby přitom jeho „hrdina“ zahynul, zvlášť když ho napadalo, jak mu pomoct. Omluvil se tedy, že jde na záchod a tam mi zavolal. Nebudu již opakovat slova, kterými mě do celé té historie zapletl. Můj čas i dech se krátí až příliš rychle.

Jiří se řítil z kopce dolů, když náhle uslyšel někde vzadu ránu a ucítil, jak se auto otřáslo. Podíval se ven a zjistil, že zadek jeho transportéra hoří. Také si všiml také několika létajících a světélkujících objektů, které se k jeho vozu nebezpečně přiblížovaly. Rychle pochopil, s kým má tu čest a zoufale šlápl na plyn, aby využil maximum svých pohonných hmot, ještě než vyletí se vším všudy do povětrí.

Věci se však měly jinak, než očekával. Všiml si, že vyjel z lesa, ale rychlosť vozu byla taková, že si novou krajinu ani nestihl prohlédnout a transportér už nejel, nýbrž ležel na boku. Jiří se ho rozhodl urychleně opustit. Otevřel dveře u sedadla spolujezdce a vyskočil z nich.

Zrovna, když dopadl do vody, vrazily do auta další dva drony a Jiří usoudil, že pokud ho pronásledují robutci navádění teplem, bude nejlepší, když se před nimi schová do vody. Tak tam tedy čekal, pozoroval, jak další a další drony postupně vůz likvidují a ač omdléval zimou, nedovolil si vylézt, akorát si podepřel hlavu kameny, aby se v případě skutečné ztráty vědomí neutopil. Moudře učinil.

Naše příběhy se tak mohly již za pár hodin spojit.

Kapitola 16

„Z Evropy moc pravověrných křesťanů neznám, ale vy to zřejmě berete dost vážně. Myslím, že snaha osvobodit nespravedlivě uvězněné by pro vás měla být stejně samozřejmá jako snaha pečovat o raněné,“ prohlásil můj odvážný pacient, jakmile jeho příběh skončil.

„To je na čínské poměry až příliš velké dobro. Zachránit vězně je moc těžké. Pokusy jako ten tvůj dopadají většinou tak, že je na konci v lepším případě jen o jednoho vězně víc.“

„Když se dá dohromady kompetentní tým s dobrým vůdcem, pak není těžké nic. Je ta vaše podzemní církev vůbec nějak organizovaná?“

„Ne bratře, církev je společenství lidí shromážděných kolem Krista, není třeba žádné organizace. Všichni jdou správnou cestou, a ta je úzká takže se na ní potkají.“

„Živoříte v pekle, na to, abyste žili, nemáte dostatek svobody. Komunistický režim vás likviduje, a i když se vám zrovna podaří uprchnout do ciziny, nebudou vás tam chtít. Přitom vás je tolik, že kdybyste se dali dohromady a začali pořádně snažit, mohli byste dosáhnout změny, o kterou bezpochyby prosíte ve svých modlitbách.“

Že řekl právě toto, jsem se dozvěděl až zpětně. Tehdy jsem však se svou mizerní angličtinou rozuměl pouze slovům peklo, komunistický režim, chtít a snažit. Odvětil jsem tedy: „Každý z nás dělá, co může, aby podryl moc toho d'ábla, zosobněného prezidentem Si Čing-pchingem.“

Sotva jsem větu dokončil, Jiří spustil nejdělsí improvizovaný projev, jaký jsem kdy slyšel.

„Tenhle svět se řítí do záhuby a nikdo s tím nic nedělá! Všichni se bojí ztráty pohodlí, a tak se děje jedno velké nic. Cesta však vede jinudy, a to skrče bláznovství a velké oběti. Lidé musí začít konat to nejlepší, co si doveďou představit. Vyrazil jsem do Číny, abych je k tomu inspiroval. To, že jste mi vyrazil na pomoc, vás řadí mezi první z nich.“

Vy křesťané se bojíte směrovat za velkými cíli, protože k jejich dosažení potřebujete přesně ty vlastnosti, jejichž opaky blahoslavíte. Já jsem sice z národa agnostiků, ale na střední škole jsme Bibli a evangelia probírali, takže vím, že vámi oslavovaný Ježíš ohlašoval příchod Božího království na tuto zemi. Jeho učedníci, pokud vím, doufali, že se dožijí jeho slavného sestupu z nebes, a když

se ho nedočkali, usoudili, že naopak jejich duše vystoupají nahoru. A přitom ono slibované království, které je v tvém pojetí komunitou, v níž každý člověk tvoří něco, z čeho mají užitek i příslušníci mladší generace, pročež se jeho dílo, on sám, práce předává dál a dál a jemu se tak dostává nesmrtelnost, může bez problémů existovat tady na zemi. Chce to, stejně jako každý jiný velký cíl, jen drzost, optimismus, chytrost a další záviděníhodné přednosti, které zavrhuje. My sami se sotva dožijeme chvíle, kdy již nebude jiné říše, ale můžeme být jejím výhonkem.

Abychom však tento cíl naplnili, musíme riskovat a vzepřít se Číně.“

Kdybych rozuměl tomu, co Jiří říká, byl bych zděšen jeho kacírstvím – především tím, jak zdůrazňoval důležitost tohoto světa a ten posmrtný posouval kam s do nedůležitosti. Ovšem gesta, výrazy obličeje a tón hlasu, i přes nemalé odlišnosti evropské a čínské řeči těla Jiřího sdělení dodaly neuvěřitelné neodolatelnosti.

Pochopil jsem, co pro něj jeho cíl znamená, a usoudil, že zápal, jako je tento, odjinud než od Boha pocházet nemůže. Ještě než domluvil, padl jsem na kolena, a když řekl své, dodal jsem, co jeho promluvě chybělo: „Amen“.

A amen znamená „staniž se“.

Ještě před obědem si pro evropského dobrodruha přijel Jie. „Tak to jste mi ušetřili práci,“ prohlásil, když zjistil, že už jsem se započetl mezi Jiřího kolegy a dokonce i sestavil seznam svých známých z podzemní církve, kteří by se ještě mohli zapojit.

Následoval Jiřího přesun do Šanghaje a budování týmu. O to první se postaral Jie, do druhého jsem se zapojil i já. Na týden jsem se uvolnil z práce a vyrazil na velkou cestu po Číně, během které jsem navštívil bezmála stovku svých známých a snažil se je přesvědčit ke spolupráci. Nepridal se nikdo.

Had byl úspěšnější. Pomocníků sehnal asi padesát.

Vůbec netuším, jak to dokázal. Ale když jsem se vrátil do svého bytu, našel jsem v něm flešku s tabulkou obsahující desítky kontaktů na sestry a bratry, kteří se rozhodli jít do akce s námi. Překvapilo mě, že všichni pocházeli z Šanghaje.

Několik následujících měsíců nám zabraňala příprava. Upřímně nevím, jak moc se na ní podílel Jiří, ať už se totiž dělo cokoliv, byl za tím vidět akorát Jie. Ani teď, když vím, jak strašný člověk to byl, nemohu jeho přípravě téměř nic vytknout.

Samořejmě, že veškerá domluva musela běžet přes sociální sítě. Naprosto nepřicházelo v úvahu, aby se sjely osoby, na které si režim často dával zvlášť velký pozor, a začaly řešit, jak osvobodit z vězení zahraniční novinářku obviněnou ze špiónáže. Něco takového by četným kamerám a jiným sledovacím prostředkům samozřejmě neušlo. WeChat, čínská alternativa k Facebooku, ovšem lidem nenechával soukromí o moc víc.

Co na to Jie? Sepsal rozsáhlý manuál toho, která slova mají být v interaktivních konverzacích nahrazena kterými, aby pak příprava vniknutí do věznice vypadala jako domluva herních strategií do League of Legends. Tento manuál pak na své domácí tiskárнě mnohokrát vytisknul a při bohoslužbách podzemní

církve jednotlivé kusy rozdal tak, že z ruky do ruky doputovaly až k jeho kolegům.

A tak jsem se i já mohl poměrně brzy začít angažovat při plánování útoku. Prvních pár dní jsem strávil u WeChatu hodiny a snažil se do diskuze přispívat rozumnými návrhy, ale brzy jsem si všiml, že se do konverzace zapojuje hned několik analytiků Jieho formátu, vedle kterých jsem byl bezvýznamný prostřáček neschopný přijít s čímkoliv zajímavým. Dlouho jsem tedy pro osvobození té novinářky nedělal vůbec nic, když se mi v prosinci roku 2019 ozval Jie a žádal mě, abych za ním vyrazil do Šanghaje.

Poslechl jsem, přijel jsem a zhrozil jsem se. To, s čím Jie a jeho analytický tým přišel, bylo ohavné. Plán, který se v tom démonickém mozku zrodil, nejlépe nastíním popisem jeho realizace.

V den akce mi Jie dal policejní uniformu a pokyn, abych mlátil do svých sester a bratří v Kristu.

Skupina asi čtyřiceti křesťanů podzemní církve uspořádala protestní bohoslužbu přímo před branami věznice Tilanqiaa, kde byla Lydie uvězněná. Čínská policie se s demonstranty nikdy nemazlila a podle očekávání již velmi brzy a velmi tvrdě zasáhla. Několik jednotek z celého města se sjelo a nešetříce ranami, které bití přijímali víc než pokřesťansku vstřícně, začalo nahánět křesťany přímo na vězeňský dvůr.

A tehdy přišla má chvíle. Měl jsem se k násilnickým strážcům pořádku přidat a hnát nevinné a bezbranné křesťany až na vězeňský dvůr.

Jie předvídal, že ani tak velká věznice jako Tilanqiao, není připravená pojmit naráz padělat nových zadržených a že když dozorcům učiním nabídku (doplňenou lživým tvrzením, že mi to mí nadřízení dovolili) pomoci s tou nenadálou vlnou, vděčně ji přijmou.

Nevím. Nestihl jsem to vyzkoušet. Do bití vězňů jsem se zapojoval jen s velkou zdrženlivostí, a tak jsem byl také jedním z posledních, kteří do vězeňské brány zamířili.

Dělilo mě od ní sotva deset kroků, když vězeň tažený dvěma policisty za ramena dovnitř náhle vykulil oči a začal se smíchem volat: „Anděl, támhle letí anděl!“ Jeho nadšení bylo tak velké, že dokonce vyprostil ruku a ukázal kam sna protější střechu.

Vypadal tak přesvědčeně, že jsem se naznačeným směrem podíval. Nic jsem však neviděl, a to jsem se díval pořádně a dlouze, bohužel až moc dlouze, když jsem se totiž otočil zpátky, brána již byla zavřená.

Zoufale jsem se k ní vrhnul a zabušil. „Už jdeme!“ ozvalo se a ven vyšlo několik policistů, kteří nasedli do auta a odjeli.

Proklouzl jsem dovnitř a šel někomu nabídnout svou pomoc. Pozdě. Pomocníků už se přihlásilo dost. A tak jsem se zase ocitl venku. Selhal jsem.

Nepochyboval jsem, že vězeň, který ukazoval na anděla, nelhal a že ani nebyl šílený (i když o Šanghajanech se proslychalo leccos). Bylo mi zcela jasné, proč jsem Božího posla neviděl. Nezasloužil jsem si to kvůli své zbabělosti, nedostatku síly říct „ne“ tomu příšernému plánu i nedostatku síly se vnitit k hlídání vězňů.

Přemýšlel jsem, co mě čeká nyní. Pravděpodobně budu zatčen, mučen, popraven a nakonec za své selhání odsouzen i k trestu Božímu. Můj neúspěch zcela

jednoznačně svědčil o tom, že mi ráj nebyl předurčen.

Rozhodl jsem se tedy vynechat alespoň fázi světských muk a rozběhl se k řece Huangpu. Až když jsem byl u ní a rozmyšlel se, ze kterého místa skočit dolů, uvědomil jsem si, že jsem spolu s uniformou dostal také pistoli, nabítou. Pokusil jsem se ji odjistit a přiložil si ji ke spánku.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ zmáčknout spoušť se mi nechtělo, rozhodl jsem se nejdřív pomodlit. Už jsem vyčerpal všechny předem naučené a zrovna byl pohroužen do své vlastní, když mi někdo vrazil obrovskou ránu do břicha.

„Už do sebe nechávají mlátit. Opravdu nechceš vidět, co jsi vymyslel?“ kroutil Jiří hlavou při pohledu na displej Jieho fotáku, jenž mu analytik zapůjčil se slovy, která nyní v reakci na jeho komentář zopakoval.

„Nepotřebuji se dívat. Vím přesně, co se děje a vím, že je dobré, že se to děje.“

Čestný dobrodruh, který nebyl z plánu, jehož realizaci zrovna Jieho Fujinom pozoroval, vůbec nadšený, zakroutil nešťastně hlavou a dodal: „Cím vás tak naštvali?“

„Ničím, jsou to mé děti, které miluji.“

Tomu se skaut podivil. „Vaše? Ne snad Boží?“

„Bůh je mizerný rodič,“ odpověděl Jie.

„Tohle je oficiální stanovisko vašeho společenství?“

„Neoficiální společenství těžko může mít oficiální stanoviska a upozorňuji vás, že se odložitelným hovorem připravujete o neopakovatelnou akci venku.“

Jiří poslechl a pohlédl na displej. Zhlédl tak zatažení vězňů do prostorů věznice a nakonec i mou osamělou a bezradnou postavičku stepující před zavřenou branou. Samozřejmě, že ho můj nedostatek asertivity naštval. Když viděl, že odcházím směrem k řece, rozlíceně se rozběhl za mnou.

Našel mě, jak stojím s pistolí u spánku a dívám se kam s do vody. Rána pěstí do břicha mu přišla jako dostatečný trest, v tom jsem mu byl schopen dát za pravdu, způsobil mi tu nejhorší bolest, jakou jsem do té doby zažil.

Zlomil jsem se v pase a padl na zem. Z očí mi vyhrkly slzy bolesti, které po chvíli nahradily slzy žalu nad tím, že můj čin nejspíš bude stát Jiřího život.

„Nermut' se. Došlo k chybě, ale my ji napravíme,“ utěšoval mě Evropan, zatímco mi podával pomocnou ruku.

„Obávám se, že ne, bratře, schválně hádej, kolik kamer ted' registrovalo, že cizinec, který vůbec nemá být v zemi, zaútočil na falešného policistu? Do večera budeme mrtví.“

Kapitola 17

Zpátky do Jieho bytu jsme běželi. Ten zmijištír ho ovšem zamknul a akorát před dveře položil papír s následujícím vzkazem: „Bratři, selhali jsme. Strávili jste příliš mnoho času na ulicích. Policie už nejspíš ví nejen, že se Šanghají toulá jeden neregistrovaný cizinec a zdravotník, který se strojí jako policista, nýbrž má i poměrně přesné informace o vaší poloze. Mým velkým selháním je, že jsem tomu nezabránil. Nadále si přeji, aby byla Lydie a s ní i naši bratři a sestry z podzemní církve osvobozeni a mám pár plánů, jak toho dosáhnout. Žádný z těchto plánů by ovšem nevyšel, kdybych byl zatčen, což by se zcela jistě stalo, pokud by vás policie našla v mému bytě.“

Věřím, že i pro vás plápolá plamínka naděje. Když se na delší čas schováte do divočiny, snad se mi podaří některé informace odstranit z policejních databází a vy se pak budete moct, třeba s nějakou falešnou identitou, vrátit a dílo dokončit.

A abyste se oprávněně necitili zrazeni, vyhodil jsem z východního okna plechovku od Coca-Coly. V té plechovce jsou klíče od mého auta. Kdyby vás náhodou chytli, nezapírejte, že jsem vám ho půjčil. I nyní mám plán.“

Ten vzkaz vykouzlil na mých rtech největší úsměv za posledních pár let. Jiří už znal čínskou mimiku dost dobře na to, aby věděl, že se jedná o projev velmi koncentrované směsi strachu a vzrušení. On jakožto Evropan situaci reflektoval verbálně: „Do háje s Jiem a hlavně do háje s námi, nějakého hodně dalekého háje.“

Na delší promluvy než odtušení ovšem nebyl čas. V rychlosti jsem ze sebe strhal policejní uniformu, vyběhl před dům, tam ji rychle hodil do odpadkového koše a ze silnice sebral plechovku od limonády. Aspoň, že v něčem démon nelhal – plechovka skutečně obsahovala klíče, se kterými jsme odemkli Jieho auto, naskočili dovnitř a vyrazili. Jiří ani nelezl do kufru, ale zkroutil se pod sedadlem spolujezdce.

A vůz vystřelil plnou rychlostí vpřed směrem od moře. Sice jsem si netroufl porušovat dopravní předpisy, ale jinak si dával jsem si pozor, abych náhodou nejel nižší než nejvyšší povolenou rychlosťí.

Zrovna když jsme opouštěli Šanghajskou aglomeraci a dostávali se do obce Shihudang, něco v zadní části kufru zavrzovalo. Jiří se okamžitě vztyčil, aby zjistil, co to bylo a ještě ve zlomku sekundy zabránil čínské policistce, která ze zadu vyskočila, aby do mě vrazilila a zcela jistě tak nepřímo způsobila manévr, který

by se nejspíš nevešel ani do silnice ani do množiny těch, které čínské silniční zákony akceptovaly.

Policistka si prošla výcvikem a uměla pár bojových umění, ale Jiří byl muž na vrcholu svých fyzických sil, který za sebou měl pár let aikida, takže v zápase zpočátku bodoval. Než se mu podařilo přimácknout strážkyni tyranských čínských zákonů, která se do auta nějak záhadně dostala, na podlahu, dostal sice pár úderů pěstí do obličeje a pár ran kolenem do břicha, dokonce i auto následkem jejích kopanců provedlo několik hrůzostrašných tanečních figur, ale byl to právě on, kdo soupeře složil na lopatky.

Doufal, že má vyhráno. Tiskl její ruce k zemi a klečel na jejím bříše. Policistka nejprve chvíli vypadala jako přemožená, ale šlo jen o zdání. Trvalo to jen pár sekund, než tvrdě potrestala jednu docela malou Jiřího chybu. Můj druh si nechal příliš nízko hlavu.

Policistka tedy zvedla tu svou a vší silou ho udeřila do čela. Před očima se jistě zatmělo oběma, ale Číňanka s tím počítala, a tak se zvládla hned po svém úderu vyprostit a kopnout ho oběma nohami do břicha. Jiří se svalil na řadicí páku a pedály. Já panicky otočil volantem a auto nabouralo do vozu ve vedlejším pruhu.

Všem, kteří jsme v autě byli, to hodilo směrem k policistce. Airbagy se však postaraly o to, že nikdo nepřišel ani o život ani o vědomí. Když se Číňanka vzpamatovala z šoku, namířila na Jiřího pistolí, kterou si zpoza pasu vytáhla ještě během kopance a zmáčkla spoušť.

Usoudil jsem, že setrváním v autě bych si akorát přivodil jistou smrt, a tak jsem vyskočil ven. Ozvala se rána a nakonec i víc ran. Podíval jsem se předním oknem dovnitř a zjistil, že ani první ani žádný další výstrel neudělal vůbec nic. Policistka byla slepotou svých nábojů překvapená očividně podobně jako my její přítomností. A já pochopil, že má smysl vrátit se do boje.

Když Číňanka usoudila, že snaha Jiřího zastřelit je marná, vytáhla obušek a začala Evropana bit. Stihla ovšem jen dva údery. Zrovna, se napřahovala ke třetímu, když jsem zvenčí otevřel dveře, o které se opírala, a ještě vší silou trhnul za její vlasy. Chudinka spadla zády na asfalt.

Jiří byl šeredně potlučený, ale plně si uvědomoval vážnost situace. S mou pomocí vylezl z auta a pak se kulhavě rozběl. K bouráčce došlo, když jsme zrovna jeli po mostě, jedinou únikovou cestu tedy nabízela silnice.

Policistka, která se v rámci svých možností velmi rychle, tedy opravdu pomalu, zvedla, sáhla po vysílačce. Posily se snažila zavolat, už když se schovávala v kufru auta, ale něco rušilo její signál (což byl taky důvod, proč se rozhodla zaútočit přímo). Nyní se však navázat spojení podařilo a krom toho přijízdely první vozy, aby řešily autonehodu. Ti dva pochroumaní bězci tedy měli jisté, že je zanedlouho bezpečnostní složky obklíčí. Ona sama by už nemusela dělat nic, to se však příčilo její činorodé čínské nátuře.

Sehnula se pro čepici, která se jí při pádu asi dva metry odkutálela a vyrazila za námi.

Jiří uběhl jen pár desítek metrů, když klopýtl. Pomohl jsem mu se zvednout a poznal, že už pokračovat v běhu nezvládne. On si to uvědomoval taky.

„Nečekej na mě!“ přikázal mi. Tento čin ovlivnil dějiny. Policistka byla v tu

chvíli tak blízko, že jeho slova slyšela, a ta nesobeckost ji u lidí, které měla za zločince, velmi překvapila.

K druhému nevědomky prorockému činu došlo jen o tři minuty později. Tehdy policistka Jiřího dohnala. Už ho měla takřka na dosah obušku, když se náhle doposud kulhající ubožáček rozběhl s vervou mladého buvola. Pronásledovatelce nezbylo než přidat také.

Ovšem Jiří neměl na to běžet, onen sprint byl pouhým zdáním. Ve skutečnosti udělal dva kroky a pak se vrhnul dopředu. Předem však věděl, že a jak dopadne. Tím získal obrovskou výhodu proti policistce, která si sotva všimla, že narušitel neběží, ale leží, a už na tom nebyla o nic lépe. Jiří ji chytil za nohu, takže už podruhé ten den letěla hlavou na asfalt. Nyní si aspoň stihla před obličeji strčit ruce, takže si akorát po dopadu překousla jazyk. Oči se jí zalily slzami bolesti, a když se vzpamatovala, nebyla už ani na zemi ani v Jiřího náruči (kde si pár sekund pobyla), nýbrž ve vzdachu. Evropský dobrodruh ji hodil z mostu do řeky.

Cína se o své policisty stará dobře. Zvláště pak, když jdou do akce v zimě. To je nezapomene vybavit teplým, pevným a neprůstřelným oblečením, které je ovšem trochu těžší než oblečení běžné a rozhodně se v něm velmi špatně plave. Policistka, která přeci jen nebyla zcela bez bolíšky, by měla s plaváním potíže i bez toho, že několik vrstev jejího oblečení nasáklo vodou a začalo ji táhnout ke dnu.

,Ona se topí, pochopil její stav Jiří. ,To jsem tedy nechtěl. Nehodlám mít na svědomí žádné zabité.‘ Neváhal. Rychle si sundal bundu i mikinu a vrhnul se do řeky za policistkou.

Ač byl sám polámaný a vyčerpaný, dokázal ji za vlasy dotáhnout až ke břehu a zde ji přivést k životu. Zachráněná se zrovna probírala a s obrovským údivem si uvědomovala, kým to byla zachráněna, když už se Jiří s jejím obuškem vrhal dohrát svou roli proroka až do úplného konce.

Policie byla rychlá. Jakmile dostala od policistky zprávu, poslala nám naproti dva vozy a právě tyto policejní vozy mě během Jiřího kríšení zachráněné tonoucí potkaly. Jak jsem je uviděl, rozběhl jsem se opačným směrem zpátky k Jiřímu. To se ví, že mě chytli. Zkoušel jsem se bránit, ale proti osmi policistům byl můj vzdor bez šance.

Zrovna mě spoutaného vraceli do auta, když mi Jiří přiběhl na pomoc. Dokázal se nepozorovaně připlížit k policejnemu autu, kterým jsem měl být přepraven do vězení, a v pravý čas tomuto vozu vylezl na střechu. Z té se pak vrhnul na záda jednomu z policistů, kteří mě drželi. Přistál mu na ramenou a hbitě ho přetáhl obuškem přes hlavu tak silně, že dotyčný ztratil vědomí. Ještě se napřáhoval k další raně, když rovnou dva policisté vytáhli pistole a vyprázdnili do něj zásobníky. ‘

Obětavý Evropan se k mému smrtelnému zděšení zhroutil z policistových ramen na zem. Jeden z policistů došel k řece Dahzeng pro svou kolegyni, usadil ji na místo původně určené pro Jiřího a vyrazil s ní do nejbližší nemocnice. Policistka by se ho moc ráda vyptávala, o co se její zachránce pokoušel, ale

přední část jazyku zřejmě ztratila v řece, a tak se jí mluvilo špatně.

Svůj poslední pohled Jiří věnoval mně. Pokud z něj šlo něco vyčist, bylo to asi toto: „Vida, světlo. Třeba nejste zcela mimo.“

Kapitola 18

Jiří zemřel, ale krásné snažení, které později zastavilo velkou a arogantní temnotu, pokračovalo dál. Na scénu se dostala nová hrdinka. Jelikož jsem ji mohl na rozdíl od Jiřího opravdu dobře poznat, budu její část příběhu vyprávět z její perspektivy.

Chun přemýšlela ráda, ale neuměla se soustředit. Velmi často se jí při zahlobání začaly v hlavě ozývat hlasy a před očima vyvstávat neidentifikovatelné ornamenty. Nyní se přistihla, že místo poctivého hledání odpovědí na své otázky pozoruje otazník, který se před ní vznáší ve vzdachu a snaží se udělat grimasu, při níž by ho její ústa svým tvarem co nejvíce připomínala. 'Do háje, už zase. Tohle se má žít, ne pozorovat!' zanadávala na svůj duševní stav.

Od té doby, co jí byly ošetřeny rány na pahýlu jazyka, chtěla usilovat jen a jen o pochopení podivných událostí, ke kterým na mostě došlo.

Jednání muže, se kterým se před týdnem porvala, pro ni bylo ve všech ohledech záhadné. Chápala by například, kdyby ji shodil do řeky a následně zahránil, aby se tak svým nepřátelům aspoň trochu zalíbil a oni ho pak třeba i pustili domů. Takový záměr by jí připadal velice inteligentní. Ale to, že se jen s obuškem vrhnul proti přesile pistolemi ozbrojených policistů, pochopit nemohla. Zvláště pak proto, že její zabitý soupeř všechna tato rizika podstupoval kvůli člověku, se kterým nebyl ani příbuzný. Ještě nikdy nepotkala osobu podobných hodnot a motivací. Dotyčný musel být blázen.

Ani nesvobodný čínský režim nedokázal zabít přirozenou lidskou solidaritu, a právě ta umožnila Chun být tak blízko tajemné komunitě, která za celou akcí stála. Když totiž ještě ležela v nemocnici, navštívil ji její nadřízený s otázkou, zda by si za svou obětavost přála nějaký benefit. Chun chvíli váhala, a pak ho požádala, aby mohla nějaký čas strávit jako dozorkyně v Tilanqiau a hlídat lidi, při jejichž stíhání se jak zranila, tak vyznamenalala. Vzhledem k tomu, že vězňů se zmařením Jieho plánu znatelně přibylo a věznice sháněla posily, nebyl žádný problém její prosbě vyhovět.

Několik dní strávila nepříliš objevnými meditacemi před mou celou. I já jsem ji svým jednáním velmi udivoval. Od svého zatčení, tedy již sedm dní, nejen že jsem nepozřel jediné sousto, ale také neřekl jediné slovo.

Chun si to vykládala jako exces, podobně jako její kolegové, které jsem dováděl k nepříčetnosti zvláště u výslechů.

Dnes večer přišel čas na další pokus. Chun měla tu čest být přítomná, ale nijak se na to netěšila. Krom toho, že ji děsil můj zcela zubožený zjev, měl být u výslechu přítomen nejkrutější dozorce v celé věznici, Gang. Ganga na vyslýchání nasadili už při třetím pokusu a od té doby jsem přišel o polovinu svých zubů, byl mi zlomen nos a měl jsem modřiny po celém těle.

„Jestli dnes tu svoji hubu neotevřeš, vypíchnu ti obě oči!“ pozdravil mě Gang, když přišel čas, abych byl odveden k dalšímu výslechu.

Mlčky jsem přikývl a pokojně se nechal odvléct. Chun mě držela za druhé rameno než Gang a po chvíli si všimla, že její mysl se už zase přepnula do myšlenkového módu, který silně zkresloval realitu. Nejenže v tu chvíli viděla svět „mýma“ očima, ale celá chodba se na okamžik zaplnila poskakujícími démony. Podobné věci se jí stávaly odmala a už se naučila, že mnohé dojmy nesmí brát příliš vážně. Většinou, když si uvědomila, že to co vidí, je vlastně hodně zvláštní, stačilo, aby se na chvíli zastavila a zamyslela, čímž se znova vrátila do světa, kde do sebe vjemy zapadaly. Tato kůra zafungovala i nyní.

„Pojďte! Ať to prase konečně umlátíme k výpovědi,“ zavolal na ni Gang. Chun se rozešla a v tu chvíli ji napadlo, že se možná její souboj se zastřeleným Evropanem vůbec neodehrál. Ta úvaha jí vyděsila, znamenala by totiž, že vůbec nemůže věřit svým vzpomínkám a jelikož zrovna probíhající stavы své mysli hodnotila podle toho, jak moc odpovídaly jejím vzpomínkám, nemohla by věřit vůbec ničemu. To už však přicházeli do místnosti připravené na výslech.

„Nás mučení nebabí, takže to aspoň pro začátek zkusíme po dobrém,“ uvedl mě ale hlavně Ganga do situace detektiv, který už čekal na místě „proč jste...“

„S bratry a sestrami z šanghajské podzemní církve, jsme chtěli osvobodit naši společnou sestru v Kristu z Tilanqiaa,“ skočil jsem mu do řeči.

„Koho?“

„Bo Zhao. Byla zatčená za svou aktivitu v podzemní církvi. Chtěli jsme jí pomoc na svobodu a stejně tak všem dalším zatčeným ze stejného důvodu.“

„A co ten Evropan?“

„Ten se k nám přidal docela náhodou. Sám byl horlivě věřící, a když slyšel, jak hrozná je naše situace v téhle zemi, nazdařbůh vyrazil do Číny, aby s tím něco udělal.“

A tak výslech pokračoval. Stejně jako dříve zatčení, opakoval jsem předem připravenou výpověď (jíž mnozí níže postavení považovali za pravdivou), která díky množství informací, jimž disponoval Jie, zněla policistům věrohodně. Bo Zhao skutečně byla své doby uvězněná v Šanghaji, sice ne v Tilanqiau nýbrž v Baimaolingu, nicméně během přípravy akce jí režim umožnil pod podmínkou, že změní jméno, bydliště, podrobí se policejnímu dozoru a nebude se již nadále stýkat s žádnou církví, vrátit se do normálního života. Snad všem zaměstnancům věznice, s výjimkou Ganga, tak bylo zadržených upřímně líto.

I přes to, že jsem velmi lhal, vzbudila má slova v Chun větší zájem než všechny detektivky, které kdy četla a thrillery, které viděla během posledního půl roku. Proč křesťané dávali dohromady tak velkou organizaci jen kvůli jedné ze svých řad? Chápala by, kdyby se jednalo o společnou příbuznou, jenže dotyčná

byla pro většinu povstalců jen známá a pro mnohé, například toho Evropana, ani to ne. Co je to za lidé, kteří nasazují život pro člověka, jehož ani neznají? V tom nebyla žádná moudrost, museli to být blázni.

„Proč jste nám to neřekl dřív?“ zakončil mimořádně spokojený detektiv výslech.

„Postil jsem se, abych uctil památku bratra, který nasadil svůj život za mou svobodu,“ odpověděl jsem.

Tato odpověď všem zástupcům čínského režimu přišla dost zvláštní, ale pochopili, že důvod pro ono sebetrýznění byl zřejmě morální, a tak se už v něm nehodlali hrabat. Detektiv řekl Chun, aby mě odvedla do cely k několika dalším bratřím (dosud jsem byl držen na samotce). Ganga, na kterém byl patrný hlušoký zármutek, že mi nemohl vypíchnout oči, nezaúkoloval záměrně.

Po cestě Chun s velkým potěšením usoudila, že její souboj s Jiřím byl zřejmě skutečný. Nasvědčovalo tomu úplně všechno od mé výpovědi, přes její práci ve věznici po chybějící špičku jazyka. Skutečný byl tedy zřejmě i onen bláznivý ovšem fascinující vztah, kteří tito podivní lidé, my křesťané, chovali k jiným lidem.

Den na to měla Chun za úkol hlídat naše cely a nosit nám jídlo. Jednalo se o další potvrzení toho, že práce vězeňského dozorce je neskutečně nudná. Opřela se a zase zkoušela nad něčím přemýšlet. Marně, na její mysl v mžiku udeřil příboj šeptajících hlasů. K těm se po chvíli přidaly i zpěvy. Původně nepovažovala za reálné ani jedno, ale když byly zpěvy podezřele dlouho smysluplné, napadlo ji, že možná vychází z našich cel. Nahlédla tedy do jedné z nich a s úlevou si ověřila, že tohle se jí nezdálo. Vězni ze sousední místoříšky seděli vždy uprostřed, dávajíc dohromady nechutnou vězeňskou stravu, kterou sice dostali všichni stejnou, ale asi měli pocit, že když bude všechno všech, prospěje jim to, a nad tím vším zpěvem chválili svého Boha. Blázni.

„Po cestě domů se Chun chtěla stavit u Jieho. Poprvé o něm slyšela už poměrně dříve, když ho její nadřízený zmiňoval jako vzor, který dává pod sebou pracujícím analytickým. Chun tedy donedávna předpokládala, že se bude nejspíše jednat o někoho částečně velmi chytrého a částečně zcela vygumovaného komunistickou ideologií. Dojmy, které měla z jejich setkání obraz uhlazeného patolízala, jemuž to ovšem velmi dobře myslí, značně zborily.

Začalo to tak, že Jie zavolal na její oddělení s prosbou, aby policie urychlěně přijela a zatkla dva povstalce, z nichž jedním měl být a taky byl v zemi ilegálně pobývající cizinec. Vůz s pěti policisty byl vyslán okamžitě. Jie je uvítal před svým domem a v rychlosti jim sdělil, co o jejich poloze věděl. Chun se tehdy moc nesoustředila, Jie mluvil dost potichu, fakticky šeptal a v ní to vyvolalo obrovskou erupci jejich vlastních vnitřních hlasů. Po několik desítek sekund vůbec nevnímala okolní svět, a když se vzpamatovala, byla totálně zmatená. Její kolegové, kteří tento Chunin neduh znali, mimo jiné proto, že byl v Šanghaji extrémně častý, svěřili svou kolegyni do Jieho péče a sami vyrazili do akce.

Jie Chun odvedl do bytu, dal jí něco k pití a ponechal v klidu s trohou decentních stimulů, které jí pomohly se vrátit zpátky do reality. Rozloučil se s ní pokynem, aby si vlezla do kufru jeho auta, přikryla se dekou a počkala tam na stíhané zločince. Moudrá z toho Chun nebyla ani náhodou, ale takové široce

uznávané kapacitě, jako Jiemu si netroufala vzdorovat. I tak ji velmi překvapilo, když dvě osoby přesně odpovídající jeho popisu, do auta skutečně nastoupily a rozjely se s ním.

Chun neměla tušení, jak mohl Jie toto setkání předvídat, a tak v duchu přitakala k veškeré chvále, kterou na něho kdy slyšela. Ovšem po té, co zjistila, že něco v autě ruší signál její vysílačky a že má zbraň plnou slepých nábojů, začala chovat podezření, že slovutný analytik nebyl tak úplně na její straně. Vůbec ovšem nechápala, čí hru by pak hrál, žádné dílcí vysvětlení naprostě nedávalo smysl. Nejpravděpodobnější jí připadala taková verze celé události, ve které si pistoli i vysílačku zapomněla u Jieho doma a onu historku s rušeným signálem jen vytvořila její nevyzpytatelná mysl.

Nu a právě na to, jak se to všechno seběhlo, se chtěla nyní analytika zeptat (přes moderní komunikační kanály jí neodpovídalo). Ale ani když klepala na dveře jeho bytu, neotvíral jí. Měla na něj číslo, tak zkusila ještě jednou zavolat, ale marně.

Dny plynuly, vězení nebylo nekonečné a nikdo příliš netoužil po tom v něm nechávat lidi příliš dlouho jen proto, že demonstrovali ze solidarity k osobě, která už stejně byla propuštěná. Některé propustili, jiné vykoupil nějaký příbuzný a další se zas podařilo obvinit z těžších zločinů, za které byli posláni do drsnějších věznic. Tak či tak, vždy když některý opouštěl Tilanqiao a uviděl Chun, či jiného pracovníka věznice na chodbě, nezapomněl mu požehnat. To Chun taky nechápala, tihle křesťané neměli důvod jí přát cokoliv dobrého, a přeci... Museli to být blázni.

Po celou tu dobu se snažila kontaktovat Jieho ale marně. Po analytikovi se slehla zem. Nejlogičtější vysvětlení bylo, že se skutečně provinil proti čínskému režimu a byl za to potrestán.

Poslední pokus. Když v Číně někdo zmizel, stála za tím téměř vždy bud' přírodní katastrofa, nebo policie. A k přírodní katastrofě v Šanghaji už hodně dlouho nedošlo. Jestliže byl tedy Jie zatčen, mohla by Chun být za svou snahu navázat s ním kontakt potrestána. Čínský šmírovací aparát bedlivě sledoval, kdo se s kým stýká, a když se někdo družil s osobami nízkého hodnocení, brzy se to projevilo i na jeho vlastních osobních možnostech.

Od příštího dne měla v plánu chodit z věznice přímo domů a tohle tedy byla její poslední večerní cesta přes most Yangpu. Na chvíli se zastavila u jeho zábradlí a pozorovala rozzařené budovy i lodě kotvící v přístavu. Přesně tento pohled vidala den co den, když ještě chodila s Pingem a trávila u něj většinu nocí. To však byla minulost, Vnitřní mocný hlas jí rozkázal, aby se vztahem skončila, a tak ho poslechla.

Bylo jí to líto, ale zpětně uznala, že jí ona svébytná část její mysli radila dobře. Ping byl strašně soběcká osoba, měl jen malé pochopení pro Chunin vnitřní život a chtěl ji u sebe mít až moc často. Ona to ovšem, když pracovala jako policistka, měla do jeho bytu přes hodinu cesty autem, což v kombinaci s

dlouhou dobou strávenou únavnými úkoly způsobovalo, že k Pingovi přijízděla totálně vyčerpaná a nechtěla nic než spát. Pingovi se však takové pasivní trávení času příčilo, a tak ji ještě před ulehnutím popostrkával do všelikých aktivit. Jednou se u něj Chun uprostřed noci probudila a uslyšela mimořádně silný chraplavý hlas opakující slova: „Nebud' labutí.“

Převzala si to po svém a již příští noc i všechny následující trávila u sebe v bytě (kam sama Pinga raději nikdy nepozvala, neboť praskal ve švech výtvarov vzniklými při jím nechápaných úletech Chuniny duše).

A nyní, když se znova rozešla se záměrem nechat upadnout teskné vzpomínky s mostem spojené v zapomění, se onen vnitřní hlas ozval znovu. „Vodní prasopes.“ opakoval stále dokola.

„Máš rozkaz dnes v noci spát,“ ozval se náhle hlas jiný, který byl, bohužel, reálný. Snad čirou náhodou Chun zrovna minula Ganga, který se opíral o zábradlí, koukal do velkého bahnitého proudu a kouřil.

„Co bych dělala jiného?“ zívla Chun.

„Chodila pozdě večer po mostě,“

„Tak tomu bývalo, když jsem měla kluka, co mě tudy po večerech tahal.“

„Jen blázen by měl za partnera někoho, kdo po něm něco chce,“ (nutno dodat, že Gang sám byl svobodný).

„Byl tak extravertní, stále si chtěl povídат a někam vyrážet. Bývala jsem vyčerpaná i beztak...“ pokračovala Chun ve vzpomínkách.

„Mě to ale nezajímá, já chci prostě vyspalé kolegy,“

„A já chtěla mrtvé ticho, ve kterém bych si mohla povídат se svými vnitřními hlasůmi, zapomínat na realitu a ztvárnovat úlety svého mozku“ přemýšlela už potichu Chun.

Avšak „Možná by bylo dobré se trochu zbláznit,“ řekla zcela mimoděk nahlas.

„Nebylo,“ stroze odvětil Gang, pustil vajgl do velké bahnité řeky a odešel.

Chun ovšem její vlastní slova zcela poohltila. Zvláště inspirovány byly zřejmě ty části její mysli, které nekontrolovala. Hlavou jí začal pulzovat líbezný hlas prozpěvující: „Vzleť do vězení. “ a chvíli měla pocit, že vidí některé ze svých vězňů, jak chodí sem tam po hladině řeky Huangpu a světélkují.

Přes všechny tyto excesy jí bláznivé zapomínání na sebe sama, které se pro ni poslední dobou stalo synonymem k životnímu přístupu křesťanů, připadalo jako lákavé, i když se nad ním zamyslela konvenčně. Během těch několika dní, co hlídala a se zájmem sledovala své křesťanské vězny, se o jejich vře stihla leccos dozvědět a rozhodně nebyla znechucená. Ve srovnání s mrakodrapy Šanghaje se často cítila jako postradatelný článek samoúčelného ekonomického stroje, kterým však nebyla. Tedy alespoň z křesťanské perspektivy. Byla nepostradatelným článkem Božích plánů, či spíš jím být mohla, šlo jen o to se stát jedním z těch bláznů, přestat se bát a začít budovat dokonalou komunitu - církev.

Začala tím, že se pokřtila. S výkřikem „Přijmi mě“ skočila z mostu dolů do vody, a když z ní potom vyplavala, třásla se zimou a vzrušením. Od této chvíle byla bláznem.

Kapitola 19

A tak se Chun stala křesťankou. Skokem z mostu se sama pokřtila, ale už když třesoucí se zimou a nadšením vylézala z veliké a neskutečně špinavé řeky Huangpu, bylo jí jasné, že ke skutečnému duchovnímu životu bude potřebovat také bratry a sestry. Naštěstí jich pořád měla ve vězení víc než dost.

Za svého duchovního mentora si vybrala mě a začala na mé cele trávit tolik času, až se její kolegové dostali strach, zda se do mě nezamilovala.

Ona se však stala mou sestrou a družkou v duchovních rozhvorech, nikoliv milenkou.

„Kristus je autentická radost ze služby bližním, když tě tato radostná láska prodchně, prodchnul tě Kristus,“ poučoval jsem ji například.

„A je Kristus nějak přítomen i pro nešťastné?“ tázala se Chun podezřívavě.

„Ano, v podobě chuti a vůle si vždy najít něco, co dává smysl pro zlepšování lidského společenství – církve, obecné církve. Pokud chceš věřit, musíš v sobě tuto vůli najít a poté plně prožít svou cestu za službou.“

A tak se Chun učila prožívat. Velmi se jí zalíbila idea každodenního duchovního rituálu a rozhodla se, že si taky nějaký vytvoří.

Pozdní večer co pozdní večer tedy vyrážela na most a zastavovala se u zábradlí, aby mohla jít do sebe a naslouchat svým vnitřním hlasům, které byly zřejmě s křesťanstvím velmi spokojené. Ona nekontrolovatelná část její mysli nechávala nad řekou Huangpu poletovat anděly a doprávala Chun tu čest vést snově nesmyslné diskuse s proroky. Jejich identita se však nezměnila a Chun se po okamžicích šílenství nemohla zbavit pocitu, že se událo něco divného a šíleného. Avšak Kristus neměl být odtrženost, nýbrž intenzivní láska k úplně všem. A skutečné setkání s takovýmto Kristem Chun teprve čekalo.

Někdy se dívala na řeku, jindy směrem do silnice a opakováním naučených postupů v sobě zkoušela Krista vyvolat.

Bohužel, zehnání okolnímu městu ne a ne probudit tu hledanou lásku ke světu a štěstí jak z nebeského společenství, přesto se nevzdávala, učila se mít ráda lidi a přinejmenším v tom činila jisté pokroky. Jednou večer, když kolem ní procházela povědomá osoba, pocítila, že se v ní konečně vzdemula láska k bližním. Aniž by přemýšlela nad tím, koho před sebou má, otočila se ke koljemdoucímu, rozpráhla ruce k požehnání a řekla „Miluji tě.“.

Dotyčný se zastavil, zvedl hlavu a stroze odpověděl. „Já tebe ne. Ale společně

strávené noci bych se nebránil,“ Chun vyděsila ani ne tak odpověď samotn, jako její autor - Gang. Vůbec netušila, co si teď psychopatický dozorce kolega myslí o ní a o jejím vztahu k němu.

„Myslela jsem to vážně, ale jinak než se domníváte,“ pokusila se věci uvést na pravou míru.

„Jako ti velezrádci, které hlídáš?“

„Asi ano,“ přitakala Chun, kterou pojem „velezrádci“ nepříjemně překvapil.

„Škoda, nevadilo by mi s tebou spát,“ odvětil Gang skoro příjemně a odkráčel. Série překvapení, kterých se od Ganga dočkala, tím ovšem zdaleka neskončila.

Dva dny po té, co Gang přijal Chunino vyznání sesterské lásky, rozhodl se navštívit mou celu.

Když otevřel dveře, našel čtyři vězně a svou kolegyni, jak klečí v kruhu na podlaze a pološeptem se společně modlí. „Družíš se s těmi podsvinčaty a dopouštíš se tak vážného prohřešku. Ale jelikož jsi mi nedávno vyznala lásku, předpokládám, že aspoň tvé srdce zůstává na straně pravdy a komunismu,“ napomenul Chun.

„Bratře Gangu, křesťané milují obzvláště své nepřátele,“ namítl jsem.

„Mlč!“ zařval Gang a bleskově mě udeřil obuškem do čelisti. „Tohle jsem se už beztak dozvěděl od tajných služeb.“

Zmínkou o tajných službách vyvedl z míry všechny přítomné.

Chvíli jsem mlčel a po té odvětil: „Tím spíše je nyní její jméno zapsáno v Beránkově knize. Bůh vám to odpustí.“ (V rukách tajných služeb většinou končili zvlášt „nebezpečné živly“, kteří podle komunistické strany potřebovali také tajný konec)

„Lhář!“ zařval Gang a ohnal se po mě znova obuškem. Za pár minut jsem měl hlavu na zemi a krev na podlaze. „Ty tu lítost jen předstíráš! Dobře víš, že Bo Zhao je už dávno na svobodě! Ty tu kvůli ní ani nejsi! Podívej se na tohle!“ pokračoval a vytáhl z kapsy mobil, chvíli na něm otvíral různé složky a pak mi ho strčil před nos.

Na obrazovce jsem uviděl Evropana, který poměrně plynulou angličtinou (jež měla z nějakého záhadného důvodu africký přízvuk) přednesl následující slova.

„Jsem si jist, že jste v nedávné době lapili tohoto člověka (na ta slova se vedle řečníka začal objevovat bezpočet Jiřího fotek). Býval to můj přítel, ale časy našich sympatií jsou pryč. Vím, že měl železnou vůli a že se vám z něj možná dosud nepodařilo získat účel jeho cesty a jeho snahy proniknout do některé z Vašich věznic. Pro jistotu Vám ho tedy povím já, chtěl pomoci na svobodu této osobě. (A okolo mladého muže se zase začaly objevovat obrázky mladé slečny nordického vzezření). Pokud vím, jedná se o novinářku, která vážně ohrozila čínské zájmy. O tom, že se ti dva znali, svědčí například tyto fotky (a původně nevinné snímky z Jamboree, na kterých spolu Jiří a Lydie komunikovali, se staly nepřímým důkazem, že jsme se dopustili velezrady) Jako důkaz pravdivosti mých slov nechť poslouží konverzace, ve kterých jsem se snažil svému, tehdy už jen známému, jeho záměr vymluvit (na ta slova se objevily printscreeny z Messengera a E-mailu).

Potrestejte toho zmetka maximálně tvrdě a postarejte se o to, aby všichni, kteří s ním spolupracovali, dopadli stejně jako on.“

Byli jsme usvědčeni. Nevěděl jsem co dál, a tak jsem jen sklesle hleděl na podlahu.

Chun dostala mobil hned po mně a rozplakala se ještě dřív, než video skončilo. Později mi řekla, že ji v tu chvíli strašně zkamal celý svět. Jak mohl tohle někdo svému bližnímu udělat? Jak mohl někdo tak odporně zradit svého přítele? Náladu jí ještě zhoršil Gangem vyřízen verdikt: „Nejen, že jste nám lhali, nýbrž jste napomáhali pokusu o velezradu. Jistě víte, že když zradíte svou zemi, není v ní pro vás místo. Mohu vám předem oznámit, že budu vaším katem.“

Příliš mnoho špatných zpráv na jednu hodinu. Chun byla totálně rozhozená, slzy jí zamlžily zrak a čím méně toho viděla očima, tím víc obrazů začala produkovat její nekontrolovatelná intuice. Svět se jí změnil v jedno peklo, kde lidé vynakládali obrovské úsilí, aby mohli zradit své přátele a kde se každý aspoň trochu mocný trásl touhou po krvi svých bližních. Její blázivá povaha všechny tyto pocity mocnila do extrémů pro lidi s obyčejnou myslí nepředstavitelných. Nedbajcí na pracovní dobu utíkala z toho hrůzného doupéte pryč, na střechu.

Když se tam dostala a osaměla, začal nesmírnou hrůzu střídat jiný pocit, kupodivu klid. Už se stmívalo (a to skutečně, nejen v Chunině tvorivé mysli), ale dozorkyně spatřila obrovské zlaté Slunce, kterak vychází na západě a postupně stoupá vzhůru. Vizuální vjem byl následován slovy pronesenými zvučným shůry přicházejícím hlasem: „Chun, má dcero, já jsem s tvými sestrami bratry, stejně tak jako s Tebou. Nedopustím, aby byl komukoliv z vás byť jen zkřiven vlas na hlavě. Věř mi, žij mou láskou a dělej to nejlepší, co tě napadne. Všichni jste v mé péči.“

„Mám pro tebe důležité poslání!“ tato slova už však pronášel Gang, který za Chun na střechu vylezl.

Chun se zvedla z kleku, spustila k tělu rozpražené ruce a otočila se. V tu chvíli jí bylo jasné, co po ní Bůh chce – obrátit Ganga na pravou víru.

Mohlo se to zdát nemožné. Stačilo s ním pobýt jen pár minut a člověk si uvědomil, že pokud někdo není kompatibilní s dobrou komunitou, pak je to právě Gang. Ale Chun věřila a její nadšení pro nový cíl bylo tak intenzivní, že za Gangem přiběhla a políbila ho.

„Opravdu by mi nevadilo s tebou spát,“ reagoval na to Gang.

„Mé lásky k tobě velmi nabyla, avšak stále se jedná jen o lásku sesterskou,“ odpověděla Chun.

Nestihla to ani dořít a Gang jí vlepil bolestivý pohlavek. „Je-li tomu tak, pak tomu tak již brzy být nesmí. Byla jsi nakažena, ale já tě vyléčím. Budeš mi asistovat při popravě.“

Chun z toho přeběhl mráz po zádech, ale věděla, že aby naplnila své poslání, musí být Gangovi tak blízko, jak to jen půjde a tak zajásala: „Díky, díky moc!“

Termín popravy přišel asi týden po těchto událostech. Gang, silně inspirován svým dávným mistrem Wuwangem, se rozhodl masovou popravu pojmut patřičně autorský.

Nechal všechny vězně přivést na dvůr a připoutal je vedle sebe podél zdí.

Sám si stoupl doprostřed a na zem pečlivě vyskládal nabité zbraně, na každého vězně jednu, zapůjčené od svých kolegů.

Ti postávali okolo a celou scenérii pozorovali. Speciální roli dostala Chun, která byla pověřena podáváním zbraní Gangovi. Její kolega doufal, že tak lépe pochopí, která strana je ta její. Gang si od ní vzal první zbraň, namířil ji na prvního vězne a rychle střelil, střela však byla slepá, určená jen k vyděšení. Druhá, ostrá rána už šla do země. Chun Ganga ze zadu objala a tím strhnula jeho ruku dolů.

„Opravdu tě miluji Gangu a chci být v tvé blízkosti nejen nyní, ale i po smrti v Božím království.“ křikla na nadřízeného, ten se pokusil vyprostit, ale Chun ho mačkala téměř nadlidskou silou.

„A Bůh Tě miluje, bratře Gangu ještě víc než já, víš, jak bys ho tímhle zklamal?“ svá slova doplnila polibkem. Trochu doufala, že sadistický dozorce omdlí, on se však bránil dál, až se Chun začala obávat, že ho už dlouho neudrží. Nezbylo než zužitkovat jednu z jeho oblíbených praktik – hlazení pažbou pistole na klidný spánek. Fungovalo! Mírné klepnutí a Gang už ležel.

Sice s těžkým srdcem, ale preventivně, vystřelila Chun páprkrát směrem k svým bezbranným kolegům, kteří se okamžitě rozutekli, a pak už se jala osvobozovat své spoluvérce.

Kapitola 20

S výjimkou omráčeného Ganga se všechno dalo do pohybu. Osvobození křesťané začali odpoutávat ty, na které se dosud nedostalo. Šokovaní dozorci běželi pro ozbrojené posily, osvobození vězni si pro všechny případy vzali Gangovy zbraně a ozbrojené posily přiběhly na dvůr. To už ovšem na plácku žádní křesťané nebyli.

Zatímco se po zuby ozbrojení dozorci dohadovali, co podniknout a kam se podívat, proletěla jim nad hlavou policejní helikoptéra.

„Centrálo, tak zlé to není, zvládneme to i bez techniky,“ ozval se okamžitě velitel komanda do vysílačky, a aby dal svým slovům za pravdu, poslal ihned polovinu jednotky prohledat skladistič náhradního oblečení.

„Budete muset,“ zněla strohá odpověď. „a nejen bez techniky nýbrž proti technice.“

„Ten vrtulník není od vás?“ otázal se velitel.

„Ztratili jsme kontrolu. Zatímco jste si brali zbraně, ti velezrádci nám ukradli techniku, budete muset. . .“ začalo se ozývat, ale helikoptéra se snesla níž a hluk, který dělala, přehlušil dosavadní komunikaci s nadřízenými.

Shodou okolností jsem v tom vrtulníku seděl (jakmile nás Chun osvobodila, rozbehli jsme se do garáží a na heliport, abychom získali nějaké dopravní prostředky, v nichž by se dalo rychle utéct někam dost daleko). Když jsem uviděl těžkooděnce pod sebou, pocítil jsem velkou lítost, že neznají světlo víry. Proto jsem pilota vyzval, aby se kousek snesl.

S jistou nevolí poslechl. Když jsem si viděl s členy komanda do obličeje, začal jsem jim pantomimicky naznačovat, ať zahodí zbraně a nahradí je Biblí.

Velitel dal na chvíli vysílačku od ucha a gestem rozkázal podřízeným, aby po nás začali střílet. Můj pilot však dříve pracoval jako záchranář, a tak se naše helikoptéra se poměrně elegantně vznесla zpátky do vzdachu. To do ní ale narazila jiná, potřeštěná, kterou zřejmě pilotoval nějaký nadutec slepě přesvědčený o svých leteckých schopnostech. Naštěstí jsme srážku ustáli. O jejích vinících se to bohužel ráict nedalo. Pro všechny zúčastněné bylo smutné vidět, kterak se tento možná náfukou možná zoufalcem řízený vrtulník vymkl kontrole už dokonale. Po svém ťuknutí do naší olízla vrtulí stěnu věznice, načež začala pomalu ale nezadržitelně klesat.

Stroj byl tedy zničený, ale jeho posádka nejspíše všechno ve zdraví přežila a

komandu by se tedy mohlo podařit aspoň někoho chytit.

Velitel zavelel a ta půlka, která neplytvala čas prohledáváním skladu oblečení, se rozběhla areálem věznice na místo, kde předpokládala zrícenou helikoptéru.

Číňana zvyklého, že všechno má svůj řád, jakým velitel speciálního komanda byl, skutečně zranilo, když ho po cestě zastavili odzbrojení dozorci s oznámením, že Chun a její spoluvěřci nejen, že ukradli helikoptéry a páry aut, nýbrž také otevřeli velkou část dalších cel. Řešit zdrhající zlodějícky a násilníky už však přesahovalo velitelovu mentální kapacitu, a tak jen zavrčel a běžel dál.

„Obratě se bratři“ ozvalo se dozorcům i komandu náhle za zády. Bezpochyby se jednalo o nejúčinnější misii v dějinách lidstva, jelikož během vteřiny se vskutku obrátili všichni oslovení. Zatímco dosud jejich oči směrovaly na záda velitele komanda, nyní provrtávaly Chun s megafonem. Každý člen komanda by jí s chutí zastřelil, ale to by v cestě nesměli překážet dozorci, kteří se na svou rebelskou kolegyni bez váhání vrhli.

Jakmile se první dostal do vzdálenosti jednoho metru, přetáhl Chun obuškem a srazil ji k zemi. Chun se zvedla, a rozhodla se bojovat způsobem, který jsem při našich duchovních sezeních vždy vychvaloval, nastavila druhou tvář.

„Bůh Ti odpustí, neboť nevíš, co činíš,“ vypravila ještě ze sebe ještě, než ji zasáhla druhá rána.

„Složte zbraně bratří, prosíme“

„Ona vás miluje!“

Chodbou přibíhali další vězni, mávali rukama a křičeli, aby dozorce zastavili, těžko říct, zda to byli křesťané, nebo osvobození zloději. Jisté však je, že velitel komanda ruply nervy, a tak si sňal ze zad samopal a pokropil celou chodbu olovem. První zasažení byli dozorci a jeho podřízení, pak přišlo na první vězně a konečně i na velitele samotného.

Jeden z osvobozených vězňů na velitele skočil ze zadu a vytrhnul mu zbraň. Odvážlivce okamžitě zpacifikoval dosud nezraněný člen komanda, ale k pomoci svému nadřízenému se příliš nehlásil vzhledem k tomu, že důstojník před chvílí zastřelil jeho kamaráda. Mezitím chodbou přibíhali další a další vězni. Měli ruce nad hlavou a volali po míru. Nikdo neměl srdce proti nim použít samopal, a tak vojáci složili zbraně.

V následujících hodinách se křesťané pod mým vedením starali o raněné nehledě na to, k jaké straně se ještě před chvílí ranění hlásili. Vydesinfikovat rány, obvázat je, uklidňovat dotyčného příběhy o Ježíši, nakonec ho pokrtít a vyrazit za dalším raněným... takto několik obětavých sester trávilo celý večer.

Před věznicí se už tou dobou shromažďovali ozbrojení těžkooděnci čekající na povel vpadnout dovnitř a získat zpátky kontrolu nehledíce na prolitou krev a ztráty na životech.

Chun si to všechno uvědomovala. Seděla na kraji střechy, právě na tom místě, kde se byla nedávno svou bujnou myslí ubezpečena o Boží ochraně, a pozorovala helikoptéry, které kroužily nad věznicí. Vojáci pověření reconquistou Tilanqiaa povstalcům vzkázali, že o půlnoci zaútočí a zabijí každého, kdo nebude na své cele.

Jestli se však někomu zvlášť nechtělo zpátky k vězeňskému životu, pak to byli křesťané, na které čekala spíše vězeňská smrt. A tak se nakonec každý,

pro koho byla Bible svatá, rozhodl, že kanalizace je mu milejší než cela. Chun považovala za Boží zázrak, že bezpečnostní složky zapomněly hlídat kanály a utéct z vězení tak bylo mimořádně snadné. Krom několika málo výjimek však k zbrklému a neorganizovanému úprku dosud nedošlo.

Opuštěním areálu problémy ani náhodou nekončily. Čínský režim byl díky svým všudypřítomným sledovacím prostředkům víc než kterýkoliv jiný schopný lokalizovat a následně zatkout kteroukoliv osobu na svém území. Pokud by se nyní křesťané jen tak rozutekli, po čase by je policie stejně znova pochytila. Chtělo to nějakou vizi...

„V Associated Press News už jsem zveřejnila zprávu o našem povstání, myslím, že budeme celému západnímu světu velmi sympatičtí“ ozvalo se náhle za ní velmi dobrou angličtinou.

Chun se otočila a poznala slečnu, kterou zrádný Jiřího přítel ve svém videu označil za skandinávskou špiónku, jejíž osvobození bylo skutečným cílem evropského hrdiny a tedy i jeho komplíců z podzemní církve.

„O tom nepochybují. Ale pokouší mě pochybnosti, zda budeme taky živí. Vím, že Bůh se o nás postará, ale zatím vůbec netuším, jak.“

„Velmi dobrá otázka. Obávám se, že jediné, co by nás mohlo zachránit, je revoluce,“ odvětila Lydie.

Chun se na dlouho chvíli odmlčela, neboť upadla do jednoho ze svých blouznivých stavů. Měla pocit, že se jí před očima míhají různé scénáře toho, co může přijít. Když vidění skončilo, zvedla se a s myšlenkou ‘Revoluce. To je ono!‘ šla zorganizovat exodus.

Kapitola 21

Chun shromáždila všechny povstalce a další vězně, kteří toho dne konvertovali, na dvorek a sdělila jim dva plány. První, ústupový, zněl asi takto: „Vlezte do kanálu a než ho opustíte, bězte jím, co nejdéle a co nejdále.“ Druhý plán se týkal toho, co potom a nebudu ho zde popisovat. Již příští kapitola pojedná o jeho realizaci.

Tyto pokyny poslechli až na dvě výjimky všichni, ke kterým byly směrovány. První výjimku představovala nevelká skupina dobrovolníků, kteří odnesli neošetřené pacienty na své cely, aby tam o ně pečovali v bezpečí. Druhou výjimkou byla trojice Chun, Lydie a mě, která kanalizací prchala jen chvíli a už po jednom kilometru vylezla ven, aby zkusila najít zázemí u Chunina expřítele Pinga.

Slovo „zázemí“ nutno používat opatrně, například v případě znepokojivě ledové vřelosti, se kterou je dříve veselý a srdečný Ping přijal, bychom se ho mohli zdržet. Ale co, sice vypadalo, že by nás nejradiji podřízl a pak vyhodila z okna, avšak nic kromě večeře nám neudělal. Ba co víc ke konci společného jídla se odvážil i k osobnímu vyznání.

„Už tě chápu,“ řekl natolik Chun měkkým, tichým a třesoucím se hlasem, že pokud by čínská světice měla diktafon, jeho slova nahrála a nahrávku poslala do Hollywoodu, začaly by se americké filmy točit v čínštině, aby se do nich dala Pingova slova vložit.

„Vím, co jsi provedla. A vím, jak mohu být za své pohostinství potrestán, ale já bych si tak moc přál začít znovu.“

„Znovu nefunguje nikdy, je třeba jinak.“

„Ano, znovu a jinak. Když jsi mě opustila, rozhodl jsem se utopit žal v práci a byl za to povýšen. Ted' mám víc peněz, méně času a méně spánku. Už rozumím tomu, jaké je to být večer totálně vysátý a respektoval bych to i u ostatních.“

Chun upřela oči do své misky a uvažovala, jak dlouho by spolu zvládli žít, než by ji policie odhalila. Byla si však vědoma toho, že Pingem předestřená životní cesta byla zcela neslučitelná s povstaleckým plánem. Mlčky váhala, jak podrobně mu má vysvětlovat svůj nesouhlas a z tohoto váhání ji vytrhnul až telefonát od papeže.

Zpráva o vylomenině, kterou křesťané ve věznici Tilanqiao provedli, už stihla obletět svět a oslovit i ty nejmocnější a nejslavnější. Lydii se ted' snažilo dovolat (jakmile při vězeňské revoluci získala mobil a přístup na internet, okamžitě

aktualizovala všechny své kontaktní údaje) téměř každé západní médium, každá evropská vláda, hlava každé církve... a ona jim esemeskami posílala čísla svých společníků. Brzo tak přišla o všechnen kredit.

Každopádně telefonát od papeže se nesmí odmítnout. Lydie sebe sama ne-považovala za tak důležitou, aby na dotazy odpovídala a hovor předala raději Chun.

„Ano bratře, Bůh nás ochránil a my uspěli,“ jak přesně zněl, papežův dotaz nebylo slyšet.

„Nemějte o nás strach, nám nic nehrozí. Duch vane a nic nepřekoná jeho sílu, aby odválo naši víru. Naše duše nezabijí, a když zůstanou jen u těl, tak se nic nestane.“

„Stáhli jsme se, ale nevzdali jsme se. Počkejte sedm dní a...“ Lydie jí přistrčila druhý telefon, Donald Trump. Chun si ho přiložila k druhému uchu a pokračovala v hovoru „uvidíte zázrak, neváhejte přijet sem do Šanghaje a vzít sebou tolik věřících, kolik jen bude možné... Ano možná jsme blázně, ale blaze chudým v duchu... Ne snad? Jestli chcete zázraky, tak se přijedte za týden podívat do Šanghaje,“

Poslední větu slyšel i pravoslavný patriarcha volající na mobil, který Lydie Chun držela pod ústy.

„Ne opravdu se nebojíme. Vy všichni jste křesťané, tak jak můžete pořád omílat téma strachu? Čeho se mám bát? Leda vlastní zloby, pýchy a lenosti. Tenhle svět není křesťanský, ani zdaleka ne, a nebude jím, dokud bude ve středu našeho myšlení náš vlastní prospěch. Obraťme se Kristu bratří a přestaňme se tak zabývat jen sami sebou. Já nejsem nic, dokud tu jsem především pro sebe. Teprve to, že mi záleží víc na svých bližních...“

Při těch slovech máchla rukou a tím promarnila příležitost změnit politickou situaci v USA, jelikož Donald Trump její slova o nesoběckosti neslyšel.

„...teprve to mi umožňuje být součástí něčeho aspoň trochu stálého. Žádný strach nemůže převážit tu nutkovou potřebu přeměnit Boží milosrdenství, kterého se nám dostalo v radostnou chválu, obětavou službu a změnu k lepšímu.“

Nikdo z posluchačů a těch bylo ke konci telefonátu skoro deset, se neubránil slzám. Papež plakal dojetím, patriarcha zoufalstvím, kam se křesťanství do-stalo, Trump šestím, které pocítovával při představě Číny v problémech, Putin výčitkami, které jej zavalily jako tsunami lítostivých duchů, Johnson smíchem, ředitel BBC radostí z představy, kolik lidí bude sledovat jeho vysílání, když předem ohláší vysílání této promluvy a stejně tak i ředitel SkyTeam při představě kolik lidí si koupí letenku do Šanghaje.

Plakal i Ping. „Myslel jsem si, že už ti rozumím, ale ty ses mezitím úplně změnila. Vyprávěj mi prosím, jak se tvůj život dostal až sem. Pracoval jsem šestnáct hodin, ale tohle si ujít nenechám“ poprosil Chun, když se po třech hodinách nepřetržitého volání konečně vyčerpaně zhroutila.

„On mi ale zůstal stejný. Přes všechna slova porozumění mou únavu nadále totálně ignoruje“ pomyslela si Chun. Aby však za sedm dní mohlo dojít k zázraku, bylo třeba se od něčeho odpíchnout a Ping jako začátek nebyl špatný. Po jídle, když všichni ostatní vyrazili do postelí, sedla si Chun s Pingem ke stolu a začala mu vyprávět, co jsem jí dříve řekl já.

Po večeři a mnoha historických telefonátech to šlo ráz na ráz. Policii se podařilo nás sledováním našich telefonů přibližně lokalizovat, a tak už o půlnoci před domem parkovalo několik policejních aut. Naštěstí si Ping, který se teprve nedávno vyšvihl z dělníka na manažera, nemohl dovolit bydlení na lepším místě než v paneláku, kde se pod jeho bytem nacházelo přibližně osm a nad ním asi deset jiných. Vertikální polohu GPS určit nedokázala.

A tak, zrovna když Chun Pingovi vyprávěla, jak nastavovala druhou tvář obuškům, přerušil ji dupot na schodech a křik vyvolaný tím, že policisté vtrhli do některého z bytů.

Po chvíli ticha se Ping poškrábal na hlavě: „To asi hledají vás, ale jak zjistili, že tu jste?“

Chun si okamžitě velmi živě představila své bývalé kolegy od policie, jako neviditelné duchy poletující městem a šmírující ty obyvatele, kteří si doposud zachovali vlastní duši, ale pak se přiměla vycházet ze svých zkušeností:

„Mobily nás prozradily.“

„Ted' jsou asi u Čchenů, mají stejné příjmení jako ty,“ usoudil Ping.

„Musíme se jít udat, nemůžeme tě vystavovat nebezpečí,“ smutně si povzdechla Chun.

„Snad by stačilo zbavit se telefonů,“ nadhodil Ping.

Jak navrhнул, tak učinili. Chun, Lydie i já jsme mu dali své mobily, on si je strčil do kapes kabátu a policistům za zády sjel výtahem do prvního patra, kde probudil svého kamaráda. Z postele vytažený se tvářil velmi nevrle a ještě více nechápavě, když ho Ping požádal, aby mohl vejít dovnitř. Síla obou těchto emocí v něm ještě mnohonásobně vzrostla, když Ping rázně přišel k oknu, otevřel ho a vyskočil z něj ven. Bylo to tak divné, že čerstvě probuzený usoudil, že spí, zavřel okno a vrátil se zpátky do postele.

Ping, který se tímto kouskem vyhnul policejní kontrole u vstupu do domu, doběhl na vlak, jímž se nechal dovézt až k továrně, kde pracoval. Naše mobilní telefony svých hostů odložil pod sedadlo. Na pracovišti svou ochotou dřít přes čas nadřízené velmi potěsil, a tak nad rámcem standardní dvanáctihodinové pracovní směny ještě čtyři hodiny vyřizoval administrativní záležitosti.

Ráno roj policejních helikoptér, několik set po zuby ozbrojených těžkooděnců doplněných ještě těžší technikou zablokovalo Šanghajskou vlakovou dopravu. Vysokorychllostní vůz musel zastavit, přes čtyři stovky pasažérů si mohlo jít trhat okvětní lístky ze sedmikrásky a přitom se ptát: „budu vyhozen za pozdní příchod do práce?“ „nebudu vyhozen?“ a elitní policejní komando vpadlo do vlaku, kde přístroje odhalily mobilní telefony povstalců.

Vyšetřovatel doufal, že povstalce lapí. Kvůli jejich rebélům včera v Tilanqiau kulkou vlastního nadřízeného padl muž, do kterého byl detektiv zamilovaný. Kdyby se mu nedostalo té cti chytat právě ty teroristy, kteří všechno zavinili, zůstal by doma a na svou tajnou lásku vzpomínal. Jeho svébytná mysl však byla milosrdná a dopřála mu tento den prožít s představou zesnulého, která byla téměř stejně živá jako dotyčný před dvěma dny. Když vbíhal do vlaku, jeho láska letěla za ním a hecovala ho, aby byl, až se s rebely střetne, neúprosný.

A teď tohle! Čtyři telefony na zemi a nikdo k nim. Už se chystal vytáhnout zbraň a ve vzteku je rozstřílet, když náhle jeden zazvonil.

„Jsi to stále ještě ty?“ otázal jsem se. (Volal jsem tehdy na svůj mobil z telefonní budky, abych se ujistil, že už se ho Ping zbavil.)

„Ano,“ odpověděl policista doufaje, že čirou náhodou volá nějaký ze zločinců.

„Ne“ jestli jsem si něco opravdu dobré pamatoval, pak hlasy a obličeje. Nyní jsem bezpečně poznal, že na druhé straně není Ping „ale tím spíše potřebuješ slyšet tu radostnou zvěst.“ Má slova prý byla tak nadšená, že se detektivu samotnému rozbušilo srdce vzrušením. „Miluji Tě, protože Ježíš Tě miluje.“

Vz dor profesionálnímu odstupu, vz dor obrovské bolesti a nenávisti, kterou byl sžírána, pocítil vyšetřovatel po mých slovech příjemné uklidnění.

O křesťanství toho věděl asi také jako o skutečném významu slov „svoboda a demokracie“ a vůbec tedy netušil, že láska má více významů. Má slova však pro něj byla o to více povzbuzující a to dokonce tak, že se vedle vidiny jeho mrtvého milého objevila i druhá vidina krásného archanděla, jehož vyšetřovatel ztotožnil se mnou.

Do něj se někdo zamiloval? A hned dva muži? To bylo poprvé za celý jeho život. On sám byl sice zamilovaný do svých známých už mnohem, ale tyto city nikdy nikdo neopětoval. Oficielně už sice měl manželku, ale jednalo se o sňatek uzavřený pouze proto, aby jeho konzervativní rodiče neodhalili, že je homosexuál.

Stále pro mrtvého truchlil, ale pocit, že je milován, smutek zvládal překvapivě efektivně kompenzovat. Škoda jen, že jeden z těch dvou milovníků patřil do vězení. Naštěstí tu stále byl ten Ježíš.

„Můj milovaný bratře, on pro Tebe zemřel a já jsem ochoten učinit v příhodnou chvíli totéž. Obrať se, ukonči tu nenávist, vyčkej sedm dní a přijde zázrak, o jakém se ti dřív ani nesnilo. Milovaný bratře, jen kvůli této zvěsti nás pronásledujete, ale proč? My vás milujeme, přidejte se k nám...“ Vyšetřovatel hovor típl. „Blázen“ pomyslel si, ale usoudil, že týden si na onen zázrak, zřejmě nějaké dost divné rande, počká.

Ještě dramatičtěji hovor prožíval policista z odposlechů, který měl o něco citlivější duši než vyšetřovatel. Bodejť by ne, celé mládí si přál být psychotherapeutem, který naslouchá lidem s problémy, ale jelikož tuto profesi čínské úřady považovaly za zbytečnou, nezbývalo mu než svou touhu, naslouchat ukojit skrze policejní odposlechy. Mé krédo na něj silně zapůsobilo, rozeslal tedy mou řec všem známým (kteří už od něj předchozí den obdrželi sérii Chuniných telefonátů) a večer, před tím než byl zatčen, se poprvé účastnil bohoslužeb.

Kapitola 22

Tankeranova poznámková kapitola *Mnohé z událostí, ke kterým doposud v*

Dongově příběhu došlo, nemusí být ani ve světle mého předchozího vyprávění zcela jasné. Rád bych všechn zmaktek ve čtenářských hlavách vymýtil popsáním svého posledního hovoru s Jiem.

Bylo to setkání po téměř pěti letech. Pracoval jsem zrovna ve své vile, když na ní můj syn zcela nečekaně zazvonil. Tak rád jsem ho zase viděl, i když mi nebylo vůbec jasné, jak svou cestu za mnou vysvětlil úřadům.

„Vítej zpátky, Jie, copak tě sem přivádí?“

„Když pozoruj dění ve světě, vidím, že se s Fetuem činíte, ale zatím mi není jasné, k čemu je to vaše činění dobré. Dosadili jste do vládnoucích pozic několik populistů. Proboha proč?“

Zcela chápaje jeho nechápavost pozval jsem svého syna dovnitř a zde mu řekl všechno o projektech, které napomohly nejen Trumpovi k moci a Brexitu k úspěchu, ale také Macronovi k prezidentskému kreslu a odvážným společnostem jako Tesle ke slávě.

„Mám-li být upřímný, Jie, ani já nemám pocit, že by se za tu dobu, co působíš v Číně, událo něco dobrého.“

„Nebylo toho mnoho, ale něco by se našlo. Například očkování Šanghaje proběhlo velmi úspěšně. Původně měl být onen kus uměle vypěstované kůže, která díky upravenému DNA vylučovala absorpní proteiny, implantován jen párem obyvatelům pobřeží, ale nakonec operací prošla většina šanghajské populace.“

„Na vedlejší účinky nikdo nepřišel?“

„Jistěže ano. Policejní lékaři, kteří dávku dostali jako jedni z prvních, si už dva roky po očkování všimli, že to s nimi i dalšími pacienty je nějaké divné, a ve spolupráci s několika neurology a genetiky velmi přesně identifikovali proč.

Zjištění, že byli doživotně zfetováni, je pochopitelně velmi pobouralo a okamžitě mi volali, aby to se mnou vyřešili. Pozval jsem je na poradu do jedné z nejluxusnějších restaurací v Šanghaji, ale zároveň trval na tom, že ještě před ní vyrazíme na koncert. Když dozněly libé tóny a číšnici nám podali chutné a hlavně drahé jídlo, začal jsem se věnovat tématu.

,Jste unešení, pánové,‘ oznámil jsem jím.

,To ano, nezažít lásky, byl tohle nejlepší večer mého života,‘ odpověděl mi jeden.

,Musím souhlasit a ještě dodat, že mě to udivuje, neboť můj život byl doposud velmi dobrý‘

,V následujících letech bude ještě mnohem lepší. Usazování proteinů v prostorech mezi neurony nebylo naším záměrem, ale myslím, že to nemusíme nazývat ani omylem. Právě díky němu budete zbytek svého života prožívat násobně hlouběji, než kdyby vaše nervová soustava fungovala normálně a jelikož lidé mají životy spíše dobré než špatné, je tento vedlejší účinek velmi pozitivní.‘

Lékaři chvíli přemýšleli a pak mi přitakali. Podobné setkání jsem musel zopakovat ještě několikrát, neboť bystrých duchů bylo v Číně víc a pokaždé jsem oslavil úspěch, nikdo mě nezavrel – a to navzdory tomu, že mé argumenty vůbec nebyly pravdivé.

Aby proteiny lidem život zlepšily, museli se dotyční chtít radovat z pěkných drobností kolem sebe, což většina věcně uspěchaných konzumentů nedělá. Lékaři si díky mým radám oproti strízlivým fázím svého života velmi přilepšili, ne tak drtivá většina populace. Ta upadla do existenciálních problémů pramenících z nedostatku životního naplnění.“

„Proč to nikdo neřešil s tvými nadřízenými?“

„Z nekalých úmyslů mě nikdo nepodezíval. K čemu by mi ostatně takový terorismus byl? Čínský režim mě za mnohou práci, jíž jsem pro něj odváděl, odměňoval obrovským množstvím peněz a zároveň nevidanou svobodou, díky níž jsem tě například mohl navštívit.

Jen tak mimochodem Gang dopadl o dost hůř. Ze zahraniční rozvědky ho vyhodili za neschopnost a skončil jako vězeňský dozorce. Naštvalo ho tolik, že během prvního měsíce ubil v různých záhvatech vzteku asi šest vězňů.

Ale zpátky k tématu, kdo mě v Číně zná, myslí si, že se mám skvěle a že není důvod mě podezírat z terorismu.“

„To si tě komunisté tolik hýčkají jen za to, že jsi naočkoval Šanghaj?“

„Ne, ale byl jsem zatažen i do dalších projektů. Například do vytváření systému, který by hodnotil, jak spořádaně čínstí občané žijí, a na základě vypočtených výsledků omezoval, popřípadě posiloval jejich možnosti podnikat, cestovat a využívat internetové služby.“

„To je zrůdnost! Ty ses na ní podílel taky?“ zděsil jsem se a vzápětí se zastyděl, neboť jsem si uvědomil, že jsem škod nadělal ještě mnohem víc.

„Ano. Nemám pro to omluvy. Přidal jsem se do odpovědného týmu, neboť to ode mě všichni očekávali a chtěl jsem jim dokázat, že jsem opravdu na straně Číny.“

„Ty jsi ale přeci dost chytrý, abys do toho systému dokázal vložit něco dobrého, něco čeho si nikdo nevšimne.“

„Ano. Vložil jsem do toho Rusy.“

„Proč?“

„Zpracovávat informace jim jde. Mají jednu z nejlepších tajných služeb na světě, což by nebylo možné bez špičkových itfáků. Ostatně ani v jiných kybernetických oblastech nikterak nezaostávají za zbytkem světa a zároveň neznají de-

mokracii a nevadí jim Číně pomáhat. Tak jsem jejich pozvání zdůvodnil čínským komunistům.

Reálným účelem však bylo, aby uskutečnili jeden objev – aby zjistili, že jsme v Šanghaji provedli jakési hromadné očkování. „Omylem“ jsem několik složek s protokoly o očkování Šanghajanců zařadil mezi materiály používané k vývoji šmírovacího systému. Rusové je objevili, přečetli si je a poskytli je svým nadřízeným.

Tak se informace dostala až na nejvyšší místa, což jsem chtěl (a což jsem nijak příměji zajistit nemohl, neboť čím méně mi režim diktoval, kam smím a nesmím chodit, tím bedlivěji mé kroky sledoval.)“

„Jak ti tedy může projít setkání se mnou?“

„Uvidíš sám. Ale zpátky k Rusům. Když Putin zjistil, že obyvatelům této planety může něco hrozit a že se před tím něčím dá chránit, zděsil se. Pocit, že by mohl být ohrozen něčím, před čím je obyčejný prodavač z šanghajské večerky v bezpečí, mu nedal spát.

Již několik týdnů po tom, co se zpráva o hromadném očkování k ruskému prezidentovi donesla, dostal jsem od ministra zdravotnictví zprávu, že se ruské tajné služby dozvěděly o šanghajském očkování a nyní by ho chtěly pod hrozbou, že utajovanou akci prozradí celému světu, také pro svého prezidenta.

Podobně jako my, ani čínská vláda nechtěla žádnou paniku, a tak mi dala pokyn, abych Putinovi očkování zajistil. Milerád jsem poslechl a dokonce pro něj nechal připravit speciální látku, jejímž následkem ochranného proteinu v těle vznikalo násobně víc. Násobně dřív se tedy dostavily také vedlejší účinky.

O těle ruského prezidenta jsem měl spolu s čínskou tajnou službou poměrně přesné informace, neboť jsme do očkovací látky přidali několik nanobotů, kteří stav prezidentova těla monitorovaly a informovaly nás o něm.

V polovině roku 2018 už, soudě podle množství proteinu v jeho krvi, z diktátora musel být mystik trávicí většinu svého duševního života ve stavech, jaké navozuje LSD.

Díky zkušenostem se spoustou svých dávno očkovaných kolegů, kteří téměř neustále vzdychali nad tím, jak je svět prázdné, bezútesné a nudné místo bez lásky a citu, jsem věděl, že pokud někde ve světě vznikne cosi jako 2. Hippies, společenství lidí naplněných naivními sny, Putin se k němu přidá.

A tehdy přišel čas na Šanghajskou revoluci. Potřeboval jsem akorát hrdinu, nějakého rytíře, který by inspiroval sice mimořádně citlivé ale nijak zvlášť iniciativní Šanghajany. Z toho důvodu jsem se rozhodl proniknout do komunity lidí, jejichž duše se opíraly o sice extrémně iracionální ale zároveň silně motivační pilíř – náboženství, rozhodl jsem se získat kontakty v podzemní křesťanské církvi (svým kolegům a nadřízeným jsem to vysvětloval jako špionáž - a abych svým slovům dostál, udal jsem během pár měsíců přes třicet lidí, o jejichž odvaze a užitku pro revoluci jsem silně pochyboval). Tento krok se mi vyplatil, ale svého hrdinu jsem našel jinde.

Na jaře roku 2019 začala na severovýchodě Číny řadit zvláštní lupička. Vyhazovala lidi z aut a odškodňovala je za to auty dražšími, byť bohužel kradenými.

Její zásadovost mě zaujala natolik, že jsem ji chytil a zjistil, že sice není žena, zato že jako rozbuška bude dokonalá. Cílem, se kterým vyrazila na cestu,

bylo osvobození jedné novinářky, kterou jsme zatkli, neboť strkala nos do státních tajemství.

Pomohl jsem rozbušce vybudovat velký tým, který se pokusil dotyčnou zahránit. Doufal jsem, že úspěch akce zažehne revoluce. Ale tým, tvořený členy podzemní církve, selhal.

Několik desítek křesťanů bylo zatčeno, ale rozbuška unikla. Dal jsem ji tedy dohromady se zatím neznámou šanghajskou policistkou, jejíž nervová soustava byla mimořádně silně vyvedená z míry očkovacími proteiny. Nebylo to úplně lehké, policistka se totiž snažila rozbušku zatknot, a ač jsem se jejich setkání rušičem signálu v policejní čepici a slepými náboji v pistoli snažil maximálně prodloužit, rozbuška to stejně nepřežila.

Den její smrti byl tím nejhorším mého života, ale naštěstí se podařilo předat jiskru dál. Na oné policistce už jsou patrné změny chování, které svědčí o tom, že se brzy postaví režimu na odpor. Jeví mimořádný zájem o zatčené křesťany, dokonce se stala dozorkyní, aby s nimi mohla trávit víc času. Podrobnosti se snaží zjistit i ode mě, večer co večer chodí k mému domu. Vím to, neboť i v Zambii mám přístup k záznamům z bezpečnostních kamer.

Mým současným cílem je maximálně zhoršit její vztah s čínským režimem, a proto jsem přiletěl sem.

Rád bych natočil deep fakové video, ve kterém fiktivní přítel rozbušky prozradí čínským tajným službám její skutečné záměry a zapříčiní tak, že zatčení křesťané budou odsouzeni k smrti za velezradu. Bývalou policistku to přiměje k akci. Vím, že v sobě najde odvahu, udělali jsme z ní blázna a právě blázni jsou největší hrdinové.“

Ač jsem Jieho po letech viděl rád, svým příběhem mě tedy rozhodně nena-dchnul. Co se však dalo dělat?

Fetu si stoupnul před kameru, přeříkal Jiem předepsaný text a počítáč z něj rychle a snadno udělal bělonkého Europana.

Následně jsme nabourali osobní počítáč a email náhodného občana té země pohodlných výkuků, z níž rozbuška pocházela, a z něj pak Číně video nabídli. Zabralo.

„Už to horí! V největší čínské věznici Tilanqiao se vzbouřili vězni a přebrali kontrolu nad objektem,“ oznámil nám asi dva týdny po odeslání Jie (a řekl to docela bez emocí). „Vrátím se do Číny, abych revoluční oheň maximálně rozdmýchal.“

„A co uděláš s nimi?“ otázał jsem se ho a ukázal z okna. Už od Jieho příjezdu postávali na ulici dva Číňané a ostrážitě hlídali mou vilu.

V tu chvíli se Fetu pouzmál a Jie skoro také, byť se mi to možná jen zdálo, taky alespoň my odpověděl: „Žijeme v době technologií, v době, která přeje lidem s velkou představivostí. Čína mě za tuhle cestu pochválí.“ Na ta slova vytáhl tablet a ukázal mi druhé deep fake technologií vylepšené video. Pravděpodobně jej sehrál s Fetuem, nicméně počítáče z mého adoptovaného syna udělaly mě.

„Más tedy poslední šanci. Bud' přestaneš troubit do světa protičínské lží na sociálních sítích, nebo zveřejním vše, co o tvých podnikatelských aktivitách vím,“ vyhrožoval mi Jie v oné rádoby skrytou kamerou natočené scénce.

„Ne. Šířím pravdu a nehodlám se od toho odradit,“ oponoval jsem mu.

„Bud' zavoláš odpovědnému manažerovi a řekneš mu, ať stáhne ze sociálních sítí vše, co se týká Číny, nebo tě zastřelím,“ přitvrdil Jie.

„To bys neudělal.“ Následoval výstrel a velmi realistický pád k zemi. Tím video skončilo.

„Až se ti to bude hodit, vystřelím z pistole a zavolám sanitku, která akorát přijede, záchranáři vyskočí a odnesou něco na nosítkách, nu a pak zase odjedou. Tou dobou však už uteču z domu, půjdu přímo naproti té ostraze. Předám jí flešku s videem a pochlubím se, že jsem se vetřel do tvé přízně a pak se tě pokusil přimět, abys stáhl ze sociálních sítí protičínskou propagandu, což jsi neudělal, a proto jsem tě zastřelil.

Věřím, že z toho budou dost zmatení na to, aby mě nechali odletět do Šanghaje, kde se naplno zapojím do revoluční činnosti.“

Byl to Jie, takže co řekl, to udělal a věci se vyvinuly plus minus tak, jak zamýšlel.

Kapitola 23

Blížil se začátek čtvrtého kvartálu a Chun si přes všechn počáteční optimismus nebyla jistá, jestli se Vděčná země dožije jeho konce. Putin sice pohrozil Číně, že pokud Vděčnou zemi napadne, odstřihne od elektřiny popřípadě námořní blokádou zabrání v jejím zásobování, pomstí ji celým ruským jaderným arsenálem. Přesto se v blízkosti Šanghaje shromáždil téměř milión čínských vojáků, kteří aspoň zastřelili každého, kdo hranič Vděčné země překročil a kteří by, kdyby dostali rozkaz, byli schopni i bez atomových zbraní vymazat z povrchu zemského celé město do dvou hodin.

„Modlím se, aby nastal další zázrak. Vím ale, že sám nepřijde. Vůbec ovšem netuším, jak ho trochu popohnat,“ svěřila se mi Chun ,když skončilo první zasedání vlády (konalo se v prostorách bývalé věznice Tilanqiao, které Chun vybrala za své královské sídlo).

„Stejně jako dosud. Pojmi to jako výzvu, která je mezi tebou a Bohem. Udržet se může být nekonečně těžké, ale věř, že ti Bůh bude dodávat sílu jít dál tak dlouho, jak dlouho po ní budeš toužit. Víra je to jediné, co rozhoduje o našem životě. Krom toho měj na paměti, že budujeme Kristovu komunitu a té by, stejně jako všem jiným krásným věcem, pohodlí jedině škodilo.“ Tyto myšlenky nebyly moje, vyčetl jsem je z díla nějakého afrického filosofa.

„Souhlásím. Však se také o sílu a vytrvalost modlím sedm hodin denně. Co mi chybí, jsou nápady, a těmi jsem dosud obdařena nebyla. Jistě, vynasnažím se dobré odvést svou práci, ale to přeci nemůže být všechno!“ posteskla si Chun.

„Nyní jsi politička a to docela vysoko postavená. Putin není jediný politik, se kterým si pohovoří jinak než telefonicky. Zajisté se setkáš i se Si Čing-pchingem či Donaldem Trumpem. Musíš na ně zapůsobit, musíš je obrátit!“

Tato vize Chun zas na nějaký čas vytrhla z reality a ona měla chvíli pocit, že je celá její poradní síň plná představitelů vojenských a ekonomických velmcí.

Podle Jieho deníku

Gang se z mráket probral na nejvýše položené terase Čin Mao. Kromě něho tu byl ještě muž, který mu připadal povědomý. Chvíli si ho ze země, na které ležel, prohlížel a pak se mu rozsvítilo. Jeho společník, jenž se zrovna díval kam si

dolů, byl mezi strážci pořádku relativně známý policejní analytik a navíc jeho bývalý kolega v zahraniční rozvědce, Jie Zhe. Zda je však tento úspěšný policista stále věrný režimu, či zda se nechal zmámit křesťanským blouzněním, už Gang netušil.

Rozhodl se tedy, že prostě odejde. Zvedl se, došel ke dveřím a zjistil, že jsou zamčené. Kopl tedy do nich, ale pak ho napadlo, že jestli ho Jie zamknul na terase, nebude nejspíš na jeho straně. A za poslední týden se Gang velmi rychle naučil zabít každého, kdo byl byt jen trochu nevěrný čínskému režimu.

S úvahou „Zůstal tu, protože se mylně domnívá, že se mnou může poměřovat síly. Hlupák. Kdo jednou promarnil čas intelektuální prací, nemá ve střetu se mnou šanci,“ pomyslel si a zašátral za opaskem po pistoli. Nenašel ji.

„Co mátu v plánu, Gangu Yen?“ otázal se Jie, jehož už zřejmě pohled dolů omrzal.

„Zlikvidovat všechny křesťanské rebely v téhle budově.“

„Pro takovou marnou práci je vás škoda. Svět už se zbláznil.“

„Mluvte prosím aspoň trochu k věci. Chcete snad označit mou snahu za mrhání času?“

„Ano, jen se...“ zpochybňením důležitosti své práce byl Gang dopálen. Vrhnut se na Jieho a jeho předpoklad, že analytik mu nebude v přímé konfrontaci schopen jakkoliv vzdorovat se potvrdil. Stačila jedna rána pěsti střední sily a drzý pomlouvač už ležel na zemi. Gang do něj pákrát kopnul a Jie se stočil do klubíčka, jako kdyby ho napadl pes.

„Takže, já podle vás nepoznám, která práce dává smysl a která ne?“ otázal se Gang, když usoudil, že argument, kterým dokazoval svou pravdu, byl už dosatečně silný.

Jie jen něco zahuhlal. Gang si k němu tedy přikleknul, chytil ho za ramena a vztyčil. „Tak jak je na tom smysluplnost mojí práce?“ zopakoval svůj dotaz.

Jie mu odpověděl pepřovým sprejem, který si vytáhl z kapsy a schoval do dlaně, během toho, co do něj Gang kopal. „Vím, že jsem slabší než průměrná dospívající dívka. Posledních dvacet let života jsem plně investoval do snahy pochopit tenhle svět a to je prvním z důvodů, proč byste mi neměl vymlakovat duši z těla ale naslouchat.

Když se Gang po nějaké té minutě dostal do stavu, kdy byl schopen znova používat oči, zjistil, že oním druhým důvodem byla jeho vlastní pistole, kterou mu Jie sebral, když byl ještě v bezvědomí, a kterou na něho nyní mířil.

„Vy byste svou práci dělal excelentně, kdybyste si byl ochoten připustit, že ji excelentně neděláte. Podívejte se dolů!“

Gang se tedy podíval a hle. Ulice byly plné jásajících lidí a totálního chaosu. „Tak a teď si otevřete WeChat a shlédněte první video s tím chlapem, kterého jste chtěl před párem hodinami zastřelit, na které narazíte.“ I nyní jej Gang uposlechnul a zhlédnul nahrávku, která celý rozzruch vyvolala.

„Co byste s tím mohl udělat?“ otázal se ho Jie.

„Zabít Chun a vzít tém povstalcům jak vůdkyni, tak naději.“

„Vypadají snad, jako by je někdo vedl? A naděje se pro ně stala životním paradigmatem. Spiš je přesvědčíte, že žijí v Matrixu, než abyste je uvrhnul do zoufalství.“

„Tohle musí skončit! Klidně sám během několika let vystřílím celé tohle město, ale nedovolím, aby mě tenhle mor přežil.“

„Máte pravdu, vystřílet celou Šanghaj a nejen ji, je v tuto chvíli nejrozumnější řešení celé krize a já vím o armádě, která nám s tím pomůže.“

„Jistě, vůbec nechápu, proč už ČLOA dávno nezaútočila.“

„Putin Číně pohrozil, že kdyby nás napadla, použije proti ní ruské atomové zbraně. Já ale vím o dosud utajovaných geneticky modifikovaných jednotkách, nebylo by těžké, poslat je, aby zaútočily na Šanghaj. Pokud bychom cestou vyplenili ještě pár čínských sídel, nikdo by si netroufl předpokládat, že likvidace tohoto bordelu byla právě čínskou iniciativou.“

Gang se na chvíli zamyslel a pak přikývl: „Není to ideální. Čína si nezslouží žádnou újmu, ale jdu do toho. Seženu si ještě pár věrných chlapů, vy nám řeknete, kde ty jednotky najdeme a my si pak pro ně dojdeme.“

Nejhorský na tom bylo, že Jie v celém méém příběhu ještě nikdy nelhal tak málo.

„Putin se dlouho u moci neudrží. Rusům se jeho politika nelší. Už to není moderní Alexandre Dobytat, kterého tak zbožňovali, nýbrž Woodrow Wilson 21. století. Bohužel, svoboda předběhla moc pouze na jeho osobním, nikoliv na národním hodnotovém žebříčku. Je to pouze otázka času, než někdo svrhne Putina a následně skončuje s veškerou podporou, kterou nyní Rusko Vděčné zemi poskytuje,“ pronesla Lydie pochmurně, když se na chodbě vládní věznice potkala s Chun. Královna, beztak neveselá, se zamračila. „Co s tím můžu dělat?“

„Byla jsem zatčena a obviněna ze špionáže, protože jsem objevila vojenskou jednotku, se kterou bychom se ubránili každé konvenční armádě,“ odpověděla Lydie.

Chun se na chvíli zamyslela a pak rezolutně odvětila: „Ne. Dokud jsem královnou, nebude přítakáno žádnému krveprolití. Krom toho, pokud je ta armáda čínská, tak nám asi nebude pomáhat.“

„Mohla by. Je to synteticky vyrobené vojsko, genetické inženýrství už je pěkných pár let mnohem vyvinutější než veřejnost tuší. Číňané zvládli už v devadesátých letech vyrobit supervojáky, které pěstují na utajeném cvičišti v Africe. Tito vojáci povětšinou netuší nic o světě kolem, zato jsou asi jedinými Číňany, které vláda vede k náboženské víře. Už odmala o ně pečují důstojníci, kteří jim vštěpují fanatickou útu k čínské vojenské a stranické hierarchii. Kdo má dost frčků na uniformě, za tím se vrhnou i do pekel. A nutno říct, že se Číně povedli natolik, že to špatně skončí spíš pro peklo než pro ně.“

Pokud chceme zabránit krveprolití, mohl by se tam někdo vypravit a přinejmenším je někam schovat. Sehnat mu uniformu čínského vojáka snad nebude obtížné.“

„Ty ovšem musíš zůstat tady. Vděčná země potřebuje ministryni zahraničí.“

Lydie se zašklebila, od té cesty si slibovala mnohem víc než jen záchrannu Vděčné země. Doufala, že díky ní zažije další skvělý příběh, který jí nejen přinese novinářskou slávu, ale zároveň jí poskytne pocit životního naplnění.

„Mohla bych potřebnou komunikaci vyřizovat online, mám elektronický podpis, takže ani podepisování smluv by nebyl problém,“ nadhodila, ač věděla, že

se jedná o špatný nápad. Internet poskytoval člověku všechno, jen ne soukromí.

„Tohle jsou těžké časy, potřebuji mít své ministry poblíž, jste mi nedoceňitelnou psychickou podporou,“ řekla Chun, jež kybernetickému světu vůbec nerozuměla.

Lydie usoudila, že pokud je královna ochotna argumentovat i takhle, nemá žádná diskuze smysl.

„Nechtěl byste být ministrem zahraničí?“ otázala se navečer Jieho.

„Pročpak?“

„Potřebuji odjet do Afriky.“

„Tak to se asi přidáte ke svým bývalým dozorcům.“

„Prosím?“

„Vděčná země by měla dříve či později problém s fanatickými příznivci minulého režimu, kteří se našli především na místech, jež je vychovávaly k nenávisti, tedy mezi policisty a vězeňskými dozorci. Kdybychom s nimi něco neudělali, stali by se z nich teroristé. Proto jsem je dal dohromady a namluvil jim, že jsem na jejich straně a že zakládám právě onu teroristickou organizaci, která by jinak samovolně vznikla později.

Tahle parta už tuší, že je zanedlouho pošlu do Afriky, aby tam přebrali kontrolu nad mnohogenními vojáky. Jejich cíl je tedy shodný s Vaším, lišíte se v tom, že oni mají v plánu vojáky použít proti Vděčné zemi.“

„A jak chcete zamezit tomu, že uskuteční to, co uskutečnit chtejí?“

„Včas je eliminuji... a jak tak nad tím přemýšlím, vlastně byste to mohla udělat Vy.“

„Ano, pokud bych cestovala spolu s nimi, byla by to asi nejlepší možnost. Neumím si však představit, že by mě mezi sebe přijali. Oni vědí, že ze mě sled událostí udělal jak špiónku, tak ministryni země, kterou nesnáší.“

„Zato ovšem neví, že já vím, kde přesně se Čínská armáda nové doby, nachází. Prozradil jsem jim pouze to, že jsem si vědom její existence.“

„To znamená?“ otázala se ho Lydie.

Jie se na chvíli zamyslel a pak začal pomalu vysvětlovat nový plán, který už Lydie přijala.

„Dobrě tedy. Půjdu do toho s vědomím, že se mě pokusí zabít. Akorát mi ještě není jasné, proč by měli věřit tobě, ministrovi Vděčné země.“

„Jejich důvěru si získám. Tenhle svět to trochu zabolí, ale bolest je ze všech podob zla tou nejlaskavější.“

Kapitola 24

Nedovedu si vysvětlit, čím to je, ale když asijští politici nejsou schopni zapsat se do učebnic ekonomie popřípadě válečného „umění“, prorazí si aspoň hlava nehlava cestu do těch dějepisných. Příkladem tohoto chování budiž Brežněv, Gorbačov, Mao Ce-tung, severokorejský diktátor i v poslední řadě Chun.

Nebyt mimořádně náboženské povahy šanghajského lidu, zanikla by Vděčná země do několika málo dní.

Ani Putinovo ultimátum nově vzniklý městský stát neubránilo před totálním dopravním kolapsem, několika rozsáhlými výpadky elektřiny a internetu i nedlouhou mírou kriminality.

Lidé však byli přesto šťastní. S širokými úsměvy si klekali na ulice a samou radostí ze života zehnali okolnímu světu. I Chun, již nepříjemně vyvedlo z míry, kolik toho jako královna musí dělat, se zvládla obšťastnit – provdala se za Pinga, který se tak stal jejím nástupcem.

Jen málokterá královská rodina by však slavila tak skromně. Obřad se konal v jednom z bytů, kde se dříve pořádaly tajné bohoslužby podzemní církve. Oddávajícím duchovním jsem byl já. Bránil jsem se tomu, necítil jsem se k tomu nikterak oprávněn, ale když se vdává královna...

Ač i tento počin měl vzdor své skromnosti velkou publicitu, získala Chun své místo v povědomí politiků i jejich voličů a nevoličů především uspořádáním Sněmu Lásky a Naděje, na který pozvala téměř všechny vrcholné představitele ostatních států.

Nedovedu si představit, že by se mezi sezvanými našel někdo, kdo si po přečtení, že „...je tímto pozván, aby otevřel své srdce Duchu Svatému a začal dělat politiku hodnou Božího služebníka“ nezaťkal na čelo, i přesto dorazili téměř všichni představitelé demokratických a křesťanských zemí.

Myslím, že jsme za hojnou účast vděčili především sociálním sítím. Nadšení Šanghajane zaplavili internet zprávami, o tom, jak fantasticky se ve svém novém státě mají a Chun díky nim začala být online světovou populací milována a ctěna jakožto mimořádně talentovaná vůdkyně. Kdyby západní politici odmítli na její sněm vyrazit, vážně by si zahrávali s rizikem, že do pěti let už bude na podobné akce zván někdo jiný.

Do Šanghaje přilétli první hosté. Povětšinou se nestáčeli divit, jak je možné že Šanghajane nový řád oceňují. Ulice byly plné odpadků, výpadky elektřiny,

vody i internetu se doposud nepodařilo vyřešit a problémy mělo i školství a zdravotnictví. Krom toho celé město obléhala čínská armáda, která bránila, aby se Číňané nespokojení s komunistickým režimem zkoušeli stěhovat do toho svobodného chaosu. Na prvnímu setkání byli přítomni představitelé téměř všech států latinské Ameriky a NATO, dorazili také všichni ministři Vděčné země.

První den se nesl v duchu modliteb. Politici se museli účastnit víc jak deseti bohoslužeb, které vysluhovali duchovní z různých církví. Večer byl však o poznání příjemnější – večeře totiž probíhala nikoliv v uzavřených prostorách nýbrž na náměstí, kde za představiteli západních zemí co chvíli přišel někdo místní a aby ukázal, že je hodně být občanem Vděčné země, poděkoval jim za jejich účast na Sněmu nějakým dárkem.

Druhý den se už konalo cosi jako jednání. Politici nyní předstupovali před své protějšky a podobně jako na sněmu OSN mluvili o tom, co zrovna svět a jejich zemi trápí.

Třetí den před shromážděním vystoupil Jie a ukázal jim stručný seznam předchozí den obzvlášť často zmiňovaných témat. Následně politiky rozdělil do skupin a poslal je do několika restaurací, aby se domluvili na konkrétních řešeních. Inspiroval se přitom volbou papeže. Dokud se mocní nedomluvili, bylo jim znemožněno restaurace opustit.

Po zbytek týdne ten hnusavý bolák v samém srdci církve pomocí skrytých kamer a diktafonů průběžně monitoroval politická jednání. Po většinu té doby si musel podpírat hlavu, aby mu zoufalstvím neklesla. Když se totiž dali dohromady populističtí představitelé západních demokracií, vzniklo něco, co svým idiotstvím daleko předčilo i jednání čínských komunistů.

Čím dál tím více času proto trávil u po revoluci nevyužívaných policejních superpočítaců s akademiky, kteří Sněm navštívili ze zvědavosti a chuti vyjádřit svůj odpór k největší totalitě v dějinách lidstva. O nic tím nepřišel.

Po pěti dnech totiž pouze dvě z deseti skupinek přišly s něčím, co Jiemu připadalo smysluplné, pouze dvě a co hůř, jednalo se o skupiny, ve kterých byli političtí představitelé Pobaltí a Skandinávie, tedy zemí, které fungovaly příkladně i bez summitu.

Nevím přesně, jaké myšlenky se mu tehdy honily hlavou, ale když jsem zpětně nahlédl do jeho osobních poznámek, našel jsem v nich následující slova: „otec i Fetu se pletou, to, co s politickou scénou provedli, je hrozné. Dopoulos jsem uvažoval, že budu pokračovat v jejich hře, ale je to fraška. Tihle politici měli lidi ponechat jejich osudu, ne se vztít do role univerzálních spasitelů. Je čas utnout všechny falešné víry a postavit se tváří tvář tvrdé pravdě“ Jaká škoda, že jsem nikdy nepotkal osobu, která by byla člověkem svého slova víc než Jie.

Z Jieho deníku

Jedné noci se ministr financí vydal do přístavu. Zde už na něj čekala Číňany vyslaná jachta, která ho odvezla až k nedaleko kotvící lodi, jež byla připravena Šanghaj kdykoliv zalít deštěm smrtících raket.

„Víte, o čem téměř bez ustání sním?“ otázel se Jieho kapitán křižníku, jakmile zrádný ministr opustil přepravní lodku.

„Že se budete plavit od Šanghaje a na této lodi nezůstane jediná raketa krátkého dosahu. Růkáte to, protože doufáte, že Vám s tím pomohu,“ odpověděl ministr znechuceně a předsevzal si krvelačnému důstojníkovi nevěnovat více pozornosti.

Namísto toho si hleděl námořníka, který jej zavedl až do důstojnické poradní místnosti, kde už seděl prezident Si Tin-pching a s ním i hned několik maršálů a politiků.

„Říkal jste, že byste byl ochoten eliminovat jak Putina, tak Chun Čchenovou,“ uvedl prezident jednání.

„Jen pokud mi Čína pomůže s novým způsobem, jak zbavit svět chavezie,“ odpověděl Jie.

„Mluvte,“ vyzval ho prezident.

„Předpokládám, že všichni, co tady sedíte, víte o tom, jak byla celá Šanghaj před lety naočkována. Jednalo se o velmi efektivní ale o to dražší způsob, kterak lidi před nebezpečnou archeou ochránit. V celočínském ba co více celosvětovém měřítku by takto lidi zachraňoval nešlo.

V posledních týdnech jsem však ve spolupráci s vědci z Jižní Koreje, Japonska, Taiwanu a Západu přišel na způsob, kterak chavezii plošně vymýtít a to jak levně, tak bez velké mediální pozornosti.“

„Jestliže se na tom podílel byť jen jeden Taiwanec, naši podporu určitě nečekejte,“ skočil Jiemu do řeči jeden z maršálů. „Není-liž pravda soudruhu prezidenta,“ dodal a upřel tázavý pohled na Si Tin-pchinga.

Si učinil krátké gesto, kterým naznačil, že se jednalo o velmi nevhodnou a hroupou poznámkou. Maršál to pochopil a uznal, že už na sněmu nemá co dělat. Omluvil se, zvedl se a opustil místnost. Jie mohl pokračovat.

„Po šanghajské revoluci zcela osaměly policejní superpočítáče dříve využívané k predikci podvratné činnosti a masové identifikaci lidí na základě jejich obličejů. Využil jsem je tedy k nalezení látky, která by zvládla zničit chavezii. Sezval jsem mikrobiology a datové vědce z celého svobodného světa a několik týdnů pro koordinování jejich výzkumu zanedbával své povinnosti ministra financí.

Stálo to za to. Vědci počítáči ukázali biologickou strukturu archeí, aby pak svěřili umělé inteligenci úkol najít z desetimiliónů známých chemických látek a mikroorganismů něco, co by se dalo využít v boji s chavezíí. Uspěli. Našli virus napadající dýchací cesty drobných hlodavců, který by s jistými modifikacemi mohl účinně likvidovat také chavezii.

Moc bych si přál, kdyby mi čínská vláda poskytla zázemí, díky němuž bych mohl tento virus patřičně modifikovat a zároveň vytvořit v tak velkém množství, že bychom jím mohli promořit světový oceán a tím se archeí jednou provždy zbavit.“

„Je dost těžké vám věřit, soudruhu Jie. Nemáte problém kdykoliv kohokoliv zradit,“ poškrábal se Si Tin-pching na bradě.

„Jsem hráč, nikoliv figurka. Tím se liším od vás všech, co tu sedíte a zcela se necháváte ovládat modlou vlastní moci. Jakožto hráč však nikdy nezradím své

odhodlání něco dokázat a zrovna nyní chci vymazat ze světa životu nebezpečnou hrozbou pro miliony lidí v Číně a miliardy po celém světě,“ odpověděl Jie pohotově.

„Nemáme problém vašemu přání vyhovět, pokud se ovšem postaráte o to, že do měsíce z tohoto světa zmizí jak Putin, tak Chun Čchenová,“ prohlásil Si.

„Kdyby to šlo i bez vraždění...“ začal Jie.

„Šlo, ale víte, jak by to bylo drahé? Pokud byste nepohodlné vůdce dopravoval do rukou čínských tajných služeb a ty je pak roky schovávaly v utajení, stálo by nás to miliardy jenů. Zato když to s oběma dvěma rychle a elegantně skoncujete, nestojí nás to nic a my můžeme ušetřené miliardy investovat do Vaší virové farmy. Rozhodněte se tedy, bud' můžete být vrahem s virovou farmou, nebo pouhým spoluúnoscem bez...“

„Budu ten vrah,“ skočil mu Jie do řeči.

„Výborně,“ zajásal komunistický prezident a jeho tvář se rozzařila úsměvem, jaký šlo jinak vidět pouze ve filmech s medvídkem Pů.

Když pak znova vycházeli na palubu, zopakoval ještě prezident v metaforách, na čem se s Jiem dohodl: „Takže vy nám položíte na oltář pár oslů a poté rozpálíme holocaust, jaký svět dosud neviděl a nikdy neuvidí.“

„Tak tak, neviditelný holocaust provedený biologickými zbraněmi,“ pousmál se Jie.

„Asi chápete, že jsem zaneprázdněný a nemohu s vámi řešit všechny detaily tohoto podniku. Toho se ujme můj kolega Yang Čao-chang, vojenský poradce ministra zdravotnictví,“ pokračoval prezident a ukázal na jednoho z maršálů.

„Už se nemohu dočkat, až oltář vzplane,“ ozval se důstojník a uklonil se Jiemu na pozdrav.

K spáchání ohavného činu mělo dojít během sněmu. Nikdo z účastníků přitom netušil, že všeobecná posvátná atmosféra může maskovat smrtelnou hrozbou.

Stalo se to, když byl experiment ukončen. Jiemu, Lydii a několika dalším rozumným ministrům se podařilo Chun přesvědčit, že tahle snaha k ničemu nepovede. Alespoň se tedy na závěr uspořádala velkolepá oslava, která měla přebít negativní pocit hostů z toho, že byli po čtyři dny zavření.

Právě během těchto velkolepých oslav začali politici odlétat. Vládní letouny Spojených států, Kanady, Velké Británie... to všechno se odlepovalo od startovacích letištních drah a mířilo zpátky domů. Řada přišla i na osobní tryskáč ruského prezidenta.

Zpočátku šlo vše stejně, jako když odlétali ostatní politici. Za nadšeného potlesku šanghajských davů a žárlivého pohledu Pinga se jeden z nejmocnějších lidí políbil s Chun a pak nastoupil. Letadlo vzletlo jako všechny před ním a podle očekávání vyrazilo podél pobřeží do Ruska.

Ke změně plánu došlo v blízkosti korejského poloostrova. Namísto toho, aby jej pilot oblétl, namířil si to přímo nad Severní Koreu. Právě v jejím vzdušném prostoru se doposud normální let změnil v delirické motání.

Putinovi ani jeho ochrance nejprve vůbec nedocházelo, co se děje, všichni byli pohrouženi do děkovných a prosebných modliteb. Že je něco špatně si všimli až

po té, co pilot opustil řídící kabину a „vyrazil na záchod“. Jeho skutečným cílem však byl malý prostor v těsné blízkosti toalet, ve kterém se nacházely akorát padáky a dveře. Pilot dveře otevřel, jeden padák si nasadil, zbytek vyhodil a pak sám, dokud se pod ním ještě nacházela Čína, vyskočil.

Značný pokles tlaku i teploty, který otevření dveří způsobilo, vytrhnul ruského prezidenta i jeho ochranku z nábožného pohroužení. Na záchranu už ovšem bylo pozdě.

Letadlo bylo v rukách Jieho lidmi přereprogramovaného autopilota a ochrance nezbylo než zavrtit dveře a modlit se ještě urputněji.

Hlídači severokorejského vzdušného prostoru se nestáčili divit. Krom toho, že se nad jejich pevninu dostal neznámý a nikým nehlášený objekt, choval se tento objekt také mimořádně divně.

První hodinu si jen tak poletoval a kreslil svou trasou na mapy letových dispečerů kříž, po té ovšem zamířil k Pchjongjangu. A právě do toho se severokorejským bezpečnostním složkám ozval kdosi, kdo se představil jako „vrchní velekněz svaté revoluce Vděčné země“ a vzkázal jim, ať přimějí národ k modlitbě, neboť již brzy nastane severokorejské 11. září. Jediné, co operátoři o dotyčném zjistili, bylo to, že opravdu volal z Šanghaje.

Nekontrolovaný letoun se blížil k hlavnímu městu a Severokorejci nehodlali nic riskovat, a tak tryskáč sestřelili. Nepřežil nikdo.

Jak jsem později zjistil, Jie se se zrádným pilotem setkal, srdečně (na své poměry) mu po gratuloval a z vlastních peněz mu zajistil novou identitu a pochopný zbytek života v luxusní karibské vile.

Stále byl ovšem ministrem financí Vděčné země a to s sebou obnášelo nutnost účastnit se vládního sněmu o katastrofě, kterou Putinova smrt pro Vděčnou zemi představovala.

Ona porada pro Jieho dopadla úspěšně, Chun i ostatní ministři při ní totiž odsouhlasili, že je nanejvýš vhodné posílit svou bezpečnost přivedením čínských geneticky vylepšených, mnohogenních vojáků.

Velké kontroverze však vyvolal Jieho návrh misi svěřit mimo jiné Gangovi a jeho jednotce, která měla sebe samu považovat za povstaleckou, a přitom sloužit vládě. Tak zodpovědný úkol tak nespolehlivé skupině? Jie však na jejím pověření trval a zdůvodňoval to tím, že nikdo jiný ono poslání nevezme tak vážně. Nakonec si svou prosadil ale jen s tou podmínkou, že bývalí zabijáci čínského režimu zůstanou pod kontrolou, respektive pod mým dohledem a že Jie bude situaci zpovzdálí sledovat a v případě jakýchkoliv problémů zasáhn. Lydi rada ministrů na cestu nepustila

Vyrazili jsme již další den. Na letišti jsem se krátce seznámil s pětatřiceti zarytými komunistickými lotry a pak vyrazil do státního letadla, které nás dopravilo až do Lusaky (Zambie byla dlouhodobě pročínskou zemí, a tak jsem vůbec nechápal, proč k nám byla od samého začátku vstřícná jako žádný jiný stát).

A právě tehdy došlo k průsvihu. Jeden z těch lotrů, Gang, se při nasedání do letadla ztratil.

Co se dalo dělat? Informovali jsme Chun, pak se vznesli a po příletu do zambijské metropole se ubytovali v předem domluveném hotýlku. Bylo mi divné, že tito údajní rebelové dobře vědí, že peníze i cíle jim dala Vděčná země. Podarilo se mi zjistit, že považují Jieho za svého spojence, který tahá Chun a ostatní ministry za nos. Ministr financí pro mě byl člověkem natolik neprůhledným, že jsem si nemohl být jist, zda náhodou nemají pravdu. I tak jsem byl ovšem rád, když jsem ho následující ráno potkal.

Naše letadlo opustilo Šanghaj brzy ráno a už večer došlo k další katastrofě.

Chun si večer po práci vyšla na střechu věznice, aby na samém okraji polekla k modlitbě. A právě tehdy se na ni vrhnul maskovaný útočník a svrhnul ji dolů.

V Tilanquiau nebyla žádná ochranka, kamerové systémy už během summitu zkola bovaly a nová šanghajská policie fungovala všelijak. Šance, že by se případ podařilo v dohledné době vyšetřit, byla minimální.

Jednalo se bezpochyby o nejtragičtější smrt roku a celý svět jí byl vyveden z míry. Vděčná země se propadla do truchlení, údajně bylo nesmírně těžké potkat člověka, který by neměl zarudlé oči a třesoucí se hlas a vůbec bych se nedivil, kdyby to byla pravda, sám jsem nejprve málem dostal infarkt a po té se pláčem takřka dehydratoval.

Na Chunino místo nastoupil Ping, který smrt své ženy považoval za nezvratný důkaz o nedostatečné bezpečnosti svého státu. Naše mise, která měla tento nedostatek odstranit, se stala státní prioritou.

A právě z tohoto důvodu za námi přiletěl Jie, Lydie a Gang (Jie tvrdil, že se prý akorát sekнул na záchodě, ale od svého nalezení byl pod bedlivým dohledem). Tak rád jsem své politické kolegy viděl, připomněli mi Chun a skutečnost, že Vděčná země dosud neumřela (Gangova přítomnost mě také potěšila, ovšem z jiného důvodu – měl jsem díky ní jistotu, že nedělá nějakou neplechu v naší vlasti)

V této sestavě jsme pak vyrazili na cestu.

Kapitola 25

Úplně ze začátku tajná mise připomínala výlet čínské smetánky po Africe. Já, Jie, Lydie, Gang a jeho druzí rudí hrdlořezi (povětšinou pocházeli z periferií a do Šanghaje se dostali teprve nedávno díky své neobvyklé krutosti a loajalitě k režimu), jsme putovali po Zambii a tvářili se jako docela obyčejní turisté.

Ač jsem se bál, že mě nebo Lydii prokomunističtí rebelové podřežou, jakmile se jim k tomu naskytne příležitost, nestalo se tak. Rozhodně vůči nám neprojevovali žádné sympatie, ale chovali se slušně.

A tak jsme docela pokojně navštívili Viktoriiny vodopády i národní parky Kafue a Dolní Zambezi.

Ve Vděčné zemi se mezitím nový král Ping rozhodl učinit všechna opatření, aby jeho stát přežil. Svolal druhý summit, který se ovšem nyní nesl ve zcela pragmatickém duchu.

Ping chtěl do Šanghaje umístit co nejvíce vojáků západních států. S Putinovou smrtí totiž v Rusku do prezidentského křesla usedl jeho neodlučný politický druh Medvěděv, který oznámil, že okamžitě zruší ultimátum chránící Vděčnou zemi.

Naštěstí tak neučinil. Ani ne hodinu po té, co ve státní televizi své rozhodnutí sdělil veřejnosti, demonstrovalo už na Rudém náměstí několik tisíc fanoušků mystického státu, povětšinou duchovních. Zároveň Medvěděvovi okamžitě zavolal papež, kanadský premiér Trudeau, či jeho australský protějšek Morrison. Všichni tito vůdci se přimlouvali za to, aby Medvěděv zrušení ultimátu o měsíc odložil a umožnil tak Vděčné zemi, aby si našla jinou ochranu. Medvěděv jejich přání vyhověl.

Oněch třicet dní Ping ani nikdo z jeho vlády neměl stání (snad s výjimkou nás, kteří jsme si užívali v Africe), jejich výkon tomu bohudík odpovídal.

Již po dvou týdnech seděl nový král u kulatého stolu s Trumpem, Macronem, Johnsonem a několika dalšími, kteří ho už nezajímali. Právě tito tři politici mu totiž slíbili, že do Šanghaje pošlou své vojáky a že pokud Čína na město zaútočí, budou to považovat za útok proti sobě samým.

Jak bylo slíbeno, tak se také stalo. Do několika málo dní se obyvatele města, jehož životní úroveň se za těch pár týdnů od svého založení propadla hluboko

pod úroveň latinskoamerických velkoměst, při každé cestě do práce a nákup potkávali s americkými, francouzskými a britskými vojáky.

Aspoň v četnosti interakcí s vojáky jsme na tom my, doposud více turisté než politici, nebyli pozadu.

Onoho dne jsme vstali, nasnídali se, vyšli z hotelu a stejně jako každý jiný den nastoupili do půjčených aut. Tentokrát jsme ovšem nesměřovali do národního parku, nýbrž do bývalého měděného dolu.

Když jsme po betonové cestě přijeli až k bráně zasazené do vysokého plotu s ostnatými dráty, který celý důl obklooval, vyšel nám naproti asi čtyřiadvacetiletý černoch neobyčejně mohutné a svalnaté postavy.

„Nebyla nám hlášena žádná návštěva!“ prohlásil stroze.

„Jen se na mě podívej, chlape, máš pocit, že člověk mého postavení potřebuje svou návštěvu hlásit?“ otázal se ho Jie, který vystoupil z auta oblečený do mistrného plagiátu generálské uniformy.

„Kdykoliv dochází ke změně vrchního velení Čínské lidové osvobozenecí armády, jsme o tom informováni a musíme se naučit, jak který důstojník vypadá,“ nedal se vrátný.

„Došlo k nečekaným a tragickým událostem. Generální štáb byl záhadně otráven, pravděpodobně agenty Vděčné země, jsem ve své funkci teprve čerstvě. Jen se podívejte,“ lhal Jie dál a podal mu tablet, na kterém byla otevřena falešná napodobenina několika čínských mediálních stránek.

„Z našeho pohledu se stalo jen to, o čem jsme informováni pomocí našeho informačního systému, a ten, pokud vím, zatím žádnou změnu nehlásil,“ na ta slova vytáhl mobil a něco si v něm otevřel.

„Ne, žádnou mimořádnou událost tu nevidím...“ škrábal se vrátný na hlavě.

„To není možné!“ zvolal Jie a vytrhnul mobil vrátnému z ruky.

„Opravdu nic! Jak se mohl takhle kousnout? Nicméně zcela chápu, že nám nemůžete důvěrovat. Pokusím se chybu systému napravit a vrátím se teprve, až se to podaří,“ prohlásil rádoby zkłamaně, načež nasednul do auta a vyrazil zpátky.

Ještě než jsme vyjeli z pralesa, předjelo Jieho Gangovo auto, které se následně otočilo o devadesát stupňů a zatarasilo tak cestu.

Jie se očividně pokusil vlastní vůz zabrzdit a zabránit srážce, ale měl smůlu. Naboural do kufru Gangem řízeného auta. Tehdy se však ještě nikomu nic nestalo.

O deset sekund později to bylo horší. Gang přiběhl k Jiemu, vytáhl ho z auta a popadl za krk. „Ty neschopný idiote! Všechno jsi zkazil!“ vrčel, vztekle exministrem financí lomcoval a táhl ho kam s do lesa.

Třásl Jiem tak silně, že mu shodil brýle, které pak vzápětí rozslápl. Jakmile si toho Jie všiml, dostal vztek. Vzepřel se a poprvé i naposled vrazil Gangovi pěst do tváře, načež ho ještě vší silou kopnul. Bývalého dozorce údery sice nepoložily, ale zato překvapily dost na to, aby ho s Lydií stihl chytnout ještě než se na Jieho vrhnul podruhé.

„Víš, kdo je tu idiot? Já rozhodně ne. Ty jsi idiot, Gangu. Ty brýle, které jsi rozslápl byly chytré a na filmoval jsem jimi podobu systému zprostředkovávajícího komunikaci Číny a mnohogenních jednotek. Kdybys mi je umožnil připojit na internet, odeslaly by video týmu hackerů, kteří by podle něj zjistili, o který čínský informační systém se jedná a po té by ho nabourali.

Ale tvá totální neschopnost to všechno zhatila. Místo videa jim budu muset systém popsat slovně a neviděl jsem dost na to, aby byl můj popis kvalitní.“

Gang neuměl přiznat chybu, a tak se nepřestával vzpouzet. Lydie mu tedy levačkou vytáhla zpoza pasu pistoli a zklidnila ho ťuknutím do hlavy. To neměla dělat. Ještě než se Gang sesul, vrhli se na nás jeho druži rebelové, zkroutili nám ruce za zády a odvlekli nás do svých aut.

Odted' jsme byli jejich zajatci. Chvíle, ve které se chystali přebrat kontrolu, právě nadešla a my byli odsouzeni k smrti. Jie na tom byl jinak. Nejen, že se k nám úplně přestal hlásit, ale dokonce pravil i něco ve stylu: „Ty rozbité brýle nakonec zas až tak nevadí, když už jsou Dong s Lydií uklizení, můžeme mnohogenním vojákům říct pravdu“.

Jakmile jsme se vrátili do hotelu, zavřeli nás ti hrdlořezi do pokoje a zamkli zvenčí dveře. Asi hodinu jsme tam seděli v tichu a strachu, když jsme z vedlejšího pokoje zaslechli Jieho hlas. Nejspíše telefonoval, každopádně nemluvil ani čínský ani anglicky, nýbrž jakýmsi zambijským jazykem (jenž mu ušislyšně příliš nešel).

„Jsem přesvědčena, že to není až takový lotr,“ pronesla náhle Lydie. „Popisuje onen informační systém a snaží se o to místním jazykem, aby mu naši vězničtí nerozuměli.“

„Kdo jsou ti mnohogenní?“ otázal jsem se jí. „Prý tě zatkli, jelikož jsi o nich něco zjistila.“

„Ano. Věděla jsem, že Čína měla v Zambii měděný důl. Začátkem devadesátých let se v něm krátce vzbouřili dělníci a přebrali nad ním kontrolu, ale Číňané jej brzy získali zpátky. Následně v něm ještě rok tězili, ale pak s tím přestali. Nikdy se však dolu nezabavili, ba co víc, vykazované náklady určené na těžbu ještě vzrostly, to mi připadalo zvláštní, a tak jsem se vypravila do Zambie, abych té záhadě přišla na kloub.

Zjistila jsem, že důl začal sloužit armádně-vědeckým účelům. V roce 1995, tedy mnohem dřív, než se lidstvo naučilo rychle a levně přečíst vlastní DNA, se tu dělaly genetické pokusy.

Číňané si od zambijské vlády kupili právo unést deset tisíc těhotných zambijských žen (krom toho, že vláda za toto svolení dostala spoustu peněz, odpustili jí Číňané, že na svém území nechává podnikat jednoho extrémně protičínského byznysmena) a úplně naslepo nacpat do genetické informace jejich dětí DNA zcela jiných tvorů.

Tímto způsobem vzniklo mnoho příšerných a životaneschopných mutantů, pář výjimek však pokus přežilo a mnozí měli velmi unikátní schopnosti, ať už se jednalo o obrovskou sílu či schopnost regenerace. Mimořádně zajímavým se stalo jedno dítě, jehož genetická informace obsahovala hned několik scénářů vývoje.

Dokud vyrostal v teplu a vlhku byl poslušný jako pejsek, když se však dostal do Číny, úplně se změnil a stala se z něj vlivem výrazně zvýšené produkce testosteron agresivní a ctižádostivá bestie podobná samci v říji. Tento jev Číňany

velmi zaujal, a tak ke změně hormonové produkce (která sama o sobě nijak zvlášť žádoucí nebyla, ale asi nevěděli, jak se jí zbavit) přidali také změnu zbarvení kůže a metabolismu.

Právě tyto úspěšné mutace Číňané mnohokrát zopakovali. Přesvědčili tisíce afrických rodičů, že dají jejich dětem úžasnou budoucnost a následně geneticky upravili jejich ještě nenarozené děti, po tom co se vylepšení afričanů narodili, vzali si je k sobě a vychovali je právě v tomto dole, kde z nich vycvičili izolovanou a elitní armádu. Mezi lety 2020 a 2030 by měl být její výcvik dokončen.

Moc jsem si přála vidět důl a ty upravené vojáky naživo. A splnilo se mi to takhle. Nicméně na stopu mě přivedl právě Jie, který tehdy ještě nepracoval pro Čínu. Tuším, že mohl jednat ve službách zambijského miliardáře Cu-quiána, který kdysi onen měděný důl spravoval, ale nemám pro to důkazy. Každopádně to považuji za další z důkazů toho, že Jie není spojencem Číny“ posteskla si Lydie.

Již následující den nás pročínští hrdlořezi vyvedli ven. Znovu jsme usedli do aut a vyrazili do dolu. I nyní nám vyšel naproti vrátný, za naší stranu s ním ovšem vyjednával Gang.

„Včera jsme vám lhali, ale odpusťte nám to, byli jsme pod dozorem ministrských sviní Vděčné země. Nyní tyto svině čekají na zabijačku a my můžeme začít mluvit pravdu,“ na ta slova rychle vrátnému nastínil plán, který si dříve domluvil s Jiem, totiž připlout do Číny, zde nejprve vyrabovat pár bezvýznamných čínských obcí a následně se vrhnout na Šanghaj. Účelem akce bylo zničit Vděčnou zemi a zároveň nevypadat jako čínská jednotka.

Tento návrh vzal vrátný dost vážně na to, aby zavolal svého nadřízeného. Když dotyčný přišel, nechal si Gangem celý příběh dovyprávět ještě jednou, a pak prohlásil, že pro takovou akci bude nejprve potřebovat souhlas.

Jako včera jeho podřízený i on vytáhl smartphone a přihlásil se do informačního systému. Ale ouha! Informační systém byl zasekaný a vůbec nefungoval. Jak to velitel zřel, vyhlásil zvláštní stav, který obnášel i to, že se naši delegace ujali tří chlapců a čtyří dívky, kteří nám jasně dali najevo, že dokud se věci nevrátí do normálu, nesmíme odjet. Každý z těch lidí měřil více než dva metry a sílu měl nejspíše srovnatelnou s medvědem. Navzdory takřka nouzové situaci byli naši noví vězni velmi slušní, ohleduplní a snažili se v rámci možností vyjít vstříc všem našim prosbám o stín, vodu a heslo na wifi (v Gangovi toto chování budilo velkou nedůvěru, slyšel jsem, jak ho komentoval slovy „Jak mají tyhle slečinky masakovat šanghajské děti je mi tedy záhadou.“).

Zvláštní stav trval do večera. Jednotka jím byla zcela paralyzována, doposud se spoléhala výhradně na informační systém, který právě vypadl, aspoň tedy zaujala bojové postavení pro případ, že by sabotáž byla následována přímým útokem.

Večer si však všichni až na Ganga a jeho party oddechli, systém se zase nahodil a oznamil jednotce, že se Jie stal novým armádním generálem. Celý tábor nyní čekal na jeho rozkazy, toto čekání však bylo velmi krátké.

„Jste lidé mladí, silní, chytří a krásní, myslím, že bylo zločinem vás za-

tahovat do válek. Ode dneška jste svobodní, ale jelikož jste svobodu ještě nikdy nezažili, nechte mě, abych vás ji naučil,“ těmito slovy analytik šokoval všechny přítomné.

Gang se na Jieho už zase pokusil vrhnout, ale jen co se rozběhl, přišel o nohy. Mnohogenní vojáci mu je ustrelili. Já a Lydie jsme se na sebe akorát podívali s otevřenou pusou.

V následujících dnech se demobilizovaní mutanti přesunuli na opačný konec pralesa a dostali za úkol si postavit nové bydlení. Zároveň měli zakázáno se na cokoliv ptát svého generála a používat informační systém (to především). Jie v nové osadě nechal zřídit hernu a kino, obojí mělo vojákům pomoci objevit věci, jimž běžní lidé tráví.

Gangův gang byl držen na jednom místě a ostražitě hlídán. Já a Lydie jsme se mohli svobodně pohybovat, i nás ale Jie nechal sledovat.

Byl jsem z exministra financí totálně zmatený. Očividně mu nešlo ani o existenci ani o zánik Vděčné země, hrál svou hru, jíž nikdo jiný nechápal. Další, co mi vrtalo hlavou, byly nákladáky, které do nové osady občas přivezly léky, jídlo, nebo textil a neměly na sobě ani logo nějaké neziskové organizace ani státní vlajku. Kdo je posílal? Jak ho k tomu Jie přemluvil? To jsem naprosto netušil.

Jie si dával dobrý pozor, aby se se mnou nepotkával, a tak jsem se rozhodl začít s pátráním u Ganga. Tento chlap svět vždy viděl tak černobíle, a tak jednoduše, že by sotva mohl mít důvod něco zamlčovat, zvláště po té, co byl kvůli Jiemu zmrzačen.

„Prohnaný hajzlík je to. Ale co jiného se dá od úředníka čekat,“ prohlásil Gang bez přemýšlení, když jsem se ho na Jieho motivy zeptal „chce si prostě splhnout u těch nahoře a ostatní lidi jsou mu úplně ukradení.“

S druhou částí jsem se ztotožňoval, překvapovalo mě však, že by obyčejný kariérnický šmejd tolíkrát pomohl revoluci. „Proč ovšem neodvedl mnohogenní vojáky do boje proti Šanghaji?“

„Čína o to nestála. Byli by tak odhaleni a už by je nemohla použít jindy. Vždyť to ani nemá zapotřebí. Západní vojáci Šanghaj chrání jen před vojenským útokem, nikoliv však před ukončením dodávek vody a elektřiny. Jakmile ultimátum skončí, celé město zhasne a je jen otázkou času, kdy se samo odevzdá zpátky do čínských rukou. Byl jsem hlupák, když jsem se tím hadem nechal obalamutit a na tuto misi vyrazil a ještě větší, když jsem se ho pokusil napadnout a dal mu tak důvod, proč mi odopřít všechny zásluhy na celé misi. A že jich bylo! Vždyť jsem zabil Chun!“

Nejprve jsem jen šokovaně mlčel. Vážně by to Jie udělal? Vážně by zhatil revoluci, jíž i on sám pracně budoval? Čím déle jsem však nad touto otázkou přemýšlel, tím víc jsem si uvědomoval, že Jie nikdy ani nepůsobil jako člověk, který by ctil nějaké zásady a uznával, že jsou mantinely, které se nemají překračovat. A vzhledem k tomu, že Gang byl zničený a neměl důvod mi lhát, musel být ministr financí netvor, jehož v Božím království čekalo dlouhé soužení nemožností komukoliv výrazněji škodit.

„Díky Gangu, pokud máš pravdu...“ začal jsem náš hovor zakončovat.

„Žádné pokud. Já ji mám a vím to,“ skočil mi bývalý dozorce do řeči.

„V tom případě je nyní Jie nepřítelem nás obou. Co říkáš na to, že bych ho vyhledal a udělal vše proto, aby ztratil veškerou důvěru, které se doposud ze strany čínských komunistů těšil?“ navrhnul jsem mu.

„Ten cíl schvaluji a sám udělám proti Jiemu vše, co bude v mých silách,“ zavrčel Gang. A bylo to. Měl jsem sice zlého a beznohého, ale přeci jen nějakého spojence.

Zprvu, jsem chtěl přijít za Jiem a promluvit mu do duše (tentokrát jsem byl odhodlán ho pro splnění tohoto cíle klidně probudit uprostřed noci) Přelétavý analytik ovšem kamси odjel a nebyl k zastižení. Správcům tábora (bývalým důstojníkům) prý řekl akorát to, že odjíždí na delší dobu. Přítomnost, nepřítomnost, já nehodlal nechat své otázky nezodpovězené. Ještě, že jsem měl Ganga.

Kapitola 26

„Víš, co je to zmrzlina?“

„Ne.“

„Sladká pochoutka, která nejen že většinou výtečně chutná, nýbrž také chladí.“

„To může být zajímavé.“

„To si piš. Stejně jako sociální sítě, metro, knihkupectví, eskalátory, mra-kodrapy, autonomní auta a další věci, které zatím vůbec neznáš.“

„Proč mi to říkáš?“

„Protože ti chci dát šanci se s tím vším setkat. Jie tě sice pověřil, abys mě hlídal, ale zároveň ti dal svobodu. Víš, co to znamená? Že mě můžeš doprovodit do velkého světa.“

Na ta slovu pevný stisk ruky mého strážníka povolil a já se mohl v rámci možností pohodlně uvelebit v korbě jednoho z nákladáků, které do vesničky každé tři dny přivážely jídlo, pití, toaletní papír a další užitečné věci.

Vlezl jsem doní (po domluvě s řidičem) očekávaje, že mě odvezete pryč z mno-hogenní osady buď přímo za Jiemi nebo někým, kdo bude chápate, co exministr fi-nancí dělá. S sebou jsem si vzal jen Gangův policejní průkaz. Předpokládal jsem, že pokud bych před sebou měl cestu do Číny (což by mě vůbec nepřekvapilo) mohl by mi přijít vhod (pokud bych si tedy nechal narůst porádné vousy a nebylo poznat, že mé tváře vypadají jinak než ty Gangovy).

Sotva jsem nasednul, vrhnul se na mě voják pověřený mým dozorem a chyt-nul mě za nohu. Naštěstí stačila výše popsaná konverzace a zase jsem byl volný.

Mohutný a silný černoch se posadil vedle mě. „Měl bych si ověřit, že to co dělám je správné,“ prohlásil nervózně.

„Já pojedu za Jiemi, takže se ho budeš moct zeptat,“ odpověděl jsem mu a pak se auto rozjelo. Cestu jsem strávil vyptáváním na Wobucikovo (tak jsem si svého druhá až doposud nazývaného výhradně jako 1004R99 pojmenoval) dětství a dospívání ve vojenské základně.

Už jen sama skutečnost, že jsem byl první, který mu říkal jménem a nikoliv výrobním číslem, svědčila o tom, že daň za vylepšené geny byla opravdu vysoká.

Můj spolucestující si nikdy nehrál, nikdy nikomu neřekl „ne“, nikdy v reálném životě nepoznal vztah muže a ženy... pedagogická katastrofa.

Ještě než jsem se dostal k jeho životním plánům (ač se těžko dalo očekávat, že by nějaké měl), auto zastavilo a my museli vystoupit.

Ocitli jsme se uprostřed města, a kam jsme se otočili, tam se tyčily nějaké mrakodrapy. Ulice byly plné lidí všech barev pleti. Řidič vylezl také, zamknul vůz a odešel na oběd do McDonaldu.

Wobuciko byl z toho všeho naprosto zmatený a jelikož ho nikdy nikdo nevedl byť k sebemenší asertivitě, jen se rozhlížel kolem sebe. I já se cítil trochu bezradně, doufal jsem, že mě nákladáky dovezou do jednoho odlehlého komplexu nějaké tajné služby, ale tohle mě překvapilo.

Zkusil jsem tedy štěstí ve skladišti, které se nacházelo přímo u parkoviště. Kousek jsem popošel, našel oficiální vchod a za chvíli už byl vyhazován vrátným. Nebráníl jsem se., „Opravdu nechci dělat potíže, ale komu tahle budova patří?“ zeptal jsem se ho akorát.

„Otci celého tohoto města. Muží, bez jehož peněz by tu nestála jediná budova,“

„Jieho?“

„Jakého Jieho?“

„Tak koho?“ na konci onoho rozhovoru jsem získal adresu vily, ve které měl onen dobrodinec bydlet. Okamžitě jsem tam vyrazil, Wobuciko mi byl v patách.

Celé město se rozprostíralo okolo již vytěženého smaragdového dolu, v jehož bezprostřední blízkosti se nikdo z bezpečnostních důvodů neodvážil stavět domy, a tak se zde nacházela úzká elipsa divočiny. Vila legendárního miliardáře se nacházela hned vedle tohoto pruhu, a když jsem si na svém mobilu prohlédl mapy, usoudil jsem, že nejkratší cesta od skladiště k vile povede právě přes houštinu.

„Ruce vzhůru!“ ozvalo se nám za zády, když nás od cíle dělilo posledních tři sta metrů.

Poslechl jsem a Wobuciko taky. Z kroví vylezli dva agenti, muž a žena. Již brzy se ukázalo, že jsou to Rusové.

„Co tu děláte?“ otázali se nás.

Pravdivě jsem jim odpověděl.

„Bránit vám v tom nejspíš nebudeme. Záleží, co nám řeknete. Chceme znát všechny informace, které se týkají osob nějak spřízněných s Jiem...“

„Právě na toho se jdu zeptat!“ zvolal jsem. „Tenhle filantrop totiž zásobuje vesničku demobilizovaných vojáků, kterou Jie založil.“

„Řekněte nám vše, co o ní víte. Jinak vás nepustíme dál,“ Rusové na to.

Vyhověl jsem jim, ale bohužel to nijak nepomohlo. „Takže vrchní představitel Vděčné země? Nezlobte se, ale to vás opravdu nemůžeme pustit dál.“ Na to slova vytáhli želízka a provazy, aby nás spoutali.

„Ne abyste kladli odpor, jsme ozbro...“ ani výstrahu nestihli doříct a Wobuciko už oběma sevřel hrudlu, zvedl je do vzduchu (každého jednou rukou) a pak s nimi trískal o sebe, dokud nepustili zbraně. Chvíli trvalo, než pochopili, co se od nich očekává, a tak ze začátku dokonce párkrtá vystřelili, jejich rány však až na jednu výjimku skončily v okolních stromech. Ona výjimka však zasáhla Wobucika do boku.

„Co s nimi mám dělat?“ otázel se mě můj spolucestovatel, když byl s pacifikací hotov.

„Zatím nic, raději nějak nalož se svým zraněním,“ požádal jsem ho.

Wobuciko tedy položil Rusy na zem, sednul si na ně a pak si vyhrnul triko. Užasl jsem. Jeho bok nebyl tvořen normálním masem, nýbrž pásem tlusté a zrohovatélé pokožky. Očividně měl ochranou funkci a plnil ji dobře. Kulka díky němu nezasáhla žádné orgány a Wobuciko si ji do minuty zcela bezbolestně vytáhl pinzetou.

Jen co byla kulka venku, přišel čas věnovat se Rusům úpícím pod jeho možutným tělem.

„Chápu, že se vám naše jednání s vámi nelíbilo, ale prosím nemstěte se, dělali jsme to pro světový mír,“ začala nás prosit přimáčknutá agentka.

„Jak náš zájem o Jieho ohrožoval světový mír?“

„Návštěva ho ohrozit nemusela, ale Vděčná země možná a Jie bezpochyby ano. Jako její představitelé byste o tom mohli něco vědět. A proto jsme vás chtěli vyzpovídat.“

„Nenapadá mě nic, čím by má nová vlast, mohla být nebezpečná.“

„Už je to nějaký čas, co s námi váš ministr financí, tehdy vládní zmocněnec pro budování Systému sociálního kreditu, komunikoval ohledně zapojení Rusů do tohoto projektu. Právě od tohoto jednání ho sledujeme a víme, že se několik dní před tragickou smrtí Vladimíra Putina setkal s pilotem, který jej tehdy zradil, a že se toto setkání zopakovalo tak brzy po atentátu, jak jen to bylo možné. Značně ho tedy podezíráváme, že měl v celé události prsty. A možná nejen on, nýbrž celá vláda Vděčné země. A pak je tu ještě jedno video zachycené špiónažním dronem.“

„Jaké?“

„Jie se v něm s prezidentem Si Čing-pchingem domlouvá na tom, že když položí dva osly na oltář, dostane prostředky k tomu, aby za pomocí biologických zbraní provedl holocaust.“

Vykulil jsem oči, tohle pro mě byla naprostá novinka. „Proč by Vděčná země usilovala o nějaký holocaust? Zvláště pak holocaust za cenu Putinova života? Vždyť nás chránil, neměli jsme důvod jej likvidovat,“ podivil jsem se.

„Upřímně, vůbec nevíme, o co vám v té Vděčné zemi jde. Minimálně ministr Jie, který má na Vděčnou zemi pomalu určující vliv, se zdá být hráčem své vlastní hry...“ vysvětlila Ruska.

„A vy si myslíte, že o tom ten miliardář ví něco více?“ otázał jsem se jich.

„Dost možná. Je nám známo, že se těsně před řeckou revolucí setkal s Jiem.“

Tím bylo rozhodnuto. Řekl jsem Wobucikovi, aby Rusy přivázal ke stromu a sám vyrazil kupředu směrem k vile.

Ještě než jsem tam dorazil, můj souputník mě dohnal. V podpaždí si nesl Lydii. „Přišla sem asi o dvě hodiny dřív než my. Neměla ovšem ochranku, takže ji chytli, svázali a schovali. Slyšel jsem, jak se sto metrů od nás převaluje v křoví, tak jsem ji osvobodil,“ dodal na vysvětlenu.

Rozhodně jsem mu jeho rozhodnutí nezazlíval, akorát mě zajímal příběh, který Lydiino chycení předcházel. Odpověděla mi, ještě než jsme zazvonili na

miliardářskou vilu.

Jieho prý sledovala ve dne v noci. Ocitla se uprostřed dějin a to navíc dějin nesmírně dramatických a tedy i na vrcholu své novinářské kariéry. Nehodlala si tedy nechat ujít byť jen jediný čin jednoho z hlavních aktérů. Došla až tak daleko, že do Jieho chatky instalovala odposlouchávací zařízení (vzala si ho s sebou do Afriky, aby mohla odposlouchávat hovory přívrženců komunismu), když mu tedy ve tři ráno zazvonil budík, vzbudila se i ona a stihla vyběhnout dostatečně včas, aby viděla, kterak ten hadiplž autem odjíždí kamsi pryč.

Rychle se oblékla a vylezla ven. Věděla, že celý areál je přes noc hlídáný (a to právě proto, aby neutekla). Několik strážných, kteří po vesničce patrolovali, se navíc mohli pyšnit výborným sluchem, zrakem i čichem. A právě jejich skvělý čich novinářku zachránil.

Jen co opustila svou chatku, zamířila do přístřeší, ve které klimala její denní hlídač. Rychle si sundala své šaty a místo nich si nasadila jeho kalhoty, boty a triko. Na rozloučenou pak na jeho práh vylila polovinu jedné ze svých voňavek.

A pak vyrazila. Dávala si velký pozor, aby ji žádný hlídač neviděl. Zato ovšem důkladně dbala na to, aby byla slyšet. Hlídky o ní samozřejmě věděly, vůbec však netušily, že je to ona. Její kroky zněly jako ty jejich, její oblečení už na dálku čpělo nikterak podezřelým zápachem mnohogenních a naopak její vlastní pach vycházel z jedné z chatek. Nikoho tak ani nenapadlo, že by za ní přišel a prohlédl si ji.

Lydie takto opustila tábor a dostala se na betonovou cestu, po které vyrazila směrem z pralesa. Když se rozednělo, uslyšela již z dálky hučení motorů. Přišel čas na taxík. Sáhla tedy do kapsy, vytáhla poloprázdnou voňavku a vypila, co v ní zbývalo.

Okamžitě se jí udělalo velmi zle. Vypjala však všechnu svou vůli a nedovolila si zvracet. Její záchrana nyní byla v rukách lékaře.

Když kolem začali projíždět první řidiči, všimli si, jak leží u cesty a prosebně mává. Když jí konečně jeden zastavil a ptal se, co se děje, řekla mu pravdu. „Přiotrávila jsem se a potřebuji vypumpovat žaludek.“

Řidiči se to zdálo zvláštní, ale její přání vyslyšel. Naložil ji, otočil se a ještě než se Slunce přehouplo přes nadhlavník, vycházela Lydie z nemocnice v Isimangalisu. Okamžitě zamířila do parku, kde ji ovšem chytli a svázali Rusové.

Díky Wobucikovi jsme však nyní mohli úspěšně zazvonit na dveře vily a oba čekat na majitele domu. Naštěstí toto čekání nebylo dlouhé, již po chvíli se dveře samy otevřely a my mohli vejít.

Uvítal nás docela obyčejně vyhlížející Číňan. Když jsme se ho zeptali, zda něco tuší o vztahu mezi Jiem a Putinem, odpověděl, že nevím o ničem zvláštním, ale že měli určitě podobnou duši.

„Čím?“ otázala se ihned Lydie.

„Smrtelně nebezpečným šílenstvím,“ odpověděl miliardář s lehkým smutným úsměvem.

„Jak to myslíte?“

„Oběma je přirozené usilovat o vlastní zánik, což velmi cením.“

Víc už nám neřekl, snažili jsme se z něj dostat víc, ale odpovídal jen ve velmi podobně znějících hádankách. Jistě, mohli jsme se více snažit, ale nebyl

čas. Okamžitě jsme vyrazili na letiště do Livingstonu, abychom chytli první let do Vděčné země.

Kapitola 27

Do Vděčné země jsme přiletěli až o dva dny později. Vše potřebné jsme ovšem zjistili už dříve telefonicky.

Král Ping neměl ponětí ani o tom, že jeho ministr financí nejspíš způsobil smrt jeho ženy ani o tom, kde se zrovna nachází.

V Africe se prý s Pingem přes Skype domluvil, že většinu vojáků demobilizuje a naučí je normálnímu životu a že proti Číně zakročí pouze několik málo, kteří byli vycvičení jakožto elitní přepadové komando.

S těmi měl prý v plánu dočasně vyřadit z provozu vodní elektrárnu Tři soutěsky, a to aniž by byl při popřípadě po tomto činu chycen. Pinga přesvědčil, že jako demonstrace síly to postačí.

Vědět tolik, kolik věděl Ping, když s Jiem komunikoval, také bych podobné iniciativě přitakal. Bylo bezpochyby správné dát mnohogenní jednotce svobodu. Pokud ovšem Jie Vděčné zemi zabil duchovní i politickou matku a hlavního zahraničního patrona, nedalo se již dobro vidět za žádným z jeho počinů. Však také slibované komando do Šanghaje nikdy nedorazilo a ministr financí s Pingem úplně přestal komunikovat.

Když jsem Pingovi pověděl, co jsem se dozvěděl od Rusů a od Ganga, byl zděšen a zprvu nechtěl tomu, že zkázu království způsobil jeho vlastní ministr financí, ani věřit. Informace z různých zdrojů však do sebe zapadaly až příliš dobře a přijatelná alternativa se nenabízela.

„Vděčná země vznikla, aby byla dobrou duší planety Země. Pokud je někde na světě skupina lidí ohrozená druhým ‚holocaustem‘, musíme jí jakožto stát za každou cenu pomoci,“ rozhodl se Ping a stejnými slovy již o pár dní později zahájil jednání s několika datovými vědci a inženýry Googlu.

Tyto chytré hlavy si následně sedly k bývalým policejním superpočítacům a s jejich pomocí provedli důkladnou analýzu satelitních snímků Číny, jejímž účelem bylo vytipování míst, na kterých by byl mohl v posledních měsících začít vývoj popřípadě svoz biologických zbraní.

Lokací, které mohly být tomuto účelu zasvěceny, našli hned několik, jako nejpravděpodobnější z nich však byl vyhodnocen přísně střežený objekt, který v posledním měsíci vyrostl, snad čirou náhodou, poblíž Tří soutěsek. Můj život byl poslední dobou natolik nabyt dobrodružstvím, že jsem se cítil být, zvláště v doprovodu Lydie a Wobucika, na sabotážní misi tím pravým.

Nelegální pouť Čínou byla pochopitelně o mnoho drsnější než pohodová túra Zambií. První komplikace nás potkaly již ve Vděčné zemi. Jelikož čínská armáda celý městský stát obklíčila a kontrolovala všechny, kteří z něj vyjízděli, nepřicházelo v úvahu, abychom svou cestu začali na souši.

Pod rouškou tmy jsme tedy nasedli na narychlo a draze koupenou jachtu a vypluli. Námořní blokáda Šanghaje byla Číňanům zakázána Putinem, jehož ochranná opatření ještě posledních několik dní trvala, a tak nám v cestě nikdo nepřekážel.

Již příští poledne jsme loď velmi nepořádně zakotvili v Ning-po, ze kterého jsme pak rychle utekli do blízkých lesů. Již od prvního dne cesty nám byla v patách policie a my přitom potřebovali ke Třem soutěskám dorazit tak rychle!

Ani v „divočině“ jsme se nezdržovali příliš dlouho, naším cílem bylo využít co nejdříve nějaký rychlovlak, který by nás dostal z nedalekého Hangzhou do Wu-chanu, odkud by nám k vodní elektrárně zbývalo jen pět set kilometrů.

Jaká to ovšem smůla, že na nás téměř jistě už v Hangzhou čekala speciální, co do výzbroje a výcviku spíše vojenská než policejní jednotka. Velmi, jednou dokonce celý bdělý den vkuse, jsem se modlil, aby policisté přeci jen selhali. Prosba byla vyslyšena, Lydie začala přemýšlet.

„Jak moc místní policisté spoléhají na kamery a digitální rozpoznávání obličeju?“ zeptala se mě jednou večer.

„Absolutně, a bohužel jim to vychází. Kamery rozpoznají kohokoliv,“ odpověděl jsem jí nešťastně. Jenom se zasmála a o dva dny později jsem již zjistil proč.

Konečně jsme přišli až k městečku Hangzhou, ale ještě než jsme se vnořili do jeho rušných ulic, nasadili jsme si roušky, sluneční brýle a pečlivě si zakryli vlasy. Kamery nás tedy nerozpoznaly a co lepšího, ani jsme jim nepřišli podezřelí. Lidí s rouškami a brýlemi je plná Asie.

Tak jsme se ulicemi, které až podezřele často hlídaly těžce ozbrojený policista (naštětí Čína neměla sebemensí důvod předpokládat, že bychom do tohoto města vyrazili spíš než do jakéhokoliv jiného a policejní ostrahu tedy posílila jen mírně), dostali až ke stanici rychlovlaku.

Průchod městem byl proti tomu, co nás čekalo nyní, hračka. Aby se člověk dostal na čínský vlak, musel se podrobit kontrole srovnatelné s kontrolami letištěními. Projít tím vším s rouškou a slunečními brýlemi nepřicházelo v úvahu. Svou identitu jsme však bohužel také přiznat nemohli. Já a Lydie jsme byli na seznamu vězňů a Wobucika by nejspíš rozpoznávací programy nijak neidentifikovaly. Zkrátka průsvih by provázela každého z nás. Jediné štěstí bylo, že jsme si to uvědomili už předem a ani bezpečnostní opatření nepokoušeli.

Namísto toho, jsme opustili nádraží, sedli si na lavičku a přemýšleli.

„Není to žádná pevnost. Kdybyste chtěli, klidně vás přes turnikety přendám a sám je přeskocím. Rozstřílet ochranku bude hračka,“ nabídl se nám Wobuciko.

„V žádném případě. Jestli tohle dobrodružství někdo smí nepřežít, pak jsem to já, ale nikoho jiného při něm zemřít nenechám,“ reagoval jsem okamžitě.

„Ale ta Wobucikova myšlenka nebyla špatná, akorát to chce zajistit, že si alternativní cesty nikdo nevšimne,“ podpořila Lydie vojáka a svá slova doplnila zamílovaným pohledem.

„Taky bychom mohli ke Třem soutěskám doletět, akorát nám musí narůst křídla,“ reagoval jsem na její návrh podrážděně.

„Co by ne. Ale myslím, že uvrhnout nádraží do totálního chaosu, ve kterém snadno přeletezeme turniket, bude snadnější,“ usmála se Lydie mé mrzutosti. Zbytek dne jsme strávili kupováním věcí, které nám měly v šíření chaosu pomoci.

Večer, když se setmělo, jsme usoudili, že čas akce nadešel. Znovu jsme vstoupili do nádražní budovy a posadili se zde na lavičky, abychom se „navečeřeli“. Ze začátku jsme skutečně jedli. Nejprve pizzu a pak třešně, koupili jsme si jich tolik, že se ona večeře pro všechny stala nejdražším jídlem našeho života, ale stálo to za to. Drtivě nejvíce třešní dostal Wobuciko a to nejen proto, že z nás byl největší a nejtěžší, nýbrž také proto, že měl nejlepší mušku a to i v disciplíně plivání.

Prvních dvanáct pecek poslal ladnými oblouky do koše, aby získal sebevědomí, a do pořádné práce se dal až pak. První jeho střela zasáhla do oka postarší dámu, která stála asi tři metry od nás. Dotyčná vyjekla a promnula si zasažené místo, to už ale Wobuciko zasáhl i její druhé kukadlo. Výkřik i mnutí se zopakovaly, byly však mnohem intenzivnější než napoprvé a upoutaly na sebe pozornost lidí, kteří zrovna postávali okolo.

Náš mnohogenní souputník byl jedním z mnoha, kdo se po druhém výkřiku staré paní zvedl, ale jedním z mála, kteří vyrazili přímo od ní, tedy nikoliv na pomoc ale na záchod. Po cestě Wobuciko průběžně vyprazdňoval svá ústa plná pecek a další a další lidé jekali, překvapeně si sahali na oči a někteří i volali o pomoc, kterou se jim také personál skutečně snažil poskytnout. Co se tvorby chaosu týče, velmi se osvědčila jedna stařenka, kterou Afričan postřelil asi dvanáct metrů před záchodem. Ani nesekundu po té, co byla zasažena, už z plna hrdla křičela: „Pomoc! Atentát! Terorismus! Ujgurové! Vražda! Trump!“ Tím k sobě svolala všechny dospělé lidi z okruhu deseti metrů, Wobucika nevyjímaje.

Zatímco však všichni přivolani Číňané měli oči a ruce jen pro panickou stařenku, Wobuciko se věnoval dýmovnici, kterou ve změti těl nepozorovaně vytáhl, zapálil a hodil si ji přímo pod nohy. Lidé okamžitě začali utíkat, mnozí však přímo na místě popadali, a tak měl Wobuciko v kouři prvních dvacet vteřin společnost.

Využil tento vzácný čas k tomu, aby naráz zapálil a po nádražní hale rozházel další tucet dýmovnic. Jelikož zatím sdílel oblak kouře s několika dalšími lidmi, nemohla si být kamery sledující ostraha jistá, že za chaosem stojí právě on.

Lidé nevěděli, co mají dělat. Někteří začali utíkat, jiní se dosud nevzpamatovali ze zásahu třešní, a tak se doposud svíjeli na zemi poutající k sobě pozornost altruistických soudruhů. Já, Lydie a Wobuciko jsme chaos využili k tomu, abychom se co nejrychleji dostali k turniketu zahalenému do zvlášť hustého dýmu.

Dlouho plánovaný přechod nakonec trval ani ne deset sekund. Wobuciko popadl do jedné ruky mě, do druhé Lydi, zvedl nás do vzduchu a přendal přes kovovou přepážku, kterou následně sám přeskočil. Tím bylo hotovo, deset minut po té jsme už stáli na nástupišti a dalších patnáct minut po té jsme nasedali do rychlovlaku a vyráželi směrem do Wu-chanu.

V Jüe-jangu jsme museli vlak opustit a počkat si na další, který nás odvezl

do Wu-chanu. Odsud jsme se chtěli obyčejnými vlaky dopravit asi čtyři sta kilometrů až ke Třem soutěskám, Lydie si na internetu našla přímý spoj a ukázala nám, z jakého nádraží odjíždí.

Rychlovlaky bohužel nebyly jedinými bedlivě střeženými vozidly a považovali jsme za příliš riskantní opakovat tvorbu chaosu prostřednictvím dýmovnic a třešní. Zvolili jsme proto jednodušší cestu a vlezli deset minut před příjezdem vlaku na kolej asi tři sta metrů od nádraží a přiběhl mu po nich vlaku naproti. Když se rozjízděl, viděli jsme strážníky, jak přibíhají na nástupiště, ale byli to jen obyčejní měšťáci bez pravomoci a chuti kvůli nám zdržovat stovky lidí, a tak jsme mohli šťastně vyrazit a do čtyřadvaceti hodin si už prohlížet gigantickou přehradu.

V den příjezdu jsme se utábořili v lese a přečkali zde noc. Ráno jsme pak vyrazili na místo, kde se měl nacházet podezřelý objekt. Google dokázal, že co šmírování týče, je na něj spolehl. Nepřekvapilo mě ovšem ani tak to, kde se základna nacházela, jako přesnost se kterou datoví vědci tohoto technologického giganta spočítali i trasy, po nichž chodili vojáci, kolem budovy hlídkující.

Tento výkon byl o to pozoruhodnější, že vojáků zde promenádovalo hned několik desítek. Bylo nadmíru jasné, že se uvnitř děje něco, co by Čína opravdu ráda utajila a nutno uznat, že na to šla dobře. I po té, co si Lydie lámala hlavu tři dny (a já taky, ale moje nápadů nikdy nebyly zvlášť úspěšně), jsme nevěděli o žádné bezpečnostní díře.

Hlídky budovu vytrvale obcházely ve dne v noci. Veškerý kontakt s okolním světem objektu zajišťovala široká betonová cesta, po níž přijížděl autobus, který přivázel a odvázel dělníky (a čas od času také prostřídal páry vojáků), a kamiony, které dovnitř nejspíše dopravovaly materiál.

Jedním z důvodů proč Lydiino lámání hlavy neneslo tolik ovoce jako dřív snad bylo i to, že ji ztratila pro Wobucika. Nejspíš si ji naklonil ještě v Africe, když ji vysvobodil z ruského zajetí, během oněch třech dnů však jejich láска vzplála naplno.

První den se navzájem čas od času lehce dotkli a třetí den už bylo těžké poznat, kdo je kdo. Vzhledem k naší situaci byl tento románek krajně nezodpovědným, ale vzhledem k tomu, že Bůh nestvořil nic posvátnějšího než lásku mezi mužem a ženou, nemohl jsem jejich štěstí odsuzovat. Však nám taky na konec pomohlo.

V noci z třetího na čtvrtý obhlížecí den leželi Lydie a Wobuciko zaklesnutí v sobě a novinářka svého partnera vychvalovala. „Ty máš tak velké svaly, na rukou, na nohou...“. Snad už jsem byl dlouhou bezradností tak změkčilý, že jsem začal melancholicky osahávat Lydií vyjmenované údy na svém vlastním těle a pokaždé se ujistit, že mě by za ně chválit nemohla. Ruce, nohy i břicho jsem měl hubené.

„...a černé oči i hladké tváře“. Dotyk mých vlastních tváří, které po více jak týdenním neholení hladkými nebyly ani náhodou, vytrhl mou maličkost z melancholie a následný výkřik „Heuréka!“ zas Lydií s Wobucikem z jejich milostného opojení.

„Jak moc jsme si podobní?“ ptal jsem se již o chvíli později svých druhů, zatímco jsem svítil mobilem střídavě na fotku na Gangově průkazce a střídavě

na sebe.

Lydie chvíli přemýšlela, načež se otočila k Wobucikovi. „Vraž mu pěstí,“ vyzvala ho.

V zápětí jsem dostal ještě větší ránu do břicha, než jakou mě kdysi Jiří ztrestal za pasivitu. Lydie však stále ještě nebyla spokojená „Tam ne! Do nosu, ty můj goriláčku.“ i nyní ji Wobuciko poslechl.

Jen co se mi vytryskla první krev, otřela ji novinářka Gangovou průkazkou. „Už bych si nebyla jistá, že na ní nejsi,“ vysvětlila mi následně onen čin.

„A kde jsem si ji ušpinil?“

„Holt ne každý křešťan je mírumilovný, a tak tě onehdy jeden postřelil.“

Kapitola 28

„Co tu chcete?“

„Přišel jsem si pro svůj podíl.“

„Mluvte jasněji, idiote,“ osočil se na mě voják, který mě zadržel po té, co jsem přišel až k plotu objektu, svíraje Gangovu průkazku v ruce.

„Prostě chci mluvit s člověkem, který to tady řídí. Dostal tu funkci odměnou za náš společný podnik, ve kterém jsem já ostrouhal mrkvičku a rád bych si to s ním vyříkal.“

Voják pokynul dvěma ze svých kolegů, kteří mě následně vtáhli za plot a pořádně prohledali. „On se mstít nebude, nemá čím, ale dost možná je blízko odstřelovač,“ zhodnotil jeden z nich výsledek prošacování. Na ta slovy mě vojáci popadli a odtáhli do zcela prázdné betonové místnosti uvnitř střežené budovy.

Tento počin nám zhatil plán A, který spočíval v tom, že až se Jie objeví venku, začne Wobuciko házet do objektu kameny čímž spustí poplach a zmatek a já zatím proniknu někam dovnitř a zničím, co zničit půjde. (I v tomto ohledu byl Wobucikův vztah s Lydií příenosný, neboť na přímluvu své milé byl voják ochoten jednat i proti pravděpodobným zájmům svého ‚generála‘.) Naštěstí tu byl ještě plán B, ale o tom až později.

„Kdo jste?“ otázał se mě jeden z vojáků.

Mlčky jsem mu podal Gangovu legitimaci. Voják si ji vzal, prohlédl a následně s ní odešel.

Chvíli po té se vrátil s pobaveně vyhlížejícím velitelem. Jaké bylo mé překvapení, když jsem zjistil, že se vůbec nejedná o Jieho.

„To by mě zajímalo, co byl ten podnik, ve kterém jste ostrouhal mrkvičku. Upřímně by mi nevadilo tuhle klíčku na míle vzdálenou jakékoli civilizaci někomu přenechat a neudělám to jen proto, že ti by mě šoupali do něčeho ještě horšího a nechali mě tam až nadosmrti.“

Nevěděl jsem, co říct a nakonec jsem ze sebe vykoktal pouze následující slova: „Pardon, tto bylla mýlka.“

„Jak jinak, ted' jste ovšem mým zajatcem a budete mi, kapitáne Gangu, muset o své, zřejmě dramatické, minulosti něco povědět. V téhle díře aby člověk chcípl nudou. Ještě, že mám dobrou VPN, cenzurovaný čínský internet by na dlouhé chvíle, jaké mě tu trápí, ani náhodou nestačil.“

Po těch slovech mě chytil za ruku a začal odvádět do své kanceláře. Po cestě

jsem měl možnost přes několik prosklených zdí nahlednout do vnitřní výrobní haly a zcela jsem se utvrdil v tom, že tenhle objekt vyhladí leda tak milovníky poctivé Coca-Cola. Na pohyblivých pásech totiž nejezdilo nic než stovky lahviček čínské napodobeniny americké limonády, které byly plněny stroji a ukládány do beden.

„Jsme správná čínská fabrika. Naši lidé deset let pracovali pro Coca-Colu americkou, až se tu limonádu naučili dělat tak dobře, že mohli začít dělat Coca-Colu čínskou,“ dodal velitel objektu na vysvětlenou.

„A proč potřebujete tuhle fabriku na slazenou vodu hlídat desítkami vojáků, kteří by mohli někde měnit svět?“ „Od té doby, co se Donald Trump stal americkým prezidentem, to jde s čínskými zahraničními vztahy z kopce. Zatím vede jen několik obchodních válek, ale začínáme se už pomalu chystat i na střetnutí vojenské. Tento objekt byl postaven jako bludička, na kterou snad Američané v případě vojenského střetnutí zbytečně vyplýtvají páry bomb, které by jinak použili proti Třem soutěskám a krom toho jsme vůbec první ryze čínskou fabrikou na Coca-Colu, takže se nám dostává náležitého zabezpečení.“

„Na nic z toho ale snad nepotřebujete desítky vojáků?“

„Však jich tu máme jen minimum. Většina z těch strážců jsou akorát budižkničemové, kteří se k ničemu lepšímu než monotónnímu pochodování s airsoftovou zbraní nehodí.“

Když tento hovor skončil, byli jsme už v jeho kanceláři a já mu začal v první osobě vyprávět Gangův příběh, který byl pravdivý až do té části, kdy jsem měl přijít o nohy. Namísto toho jsem akorát řekl, že Jie nás po této cestě, co přebral velení, nechal uvěznit a vrátil se do Číny. Celá mise byla v mé podání jen jeho cestou k tomu, jak nás šikovně uklidit, což se mu ovšem v mé příběhu nepovedlo, jelikož nechal ve vojenském táboře opuštěnou svou švédskou milenku, která se brzy začala cítit osamělou, a tak se důvěrně spráatelila se mnou. Když už jsem na ni měl nezanedbatelný vliv, seznámil jsem ji s dozorcem, který mě hlídal, a ona se mu podle očekávání zalíbila. Aby získal její srdce, rozhodl se splnit i její nejodvážnější přání, a tak mě nejen propustil, ale také doprovodil na cestě za pomstou.

Tento příběh vojenského správce fabriky zaujal natolik, že mě požádal, abych ho seznámil i se svými společníky. Vyšel jsem tedy v doprovodu několika vojáků ven a Lyddi i Wobucika si k sobě zavolal.

Cestou do kanceláře jsme mlčeli a veškerou pozornost věnovali našemu hostiteli, což byla dost možná osudová chyba. Kdybychom se aspoň v náznacích domluvili, co budeme (a hlavně nebude) uvnitř objektu dělat, mohly by být následující události podstatně jednodušší. Chybějící komunikace ovšem způsobila, že Wobucikovi nepřestal počítat s realizací útočného plánu B.

Jakmile nás správce objektu přivítal ve své kanceláři a vyhnal vojáky ven, přišel čas na rádný asijský pozdrav – úklonu. A právě tu Wobuciko přehnal a svou hlavou udeřil našeho hostitele do té jeho takovým způsobem, že dotyčný ztratil vědomí.

Úplně jsem oněměl. Netušil jsem, že Wobuciko nevyhodnotil všudypřítomnou výrobu Coca-Cola jako důkaz toho, že tady se asi biologické zbraně nevyvíjí a tím pádem nemá smysl snažit se v pravou chvíli násilím zlikvidovat dozorce a

pustit se do rozbíjení.

Lydie byla naštěstí pohotovější a Wobucika, který už otvíral dveře ven, aby se vrhnul i na tu druhou část, zastavila. „Počkej Wobíku, trochu se změnila situace, raději hlídej toho chlápka, kterého jsi už odrovnal.“

Ona sama se mezitím usadila k puštěnému počítači dozorce a začala se něčím zuřivě proklikávat. „Dongu, pojď sem! Já neumím psát čínsky,“ zasyčela po chvíli.

Rychle jsem přiskočil a zjistil, že Lydie vlezla do hostitela WeChatu, našla v něm seznam jeho přátele a mezi nimi objevila čínského důstojníka, který na své úvodní fotce stál vedle Jieho a týmu lidí v bílých pláštích. „Pozvi je jménem našeho hostitele na dnešní večeři do některé z místních restaurací,“ rozkázala mi a sama se chopila chytrého telefonu, který ležel na stole.

Přihlásit se nezvládla, a tak ho aspoň resetovala, aby měl nebohý důstojník co na práci, než zjistí, že přes jeho WeChatový účet probíhala velmi podezřelá komunikace s jeho známými.

Ze stejného důvodu jsem měl i já, po té co jsem večeři domluvil (bohužel jsem ji musel posunout o den), rozeslat důstojníkovým přátelům zprávy, po jejichž přečtení by bez důkladného vyříkání přáteli dlouho nezůstali. (Lydie například navrhovala, ať nějaké zjevně mladé dívce napíše následující zprávu: „Pokud vím, stále se někde s někým couráš a nemáš se k ničemu užitečnému. Jaké štěstí, že dnešní doba nabízí velmi lukrativní kariéru i takovým jako jsi ty“ a k tomu odkaz na neblaze proslulý nevěstinec a dovětek „nezapomeň se mi pochlubit, až tě přijmou.“) Doufala, že tak na nešťastného důstojníka přivolá mohutnou bouři rozzlobených reakcí, ve kterých se domluva večeře úplně ztratí.

Tento příkaz jsem ovšem neposlechl. Nehodlal jsem ničit vlastně docela hodnému důstojníkovi jeho mezilidské vztahy. Zůstal jsem tedy pouze u zpráv typu: „Nevíš, co bych mohl dát tvému manželovi k narozeninám?“ a „Rád bych se s tebou někdy potkal, kdy by se ti to hodilo?“

V průběhu tohoto spamování se důstojník začal probouzet a zvedat hlavu, ale Wobuciko mu ji klidně a jistě přimáčkl k zemi takovým způsobem, že zvědavý důstojník znova upadl do bezvědomí. „Už je čas jít, ať toho chudáka neumučíme,“ ozval jsem se, vida tento čin.

„Kolik jsi odeslal zpráv?“ otázala se Lydie.

„Asi padesát,“ já na to.

„A kolik má přátele?“

„Sedm set.“

„Pak tedy netuším, kam chvátáš.“ Pokusila se mě u té ohavnosti udržet, ale to už byl počítač vypnutý a já na odchodu. Z komplexu jsme se dostali překvapivě snadno. Na chodbě se nás sice ujal voják a dohlédl na náš odchod, ale nikdo naštěstí nekontroloval svého nadřízeného.

Příští den večer jsme se, zase v rouškách a slunečních brýlích, vydali do smluvně restaurace a usedli do rohu. Generál s Jiem přišli právě na čas a usadili se tak blízko k nám, že bych po nich i já mohl hodit slánsku a trefit se.

Náš plán jak čínské papaláše odrovnat byl ovšem jiný a přiznám se, že jsem se kvůli němu celou noc modlil. Má modlitba nebyla jen tak ledajaká, mnohokrát

jsem při ní užil stejná slova jako kdysi Ježíš v Getsemane: "Pane, odejmi ode mne tento kalich, ale staň se tvá vůle, ne má".

„Takže až zavelím, vrhne se Dong ze zadu na Jieho a začne ho škrtit. Wobuciko mezikdy projde kolem toho důstojníka, omráčí ho a předá Dongovi jeho zbraň, následně sám uteče do míst, kde jsme spali. Dong bude zpovídat Jieho ohledně toho holocaustu a hodně nahlas opakovat, co řekne. Až přijede policie, začne vyhrožovat, že Jieho zastřelí, jakmile byť jen vytasí zbraň. Já budu poblíž odposlouchávat Jieho přiznání, pak se vytratím, Donga nechám na pospas policii. V lese se však setkám s Wobucikem a společně pak v noci Jieho plány překazíme, ať už to bude známenat cokoliv, „zrekapitulovala Lydiie plán, který dala večer bez zvláštního přemýšlení dohromady (zajímal ji totiž jen Wobuciko a to, že potřebujeme dát dohromady nějaký plán, jsem jí musel mnohokrát připomenout).

„Dejte mi prosím ještě deset minut, chci se pomodlit,“ požádal jsem své druhy. Jejich plán se mi pochopitelně nelíbil, ale nic lepšího jsem nevymyslel a byl jsem jen prostý služebník Boží. Jie se prokázal jako extrémně nebezpečný šílenec a definitivní překažení jeho plánů za sebeoběť jednoznačně stálo. Krom toho jsem se neměl, čeho bát. Po smrti na mě čekalo Boží království a úžasná komunita, na níž už jsem se nemohl dočkat.

Měli jsme veliké štěstí, že k nám Jie se svým kolegou seděli z Boží milosti otočeni zády a jejich oči se obracely ke vchodu, kde vyhlíželi vojenského ředitele fabriky (kteréžto čekání jim nejspíš začalo být dlouhé, neboť si objednali k jídlu pář netopýrů) a nevnímali tedy ani zdaleka tolik námi vydávané zvuky – konkrétně Wobucikovo šeptání. Kdyby se do něj totiž zaposlouchali pořádně, došlo by jim, že tlumočí jejich hovor.

„Tohle působí poněkud sovětsky, mám obavy, zda v tom není nějaký Stauferberg.“ „To spíš něco mezi Eisenhowerem a Turingem“ vyměňovali si své názory, když náhle člověk, na kterého čekali, přišel.

Zprvu jsme doufali, že se mu někdo z pozvané dvojky ozval, aby si ověřil, že je vše OK a námi omráčený si to vyložil jako iniciativu na druhé straně. Žel Bohu, nebylo tomu tak. Důstojník se nejprve pořádně rozhlédl po vnitřních prostorách restaurace, až uviděl nás.

Neváhal a svižnými kroky za námi vyrazil. „Tak je to Turing,“ zaznělo od Jieho stolu. To už na nás ale ještě včera velmi milý a slušný Číňan mířil pistolí a vyzýval nás, ať okamžitě vylezememe a vydáme se policii, která už venku čeká. Ještě než jsme stačili cokoliv udělat, udeřil Wobuciko důstojníka pěstí a vyrazil mu jak zbraň, tak dech. Následoval další chvat, po kterém útočník proletěl několik metrů vzduchem a při pádu porazil stůl, u něhož zrovna seděla nějaká zamilovaná dvojice.

„Vůbec nemáš důvod jim pomáhat, jenom tě využívají. Ta holka s tebou vůbec nic mít nechce, vždyť jsi jen řadový voják s příšernou minulostí. Ve skutečnosti má vztah k tomu hubenému nekňubovi a tebe, stejně jako Jieho, jen zneuzívá. A zkus se zamyslet nad tím k čemu, obrátila tě proti vlastnímu veliteli.“ Volal oficír, jakmile se začal po dopadu zvedat.

Tato slova Fetua, který se už chystal vrhnout na Jieho s generálem, zarazila a on začal střídavě házet tázavé pohledy tu na mě, tu na Lydii, tu na důstojníka

a tu na Jieho.

„Nevěř mu, co o tom může vědět?“ vložila se do věci Lydie.

„Kdepak, má pravdu,“ začal jí oponovat Jie „jen zkus zapřít, co všechno jsi se mnou měla. Zkus zapřít cestu kolem světa, jíž jsem ti doprál i luxusní vilu, v níž jsi díky vztahu se mnou mohla bydlet. Ale abys mi byla věrná, to ne. Už brzy po té, co jsem odletěl z Afriky plnit své povinnosti v Číně, dostalo se ke mně, jak se po večerech scházíš s Dongem a šuškáte si spolu.“

„To není pravda,“ vyhrkli jsme s Lydií naráz.

„Co jiného by ted’ mohli tvrdit?“ položil Jie Wobucikovi řečnickou otázku. „Jen tak mimochodem jaká je vaše hodnost?“ přidal k ní otázku druhou, tentokrát odpověď očekávající.

„Vojín, pane“ odpověděl Wobuciko a dokonce i zasalutoval.

„Dokázal jste ovšem velkou věc – dostat tyto proradné živly, které by mohly tropit veliké škody, až sem. To je úctyhodný výkon, a pokud jej dotáhnete do konce, zasloužíte si povýšení na majora. Ostatně už nyní si zasloužíte být minimálně nadporučíkem, takže vás prosím, nadporučíku, odved’te své zrádné přátele do bezpečí nedalekého hotelu, odkud je pak zítra deportujeme zpátky do Vděčné země.“

Velkorysost tohoto rozhodnutí všechny přítomně překvapila a to spíše nemile. Před restaurací už čekala policie, jíž jsme mohli být vydáni a Jie se rozhodl, že nás ubytuje v hotelu.

„Proč? Vždyť to nedává naprosto žádný smysl!“ rozčilil se okamžitě kdysi tak milý důstojník.

„Ti lidé jsou ministry Vděčné země, nad kterou ted’ drží ochrannou ruku nejeden ze států NATO. Byl bych strašně nerad, kdyby spravedlivý, avšak pomstychtivý hněv jednotlivců způsobil Číně problémy, sami jistě víte, jak to v místních věznicích chodí a víte i to, že není vhodné, aby to věděl celý svět,“ obhájil své stanovisko Jie.

Tento argument se mi zdál dost uvěřitelný na to, abych si přestal lámat hlavu s tím, jaké pikle na nás zrádný exministr financí kuje.

Hotel, do něhož jsme byli přivedeni, za mnoho nestál, ale ve srovnání s policejní vazbou, obvykle plnou pláče, práskačících obušků a skřípení zubů, to byl hotový luxus.

„Zcela chápu, že mi nevěříš, Dongu, ale bud’ si jist, že mi z globálního hlediska nejde o nic než záchrana mnoha lidských životů. Támhle v hale,“ při těch slovech Jie ukázel z okna na velikou budovu postavenou zřejmě k tomu, aby sloužila jako skladiště „ve dne v noci poasijsku tvrdě dřou laboranti a vědci, kteří hledají konečné řešení pro mor, který může již brzy pohltit celý svět.“

„Mor?“

„Ten, který zabil tvou ženu. A pokud chceš lépe porozumět tomu, co se poslední dobou dělo, přečti si moje poznámky, které ti před chvílí přišly na email,“ po těch slovech a odešel a já si na mobilu otevřel textový soubor, který jsem od něj nedávno obdržel. Naším hlídáním byl pověřen Wobuciko.

Já však zrovna takovou potřebu nepociťoval, neb jsem se začetl do Jieho „poznámek“. Jak jsem zjistil, jednalo se o spíše o velmi nepravidelně psaný deník. Jestli si nejpodlejší ze všech zrádců myslí, že si mě svým příběhem

aspoň trochu udobří, tak se šeredně spletl. Ani Gangovo zacházení s vězni mě neznechutilo tolik jako myšlenky a činy toho hada. Celý Jieho život byl úplně zvrácený, pojmy jako zásada nebo svědomí pro něj nic neznamenaly. Zajímalo ho jedině to, zda se blíží k dosažení svého cíle. Zajisté, přírodní katastrofě by se zabránit mělo, ale člověk nesmí nikdy ztratit ze zřetele, že na první místo patří kvalita vztahů v mezilidské komunitě – církvi. Přírodní pohromy, války a revoluce, slouží k tomu, aby se v nich lidé semkli a byli si na konci krize bližší než na jejím začátku. Jie, který pro dosažení svého cíle vraždil, lhal a hrabal se v lidské nátuře, byl ukázkou kolosálně špatně pojatého světa.

Zatímco já se pohroužil do nejohavnějšího příběhu, s jakým jsem se kdy setkal, vydala se Lydie za Wobucikem, aby si ho usmířila. Nebylo to ovšem vůbec snadné. Wobuciko byl pobouřen tím, co se o ní od Jieho dozvěděl, a když se k němu přiblížila poprvé, kopnul ji tak silně, že se se zaúpěním složila na podlahu. Rozhodně se ovšem nevzdala, po předcích nucených přežít v chladné a neúrodné Skandinávii zdědila tuhý kořínek, díky kterému v sobě našla sílu zvednout se a pokračovat ve vyjednávání i po té, co byla sražena desetkrát.

Sotva jsem mohl její snahy nevnímat a trýznilo mě pozorovat, jak Jie svým lhaním zvrátil kdysi krásný vztah do brutality. Ona zkáza pozorovaná na vlastní oči dovršila beztak hluboké znechucení jeho deníkem a vedla mě k rozhodnutí, že takového člověka nesmím v žádném případě nechat vyhrát, a to i kdyby všechny jeho křivárny měly nějaký bohulibý cíl. Zbývalo jen vymyslet, jak na to.

Bůh stál při mně. Cesta ven se ukázala, jakmile jsem zamýšleně vykouknul z okna – o patro níž se svítilo a dalo se tedy předpokládat, že bych se z bytu, který byl pode mnou, bez problémů dostal na chodbu.

Jelikož mě nic lepšího nenapadlo a už jsem si zvykl, že je můj život plný životu nebezpečných vylomenin, vlezl jsem do koupelny, chytíl konec sprchy a vyskočil s ním z bytu ven (v koupelně byla velká polopráhledná okna, která myjícím se umožňovala, aby se mohli kochat městským životem, aniž by je to stálo soukromí).

Bůhvíjak dobrý nápad to tedy nebyl. Hadice se napjala až k prasknutí a stejně byla příliš krátká na to, aby se na úroveň bytu o patro níž dostalo něco víc než špičky mých nohou. A tak mi nezbylo, než začít do okna vší silou kopat.

Milost Boží mě naštěstí neopustila – ve sprše někdo byl (což jsem poznal podle toho, že jsem ještě dřív než břinkot rozbitého skla uslyšel vyděšené zapíštění), a tak mě už brzy dva k smrti vyděšení manželé pomohli na svou okenní rímsu.

Poděkoval jsem jim, ale na vysvětlování nebyl čas. Wobuciko, který během mého útěku marně odrážel Lydiiny snahy o usmíření, už mi byl dost možná v patách. Okamžitě jsem tedy opustil byt svých zachránců a dobře udělal. Wobuciko se domníval, že se snažím schovat o patro níž. Zamkl tedy Lydiu, vpadl do podezřelého bytu a jal se ho prohledávat. Já mezitím pádil dolů po schodech pryč z hotelu.

Jen co jsem se podruhé ocitl na čerstvém vzduchu, vyrazil jsem k hale. Bylo očividné, že se zde něco děje. U každého z několika různých vchodů byla sklopená závora a u ní několik ozbrojených strážců. Chvíli jsem přemýšlel, že do závory najedou autem, ale usoudil jsem, že i tak by byly mé šance na přežití srážky malé. Krádež a následné zneužití taxíku jsem tedy odsunul na pozici plánu B a

vrátil se k hotelu.

„Možná mě tu bude hledat jeden mohutný černoch, tak mu prosím vyříďte, že jsem šel támhle, do té haly,“ požádal jsem recepční a znova hotel opustil.

Učinil jsem tak na poslední chvíli, již o pár minut později jsem i ze vzdálenosti několika desítek metrů slyšel hřmět Wobucikův hlas: „Kde je ten lump?“.

Recepční mě nezklamala. Již o pár vteřin později se Wobuciko řítil k nejbližšímu vstupu do haly a neuběhla ani minuta a statný superovják už se se strážci velmi ostře hádal. Dopadlo to tvrdě. Wobuciko ochranku objektu rozházel po parkovišti a nelítostně pokračoval hlouběji do objektu.

Já se zaradoval, že můj plán vyšel, chopil se pistole, která jednomu z hlídačů v letu vypadla a vběhl za Wobucikem dovnitř. Že by bylo uvnitř příjemně se tedy rozhodně říct nedá, Wobuciko se rval s několika dalšími bezpečáky a kolem panicky pobíhala spousta vyděšených pracovníků. Využil jsem zmatku a nikým nezastaven se dostal až k velkým bílým dveřím na vzdáleném konci vestibulu.

Když jsem je otevřel, očnul jsem se v obrovské hale plné laboratorních stolů a skleněných skříní s netopýry a jinými drobnými savci. „Takže i zvířata musí trpět Jieho zvráceností?“ řekl jsem si v duchu a vydal se k teráriu majícemu v úmyslu doprát jim svobodu.

Abych Jieho plány překazil co nejvíce, shodil jsem vše z každého laboratorního stolu, který jsem po cestě minul, na zem. Nejspíš to ale velké škody nenadělalo, jednalo se o samé petriho misky a mé přání vyvolat požár reakcí náhodných chemikálí tak zůstalo nesplněno.

Zklamáním pro mě bylo i terárium. Vůbec jsem netušil, jak ho otevřít a lámal jsem si s ním hlavu tak dlouho, až bylo pozdě. Náhle totiž zazněl výstřel a má ruka zkoumající sklo terária byla děravá. Otočil jsem se a uviděl Wobucika jak stojí u vchodu a už podruhé mačká spoušť pistole. Okamžitě jsem se vrhnul na stranu a rána tak zasáhla akorát terárium. Už prvním výstřelem poškozené sklo se definitivně rozsypalo a do vzduchu vzlétlo celé hejno netopýrů.

Vzhledem k tomu, že mi šlo o život, jsem se však z tohoto úspěchu ani neraďoval a místo toho se skrčen mezi stoly snažil utéct Wobucikovi. Brzy jsem však začal ztrácat naději. Zatímco já, shrbením zpomalen, pobíhal křížem krážem mezi laboratorními stoly, Wobuciko skákal po nich a měl díky tomu poměrně dobrý přehled o celé hale. Každý laboratorní stůl na sobě měl položenou skřínnku s pomůckami a preparáty a tato skřínka na něm po Wobucikově návštěvě nikdy nezůstala. Tímto způsobem zvládl můj žárlivý pronásledovatel nadělat během minuty řádově větší škody než já, když jsem cíleně shazoval obsah skříněk na zem. Za své vzalo i několik velkých skříní se zvířaty, které Wobucikovi překážely v cestě a hala se tak začala již brzy plnit netopýry (naneštěstí ty potvůrky brzy objevily cestu ven a přestaly Wobucikovi stínit ve výhledu).

Nakonec mě dostal. Nejprve mě střelil do nohou a znemožnil mi tak dále utíkat. Padl jsem k zemi a začal uvažovat, zda se nemám pokusit Wobucika zastřelit, ale usoudil jsem, že vražda se nedá ospravedlnit ničím, a tak jsem zbraň akorát zahodil, aby mě nepokoušela.

To už mě ale Wobuciko dopadl. Pevně mě chytil a začal mou hlavou rozbíjet skleněné tabule laboratorních skříní. To však jeho žárlivost nedokázalo ukončit a tak mě po chvíli prohodil stěnou jednoho z terárií. Obličej se mi zalil krví, a tak

jsem pořádně neviděl, co se dělo dál.

Vím akorát to, že mě Wobuciko znovu zvednul a začal někam vláčet, když tu se ozvala další rána a on padl k zemi. Bezvládně jsem lež a vyčkával, co se bude dít. Dočkal jsem se, nejprve jsem uslyšel kroky a po té se na mě snesla celá bouře vzteklých kopanců. „Ty idiote! To, co jsi provedl, bude stát životy stovky, ne-li tisíce lidí!“ začal na mě dotyčný řvát a já poznal, že se jedná o Jieho.

Nezbývalo mi než se pouzmát. Misi jsem splnil. Svět jistě potřeboval ochranu před hrozbami všeho druhu, ale prohnáný a ostroloktý Jie nebyl způsobilý k tomu se na ní podílet.

Po několika minutách kopání mě několik členů objektové ochranky zvedlo a setřelo mi krev z obličeje. A já viděl, že jsem zvítězil – Jie plakal. .

Kapitola 29

A bylo! Vchytralost byla poražena a já měl dokonce to štěstí, že mě Číňané jakožto významného politika západem chráněného státu ani neuvěznili ani nepopravili, ale vrátili spolu s Lydií, která po své snaze usmířit se s Wobucikem potřebovala ošetřit několik zlomenin, do Vděčné země.

Wobuciko, kterého ochranka nezastřelila, ale pouze uspala, zůstal v Číně a mám obavu, že se Jiemu podařilo ho nadále udržet na své straně. Jist si tím ovšem nejsem, protože jsem o tom podlém padouchovi už nikdy neslyšel.

Po návratu mě začalo trápit zdraví. Eskorta asi věděla, co dělá, když nás ze své země vyprovázela v respirátorech. Chvíli jsem měl strach, že jsem se mohl nakazit stejnou chorobou jako kdysi má žena. Mé obavy se však nepotvrdily, byla to spíše nějaká chřipka.

Ze začátku neprobíhala choroba nijak zle, ale asi po týdnu jsem začal mít tak vážné potíže s dýcháním, že jsem skončil v nemocnici, kde mě lékaři připojili na plnicní ventilátor.

Tato rozhodně ne příjemná epizoda mého života ještě neskončila. Ve Vděčné zemi každou chvíli vypadává a elektrický proud a výpadky bohužel postihují i nemocnici. Nemoc už postoupila tak daleko, že bez ventilátoru takřka nejsem schopen dýchat. Mám podezření, že se blíží konec a snažím se tedy do jednoduchých poznámek zachytit svůj příběh.

Lydie, která má podstatně lehčí průběh než já, mi slíbila, že pokud bych zemřel, přepíše mé body do něčeho souvislejšího a tím mě zbavila veškerého strachu, který jsem ze smrti měl. Zažil jsem mnohonásobné vítězství dobra nad zlem a je mi dána možnost tento příběh uchovat i po té, co už tu nebudu. Co víc si lze od života přát?

Díky za všechno, Pane a jsem připraven posunout se zase o kus dál

Část 2.

Závěr Li
Cu-quiánův

Kapitola 30

Někdy na podzim 2019 jsem od Jieho dostal email následujícího znění:

„Chavezie vyhyne, o tom nepochybuj. Upravili jsme jeden z netopýřích koronavirů a vytvořili tak odrůdu, která by měla ty mořské potvory hubit ve velkém. Jediný problém byl, že se současnou verzí mohou nakazit i lidé. Pro starší, popřípadě ty, jejichž imunita je už nahlodaná něčím jiným, by taková nákaza mohla být velmi často smrtelně nebezpečná. Snažili jsme se ji proto ještě upravit, aby v žádném případě nehrozilo, že se nějakým nedopatřením rozšíří mezi lidi.

Bohužel jsme nepočítali s výpravou několika šikovných idiotů z Vděčné země, kteří vpadli do výzkumné haly a vypustili většinu našich netopýrů. Bohužel právě na těchto netopýrech jsme zkoumali, co náš koronavirus dělá se složitějšími organismy a výsledky ani zdaleka nebyly uspokojivé.

Ti náboženští fanatici zkrátka nechali čínský lid napospas snadno přenosné a pro mnohé lidi zároveň smrtelně nebezpečné chorobě – z toho kouká minimálně epidemie a při té se do našich řek dostane spousta roušek a infikovaného zdravotnického materiálu. Když bude virus v řekách, dostane se i do moří a tam skončuje s hrozbou chavézií, takže cíl dosažen, ale cena... ta bude šílená.

Rozhodl jsem se ukončit činnost svého výzkumného týmu. Čína už nemá, jak mi v boji s chavézií pomoci. Ale já jsem rozhodnutý pomoci jí v boji s naším lékem. Zdejší režim je sice hrozný, ale když celíme hrozbám, jako je tato, musíme spolupracovat. V blízké době plánuji oficielně opustit Činu, ale ve skutečnosti v ní zůstat (nasednu sice na vlak, ale v průběhu jízdy jej zase opustím).

Už jsem si zařídil novou identitu wuhanského lékaře Li Wen-lianga a mám v plánu ji využít k tomu, abych co nejvíce varoval místní vědce a úředníky. Na tvrdo přiznat problémy našeho týmu nehodlám, tím bych ohrozil životní příběh každého ze svých kolegů.“

Kapitola 31

V následujících měsících se jen minimum věcí mohlo vyvíjet hůř. Nemoc z vypuštěných netopýrů se skutečně přenesla na lidi a ve Wuhanu tak začala epidemie, kvůli které muselo být celé město uzavřeno do karantény.

Bohužel však k tomuto uzavření došlo příliš pozdě a to i když se Jie (a zdaleka nejen on), respektive Wen-liang, snažil varovat úřady tak moc, až mu hrozila ztráta svobody (či spíše její čínské napodobeniny) a jemu nezbylo než podepsat „že přestane šířit lživé zprávy“.

Nemít ohromnou smůlu, našel by si Jie jistě jiný způsob, jak na virus upozornit, ale jeho nepřítel, který už se čile šířil mezi lidmi, jej předběhl. Při jednom očním vyšetření se můj syn nakazil lékem, který kdysi sám vyvýjel, a už se neuždravil. 7. 2. 2020 zemřel ve Wuhanské nemocnici na nemoc Covid-2019.

Jeho smrt vyvolala značné pobouření a dokonce i lidé v Číně si nahlas stěžovali na zhoubný nedostatek svobody, bohužel virus se šířil dál. V době uzavření Wuhanu už virus promořoval Irán a severní Itálii. Trvalo jen pár měsíců a lidé po celém světě byli nuceni zůstat zavření doma.

Podle oficiálních statistik pandemii nejhůře odnesly Spojené státy a Evropa. Byl to ovšem pouhý klam. Ve vyspělých a svobodných zemích se testovalo víc než kde jinde, díky čemuž bylo případů nakažily diagnostikováno také víc než kde jinde. Nikdo se zároveň nesnažil tato čísla zatajovat popřípadě všemi možnými způsoby vykreslovat v co nejlepším světle. Většině nakažených se dostalo zdravotní péče, a když zemřeli, byli do statistik započítáni jako oběť, i když měli kromě koronaviru i jiné, často výrazně vážnější, problémy.

Mimořádně špatná byla i situace ve Vděčné zemi. Její královna Lydie Olofssonová (král Ping, jehož imunita byla značně oslabená stálým stresem a nedostatkem spánku, chorobu nepřežil) se pro velké množství nakažených a totální kolaps nejen veřejných i soukromých služeb rozhodla vydat zemi zpátky do pod čínskou správu a vrátila se do své švédské vlasti.

Skutečné peklo začalo jinde – ve slumech a favelech Latinské Ameriky, Asie a samozřejmě taky Afriky, kde v bídňích podmínkách na sebe namačkané živořily mnohdy až statisíce lidí. Tito chudáci neměli ani čistou vodu ani osobní prostor, aby se mohli před virem chránit, ani peníze, aby si mohli dovolit zdravotní péči, ani zásoby jídla, aby mohli uposlechnout vládní nařízení a nevycházet ven.

Za ty roky, co jsem podnikal v Zambii, vytvořil jsem si k Africe zvláštní,

takřka otcovské, pouto. Miliony lidských životů, které by mohly trvat podstatně déle, kdyby Čína nebyla odpornou diktaturou a pár potřeštěných fanatiků používalo hlavu více než srdce, mě neskutečně mrzelo.

Skoro jsem upadl do deprese, ale byznys mě naučil, že jediná cesta z problémů vede skrz ně, a tak jsem odolal a vynaložil maximální úsilí, abych pandemii i její dopady co nejvíce zmírnil. Spolu s Billem a Melindou Gatsovými jsme vrazili obrovské množství peněz do vývoje vakcíny a když už za sebou měla první klinické testy, nechali ji vyrobit v obrovském množství, aby jí bylo již hned po schválení k dispozici co nejvíce.

Dalším z mých kroků bylo okamžité vypnutí umělé inteligence, která pomáhala populistům a střeleným politikům obecně vyhrávat volby. Volby v roce 2020 tedy Donald Trump prohrál. „Poněkud ztrácím víru v tvou filosofii, Fetu“ vysvětlil jsem tento krok svému synovi „pandemie a neschopnost světa, především Spojených států, ji konstruktivně řešit, je způsobena především tím, co jsme v posledních letech podporovali – bezmyšlenkovitou odvahou. Globalizovaný svět není africká savana a co fungovalo tvým předkům krváklům, je již mimo hru.“

Naopak vidím, že všude na světě nad krizi poráží zástupy lidí, kteří se nesnaží vyniknout a dělají, co se jim řekne.“

Fetu na mou výtku nezareagoval ani tehdyn, ani následujících pět let. V roce 2025 mě však znenadání pozval na Tchaj-wan, že prý našel startup, který by si zasloužil investici. Byl jsem poněkud skeptický ohledně Fetuových schopností poznat dobrý podnik – chyběly mu totiž jakékoli zkoušenosti. Nicméně syn je syn, a tak jsem jednoho letního večera vešel do tchajwanské restaurace a ihned se mě ujalo několik velmi zdvořilých mladíků.

„Prý jste vynaložil obrovské množství peněz, abyste uspíšil vývoj vakcíny a pomohl tak světu v boji s covidovou pandemií. Jsme proto velmi poctěni, vaší pozorností, i my bychom se totiž rádi postavili jednomu globálnímu problému.“

„A to jakému?“ otázal jsem se jich.

„Klimatické změny. Máme řešení, které by mělo definitivně zastavit globální oteplování a jediným důvodem, proč jsme si přáli, abyste přijel vy za námi a ne my za vámi, jak by bylo přirozené, je to, že bychom vám jej rádi předvedli.“

Byl jsem sice velmi nedůvěřivý, ale přesto jsem se nechal usadit do létajícího taxíku a vyrazil směrem k místu, kde mi měl být onen zázrak předveden. Dron se řídil sám, a tak se mi mohli podnikaví mladíci naplno věnovat.

„Jsme z Honkongu, kdysi skvělého města. Když jej ovšem Čína začala v roce 2019 poutat k sobě, usoudili jsme s bratrem, že nás zde nic dobrého nečeká a přestěhovali se na Tchaj-wan. Zpětně to rozhodnutí oba dva hodnotíme jako nejlepší v našem životě. Tahle země je plná pracovitých a vynálezavých lidí, kteří si cení toho nejzákladnějšího - jedince.“

Když jsme opouštěli Honkong, cítili jsme se hrozně špatně. Ten pocit, že úžasné město plné života již brzy sevře tvrdá ruka čínských komunistů a na dlouhé roky tak zadusí nejen zdejší poctivou podnikavou atmosféru ale i tu nejzákladnější osobní iniciativu nás přiváděla k zoufalství. Shodli jsme se, že bychom měli udělat něco pořádného, ať jsou naše životní příběhy jednou dobré. A tak vzniklo něco, co by nás asi v Číně stálo život. A k tomu něčemu jsme právě dorazili.“

Chvíli po těch slovech přistál taxík na střechu poměrně nevhledné a zchátralé budovy. „Sám vidíte, že nám máte co dát,“ poznamenal jeden z mladíků, když zvětřil mé znechucení jejich pracovištěm.

Když jsme byli uvnitř v prostorné pokusné hale, předvedli mi chlapci několik sice obyčejných, ale zároveň výkonných a velkých infračervených zářičů, které namířili proti několika plechovým buňkám zvenčí podobných těm, které obývají dělníci na stavbách. Ovšem ještě než byly lampy rozsvíceny, obletěl jeden z mladých inženýrů buňky dronem, ze kterého stoupal dým.

Když se zářice rozsvítily, pozvali mě mladí podnikatelé dovnitř. Buňka byla velmi přepychově zařízená, a tak jsme zde strávili příjemnou hodinu hovorem o Honkongu, Tchaj-wanu i Zambii¹. (Původně jsem se snažil vyzvědět, čím přesně se mi bratři inženýři chtějí pochlubit, ale vyprosili si právo mi vše předvést názorně).

„Jak to, že tu není horko? Vždyť zářice by měly toto místo změnit v totální peklo“ otákal jsem se svých hostitelů, když za námi bylo sedmdesát minut vzpomínání. Tento dotaz je zjevně velmi potěšil.

„To je právě ten vynález. Jen se pojďte podívat ven,“ vyzval mě jeden a já ho uposlechl. V hale bylo skutečně k zalknutí, a to i když člověk nestál mezi zářici a buňkami. Inženýři mě vyvedli ven z budovy a vysvětlili mi, jakou roli ve fyzikálních překvapeních tohoto večera hrál dron.

Ukázali mi, že se uvnitř nacházela nádrž plná nadýchané a namodralé pěny, která se snadno vypařovala ve formě plynu odrážejícího obrovské množství tepelného záření.

„Tím bychom rádi obalili planetu,“ vysvětlil mi jeden z mladíků.

Zarazilo mě, s jakou suverenitou to prohlásil. Hodinové odrážení infračerveného záření z několika reflektorů přeci jen klade na produkt výrazně nižší požadavky než celoplanetární tepelný štít.

Se svými pochybnostmi jsem se před chlapci nijak netajil. Naštěstí na ně byli schopni patřičně reagovat.

„Máte pravdu. To, co jste zkusil, by rozhodně k masovému využití termopény nestačilo, ale můžeme vám ukázat i více jejich vlastností,“ na ta slova se se mnou mladíci vrátili do dílny a začali mi předvádět pokus za pokusem.

Mohl jsem vidět, jak vložili pěnu do platinové nádoby, nechali ji, aby se vypařila a pak ji intenzivně ozařovali ji UV i IR zářením a na počítacích mi ukazovali, že se štěpí především na kyslík, vodík a pak ve velmi malém množství dlouhou řadu sloučenin, z nichž nezamedbatelná část byla poměrně nebezpečná, což ovšem pro malé objemy nemělo představovat problém.

Krom ukázky toho, jak je plyn z pěny uvolněný stabilní a v případě rozštěpení poměrně bezpečný, mi bylo názorně předvedeno, že pro živé organismy není sice dýchací, ale jinak jim neškodí, i to, že je dost lehký na to, aby se udržel i ve vysokých vrstvách atmosféry.

„Jsme nevýslovně rádi, že žijeme ve svobodné zemi. Kvůli tomuhle projektu jsme předčasně ukončili svou vysokoškolskou docházku, a kdyby se to stalo v Číně monitorované hodnotícími algoritmy, sotva by nám banka na nás projekt půjčila peníze a už vůbec by se nám nepodařilo koupit si za ně pokročilou techniku, na jejímž používání vývoj závisí,“ zakončil prohlídku jeden z inženýrů.

Tehdy jsem jim žádné peníze nedal. Vůbec by nebylo těžké mě, v technické oblasti totálního laika, oblafnout. Prvním penězům musela předcházet druhá návštěva v doprovodu inženýra a ekonoma, kteří by zkontovali, že si kluci na nic nehrají.

Ona druhá návštěva se uskutečnila již o měsíc později a skončila skvěle. Chlapci ode mě měli přislíbeno několik miliónů dolarů. Když jsme se vraceli z jejich dílny, položil mi Fetu následující otázku: „Před pandemií se svět posouval díky dravcům s ostrými lokty, během ní byl zachráněn díky tichým a pracovitým mravencům a teď, a nejen kvůli téhle termopěně, se protagonisty stávají tiché bouře. Co mají tyhle duše světa společného?“

Podíval jsem se na noční oblohu, kde se hvězdy míšily s čerstvě vypuštěnými satelity, v tu chvíli jsem si uvědomil, že po letech začínám věřit a to nikoliv starým mudrcům a jejich slovům, nýbrž tomu, co jsem měl nad sebou – aspiracím a věčnému dítěti v každém člověku, které věří, že bude každý den dokonalejší než ten předchozí. A snad i nějaké vyšší, neprokazatelné a nejspíš neexistující moci, bohyni Jen, Mars, Eu... na jménu nesejde, která toto dítě miluje a dělá vše proto, aby mělo dostatek svobody pro své hry.

Fetuovi jsem však takto vzletně nezodpověděl: „Vúli, vlastní vúli. Autentické odhodlání člověka dostane přes každou velkou překážku, ať už je to chavézie, pandemie nebo klimatická změna. Právě díky ní bude pozitřek takový, jaký bychom si přáli zítřek.“

Aby někde bylo autentické odhodlání, musí zde být svoboda. Svobodní lidé nejsou svázáni ani totalitou, jaká drtí čínský lid, ani iracionálními zásadami, které ty blázný z Vděčné země vedly k tomu, že rozpoutali pandemii.

Svoboda neochrání člověka. Jie by nezemřel, kdyby přijal za svá jak pravidla komunistické Číny, tak alespoň základní zásady slušeného chování. On byl ovšem svobodný a jeho špatné stránky – naprostá absence respektu k čemužkoliv a komukoliv a krajní nepoctivost, se rozvinuly tak moc, že ho to stalo život. Jeho dobré vlastnosti – obrovské odhodlání až do sebezniciení sloužit lidstvu a nesmírná otevřenost novým myšlenkám, však mohly rozkvést taky a díky tomu dnes lidstvo není decimováno chavézií. Takto ze svobody jedince profituje celá společnost.

A nyní je to tu znova. Další příběh, který dokazuje, že jedině svoboda může přinést vykoupení.

Jedině ve svobodě může skrze iniciativu zezdola dojít ke Zpěnění.“